HALKIN KURTULUŞU

5 Mart 1979
750 Kuruş
149

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

1979 Mali Bütçesinin özeti: enflasyon, zam, işsizlik, vergi

CHP hükümeti tarafından hazırlanarak parlamentoya sunulan 1979 Mali Bütçesi kabul edilerek yürürlüğe girdi.

4. Beş Yıllık Kalkınma Planının bir yıllık süre için hayata geçirilmesinden başka bir şey olmayan 1979 Mali Yılı Bütçesi, emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarlarının en özlü ifadesidir.

Yeni Bütçenin uygulanmasıyla birlikte, ülkemizin emperyalizme bağımlılığı artarak, emekçi halk üzerindeki ekonomik sömürü daha da yoğunlaşacaktır. Yeni Bütçede getirilen ekonomik politika, enflasyon ve işsizliği körüklemekte, yeni zam ve vergiler getirmektedir.

YAZISI 5. SAYFADA

«Ekonomik Tedbirler Paketi» yeni zamların ilk habercisi

Yeni Vergi Yasası, emekçi halk üzerindeki vergi yükünü ağırlaştırıyor

Zam ve zulüm tedbirlerine hayır!

Zorunlu tüketim maddelerinin fiyatları düşürülmelidir!

- **1979 Mali Bütçesinin ekonomik politikasına bağlı olarak, hükümet KİT ürünlerine ve petrole yeni zamlar yapmaya hazırlanıyor**
- **Zorunlu tüketim maddelerinin fiyatları giderek yükseliyor, her geçen gün kuyruklar biraz daha uzuyor**
- **Faşistlerin ve reformistlerin dillerinden düşürmedikleri «fedakarlık» sözü daha çok baskı ve sömürü demektir**

YAZISI 5. SAYFADA

Emperyalistler dünyayı kana boyuyor

● BÖLGESEL SAVAŞLARIN ARKASINDAKİ GÜÇLER İKİ SÜPER DEVLET VE ÇİN SOSYAL EMPERYALİZMİ

Bu yılbaşından beri Güneydoğu Asya'da Vietnam-Kamboçya, Çin Vietnam çatışmalarının ardından Afrika ve Arap yarımadasında patlayan üç yeni savaş dünyayı kana boyayanların emperyalistler ve sosyal-emperyalistler olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Güneydoğu Asya'da, Arap yarımadasında ve Afrika'da gün geçtikçe hızlanan ve yerel çatışmalar gibi gözüken savaşların perde arkasında, gerçekte çıkarları dünya çapında çatışan emperyalistler ve sosyal-emperyalistler bulunmaktadır.

Güneydoğu Asya'da Sovyet ve Çin sosyal-emperyalistlerinin yeni etki alanları için mücadelesinden kaynaklanan savaşlardan sonra Afrika ve Arap yarımadasında iki süper devletin ve Çin sosyal-emperyalistlerinin rekabeti ve hegemonya mücadelesi sonucu Kuzey-Güney Yemen, Tanzanya-Uganda ve Rodezya-Zambiya-Angola arasında yeni ve kanlı savaşlar başlamıştır.

YEMEN: İKİ SÜPER DEVLET BOY ÖLÇÜŞÜYOR

Arap yarımadasının güneybatı ucunda sınır kom-

Dev.Sa.6.Sü.4'de

Petrol de yok

Artık evler de ısıtılamıyor. Arabaları çalıştıracak mazot ve benzin de kalmadı. İnsanlar birkaç kilo gaz için gün boyu kuyruklarda bekliyorlar.

Öte yanda iktidarlar hâlâ lüks arabaların her gün milyonlarca lira değerindeki benzini yakmasına göz yumuyorlar. Kömür yatakları dururken, emperyalistlerin "fuel-oil" kullanacaksınız direktiflerine boyun eğiyorlar.

Sıkıyönetim aracılığıyla süren yeni saldırılar

● ANKARA SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI EMRİ İLE ANKARA YURT-DA BASILDI, YÜZLERCE KİTAP VE DERGİYE EL KONDU, İKİ DEVRİMCİ GÖZALTINA ALINDI

Sıkıyönetimin iki ay süreyle uzatılmasından sonra, egemen sınıfların sıkıyönetim aracılığıyla, emekçi halka karşı yönelen saldırılarına geçtiğimiz bir hafta içinde yenileri eklendi. Bütün ülke çapında onlarca kişi gözaltına alınmakta, devrimci yayınlar üzerindeki baskılar devam etmekte, kitapevleri basılarak kitaplara el konmakta ve dur ihtarına uymayan kişilere ateş açılarak kurşuna dizilmektedir.

Geçtiğimiz son bir hafta içinde:

- Erzurum Kars illeri Sıkıyönetim Komutanlığından sonra, Sivas-Erzincan İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı da yayınladığı bir bildiri ile Türkiye proleter devrimcilerinin aylık-teorik yayın organı olan PARTİ BAYRAĞI'nın Sivas ve Erzincan illeri dahilinde dağıtımını yasakladı.

- Devrimci yayınların dağıtımını yapan kitapevleri ve dağıtımevleri üzerindeki baskılar sürmektedir. Geçtiğimiz hafta içinde Ankara Yurt-Da, polis tarafından basıldı. 110 adet Parti Bayrağı'na ve 200 adet çeşitli devrimci kitaba, "yasak yayın" gerekçesiyle el kondu. Dağıtımevinde bulunan devrimci bir arkadaş gözaltına alındı, aynı gün bırakıldı. Ertesi gün dağıtımevi yeniden basıldı. Dağıtımevi çalışanı olan arkadaş tekrar gözaltına alındı. Daha sonra da sahibi gözaltına alındı. Gazetemiz baskıya verildiği tarihe kadar bu iki arkadaş halen tutuklu bulunuyordu. Ayrıca, dağıtımevi çalışanı olan arkadaş, polis tarafından dövülmüştür.

Bunun dışında gene Ankara'da, geçtiğimiz şubat ayının ortalarında Altındağ Gençlik Kitabevini basan polis, "toplatma kararı var" gerekçesiyle birçok kitap, poster ve kartpostala el koymuş, sahibini gözaltına almıştır.

- İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının emri ile 1 Mart tarihinde, çoğunluğunu devrimci ve yurtsever öğrencilerin kaldığı yurtların oluşturduğu birçok yurdu basarak aramış, 100'ün üzerinde erkek ve kız öğrenciyi gözaltına almıştır.

- İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı, yayınladığı

Dev.Sa.6.Sü.5'de

Emperyalist akbabalar Orta-doğu'ya üşüştü

Şubat ayı içinde İran Devriminin hızla yol katetmesi ve başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerin son çözümü olan Bahtiyar hükümetinin düşmesi üzerine yine başta ABD olmak üzere bütün emperyalist akbabalar Ortadoğu ülkelerine üşüşmüşlerdir.

İngiliz Kraliçesi Elizabeth, ABD Savunma Bakanı Harold Brown Şubat ayı içinde Arap Emirlikleri, Mısır, İsrail, Ürdün, Suudi Arabistan ve Ürdün'ü içine alan bölgenin bütün ülkelerini sırasıyla dolaşmışlardır.

Öte yandan emperyalist elebaşılar birbiri ardına Ortadoğu ülkelerine geziler düzenlerken Tito da şubat ayı başında birçok Ortadoğu ülkesini içine alan bir gezi yapmış ve bu bölgedeki ülkelere Ortadoğu'daki çatışma ve rekabeti Amerikan emperyalizminin çıkarlarına uygun olarak çözme önerisinde bulunmuştur.

KRALİÇE ELİZABETH, ELİNDE KALANLARI KORUMA SEVDASINDA

İngiliz emperyalizminin göstermelik piyonu Kraliçe Elizabeth, Basra Körfezi ülkelerini ve Suudi Arabistan'ı ziyareti sırasında İngiliz petrol tekellerinin elinde

Dev.Sa.6.Sü.1'de

ÜÇÜNCÜ YOL...

Tercüman'dan Nazlı Ilıcak, 28 Şubat tarihli yazısında şöyle diyor: "... Unutmayalım ki Türkiye, Rusya ile komşu olma bahtsızlığı yüzünden zaten ilk hedeflerden biridir... Günümüzde artık ittifaklar rol oynuyor. Hele yumuşamanın tehlikeye düştüğü bugünlerde 'bağlantısızlık' kurda kendini müdafaasız teslim etmekten başka bir anlam taşımıyor."

Bu türden sözler İran olaylarından sonra gericilerin ağzından eksilmiyor. Hepsi tek bir ağızdan İran'ı örnek göstermekte, İran Şahının başı-

Dev.Sa.6.Sü.6'da

SIKIYÖNETİME HAYIR!

Hükümetin önerisi üzerine iki aydan beri 13 ilimizde uygulanan sıkıyönetim, 25 Şubat günü meclislerin yaptığı ortak toplantıda iki ay süreyle uzatıldı.

Başbakan Bülent Ecevit meclislerin ortak toplantısında yaptığı konuşmada sıkıyönetimin amacına uygun olarak yürütüldüğünü, ve bu konuda başarılı olduğunu belirterek, önümüzdeki iki aylık dönemde aynı politikanın sürdürüleceğini açıklamıştır. Reformist CHP'nin ve faşist partilerin temsilcileri, sıkıyönetimin uzatılması için ortak toplantıda işçi sınıfına ve emekçi halka gözdağı vermişlerdir. Sıkıyönetimin daha sert tedbirler almasını istemişlerdir.

Reformistlerin ve revizyonistlerin bütün aldatma çabalarının ve demagojilerinin tersine, iki aylık sıkıyönetim uygulaması da açık ve net bir şekilde göstermiştir ki, sıkıyönetim, halkın demokrasi uğruna mücadesini bastırıp ezmeye yönelen faşist diktatörlüğün yeni bir saldırısıdır. Egemen sınıflar, reformist CHP hükümeti eliyle uyguladıkları sıkıyönetem aracılığıyla işçi sınıfının ve emekçi halkın kazanılmış haklarını ortadan kaldırmaya, mücadeleyi durdurmaya ve ezmeye, buhranın bütün yükünü emekçilerin sırtına yıkmaya, kısacası kendileri için dikensiz bir gül bahçesi yaratmaya çalışmışlardır. Bunun için de, faşist diktatörlüğün yeni baskı araçlarından başka bir şey olmayan sıkıyönetim komutanlıkları, sıkıyönetim altındaki birçok ilde işçi grevlerini yasaklamışlar, İstanbul Kale Kilit Fabrikasında olduğu gibi direnişe geçen işçileri tutuklamışlar, hemen hemen bütün demokratik kitle örgütlerinin faaliyetlerini yasaklamışlar, öğrenci ve emekçi

Dev.Sa.6.Sü.3'de

Sıkıyönetim, emekçi halka karşı saldırıların artmasıdır. AP ve MHP de bu politikanın temsilcileridir.

AP, MHP ve sıkıyönetimin uzatılması

Sıkıyönetimin uzatılıp uzatılmamasının tartışıldığı günlerde AP ve MHP gibi faşist partiler sıkıyönetime olumlu oy verme eğilimi taşımadıklarını açıklamışlar, "CHP'nin sıkıyönetimi sulandırmasından dolayı" gerekirse, sıkıyönetimin uzatılmasına hayır diyebileceklerini söylemişlerdi.

Günlük Aydınlık gazetesi de AP ve MHP'nin -özellikle MHP'nin- bu tip açıklamalarını manşet

Dev.Sa.6.Sü.4'de

Sahte TKP TİKP'yi yalanlıyor

● **Savaş Yolu dergisi, Aydınlık ve Hergün gazetelerinin sahte TKP ile ilgili iddialarına cevap veriyor**

Aydınlık-TİKP revizyonistleri, tıpkı kendileri gibi bir karşı-devrimci mihrak olan sahte TKP'nin "sıkıyönetime karşı mücadele bayrağı açtığını", "CHP'ye savaş açtığını ve CHP'yi bölmeye çalıştığını", "orduyu bölmeye ve parçalamaya çalıştığını", "polisle ordunun arasını açtığını", "savaş komiteleri kurduğunu" vb. vb. söylemekte ve sürekli bu yönde yayın yapmaktadırlar.

Acaba gerçek böyle midir? Yani, gerçekten sahte TKP, sıkıyönetime karşı savaş mı açmıştır, CHP hükümetini desteklemekten vaz mı geçmiştir? Orduyu bölmeye, ordu ile polisi karşı karşıya getirmeye mi çalışmaktadır? Gerçekten 'savaş komiteleri' mi kurmuştur?

Bunların en iyi cevabı Savaş Yolu dergisinin aşağıya aktardığımız pasajlarındadır. Bunun için ayrıca yorum yapmayı gerekli görmüyoruz. Yalnız şu kadarını söyleyelim ki, komprador-feodal düzeni, faşist diktatörlüğü ve devletin militarist ve bürokratik kurumlarını destekleme ve yaşatmaya çalışma konusunda sahte TKP ile TİKP revizyonistleri arasında hiçbir farklılık yoktur. Savaş Yolu'ndan aşağıya aktardığımız alıntılar da, tek başına bunu göstermeye

Dev.Sa.6.Sü.1'de

TİKP ve TİP revizyonistleri sıkıyönetimin uzatılmasını destekliyor

Egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile ilan ettikleri sıkıyönetimi destekleyen ve sıkıyönetim komutanlarına birer "eşgüdüm başkanı" gibi yol göstererek "anarşi ve terörün önlenmesini" isteyen, sıkıyönetim komutanlarının devrimci-demokratik kitle örgütlerine ve devrimci basına yönelen baskılarını yürekten alkışlayan TİKP ve TİP revizyonistleri, sıkıyönetimin iki aylık bir süre ile uzatılmasını değişik yollardan desteklediklerini açıkladılar.

TİKP revizyonistleri, sıkıyönetimin iki ay süre ile uzatılmasını desteklediklerini günlük Aydınlık gazetesinde açıkça yazmadılar, ama sıkıyönetimin uzatılması ile ilgili haberi gazetelerinin manşetine çıkararak ve MHP'nin sıkıyönetimin uzatılmasına olumsuz oy verecekleri sahte propagandasını yaparak, sıkıyönetimin uzatılmasından duydukları memnuniyeti belirttiler.

TİP revizyonistleri ise, sıkıyönetimin uzatılması ile ilgili kararın açıklanmasından sonra piyasaya çıkardıkları Yürüyüş dergisinin 27 Şubat 1979 tarihli 203. sayısında, tıpkı sıkıyönetim komutanları ve CHP reformistleri gibi, iki aylık bir sıkıyönetimle terör olaylarını önlemek olanaksızdır" diye yazmakta ve terör olaylarının önlenmesi için CHP hükümetine "cesaret" telkin etmektedirler.

Çin saldırganlığının temelinde Çin'de güçlenen kapitalizm yatıyor

Çinli revizyonistler, batılı dostlarına benzemek için Paris modasını bile yakından takip ediyorlar. Ünlü Fransız modacısı Pierre Cardin'in Çinli mankenleri, Çinli revizyonist parti şefleri önünde bir gösteri sırasında görülüyorlar. Çin'deki kapitalizmin kokuşmuşluğu yönetici sınıfın kadınını yeniden bir süs eşyası haline getirmeye kadar uzandı.

17 Şubat günü Çin askeri birliklerinin Vietnam topraklarına girmesiyle birlikte Çin revizyonistleri karşı-devrimci politikalarında ileriye doğru yeni bir adım daha atmış oldular. Çin'in Vietnam'ı işgali bir yandan şaşkınlık yaratırken, öte yandan bu hegemonyacı ve emperyalist politikanın temelinde yatan gerçekler de çeşitli siyasi görüşler tarafından tahlil edilmeye çalışıldı. Amerikan uşağı faşistler, Çin'in Vietnam'a karşı giriştiği askeri harekatı, "komünizmin hegemonyacı ve saldırgan tutumuna" bağladılar.

Rus yanlısı revizyonistler ise efendilerinin yüzündeki maskeyi de gizlemek aracıyla Çin'in tutumunu "sosyalizmin kötü kişiler tarafından yozlaştırılmasıyla" açıkladılar. Çin revizyonistlerinin saldırgan tutumuna ilişkin teorik bir tahlil yapmamaya özen gösterdiler. Hatta sorunu "tarihten gelen büyük Han Şovenizmi" vb. gibi olaylarla sunmaya kalktılar.

Oysa Çin'in başka ülkelere karşı da yönelen saldırgan tutumunun temelinde içte ve dışta tam bir tekel kurma yönünde kapitalizmin sınırsız atılımı yatmaktadır. Tam da bu temel üzerinde Çin'i siyasi hegemonyacılığı, askeri saldırganlığı ve dünyayı nüfuz alanlarına paylaşmak için diğer emperyalist devletlerle girdiği mücadelesi yükselmektedir. Çin'in bugünkü burjuva yönetimi, kendi ülkesinin halkını ve diğer ülkeleri yağmalayarak dünya üstünde yeni bir süper devlet olarak boy gösterme hırsı içindedir. Vietnam'ın Çin tarafından işgalinin altında hegemonya ve yayılma peşinde koşan bir kapitalist devletin yüzü gözükmektedir. Hegemonya kurmak için mücadele bugünkü dünyamızda ancak diğer emperyalistlerin nüfuz alanlarını ele geçirmekle mümkün olabilir. Bu ise etki alanları için rekabet ve en son noktada savaş anlamına gelir. Savaş, ancak emperyalistler için kaçınılmazdır.

Çin'de özellikle son iki yılda kapitalizmin güçlendirilmesi yönünde atılan adımları ise artık çıplak bir göz bile görmektedir. Çin'in revizyonist yönetimi uzun bir süredir uluslararası mali sermaye ile bağlarını güçlendirme, içte kapitalizmin bütün öğelerini üstünü örtmeye bile gerek görmeden ortaya çıkarma ve bunları geliştirme, ülke halkını ve işçi sınıfını yoğun bir sömürü altına alma, diğer ülkelerin zenginliklerini yağmalama, ekonomisini askerileştirme yolunu hızla katetmektedir.

EMPERYALİST SERMAYE İLE BÜTÜNLEŞME

Çin'i 21. yüzyıla girerken bir süper devlet haline getirme hayalleri ile yanıp tutuşan Çin'in revizyonist yönetimi bu hedefe varmak için 22 yıl içinde 600 milyar dolarlık bir dış finansmana gereksinme duyuyorlar. Elbette ki bu para, Çin'in temel sanayilerine yatırım yapmak ve özellikle de ekonominin askerileştirilme çabalarına harcanacak.

Geçen yıl yeniden gözden geçirilerek değiştirilen son on yıllık plan, Pekinli yöneticilerin her ne yolla olursa olsun, dış kredilere başvuracaklarını gösteriyor. 1976-1985 yıllarını kapsayan bu plan yalnızca ithalatı gerçekleştirmek için 20 milyar dolara gereksinme olduğunu belirtiyor. Oysa aynı dönemde Çin'in ithalattan kazandığı, taş çatlasa 2,6 milyarı geçmeyeceği de bizzat Çinli yetkililer tarafından belirtiliyor. Bu nedenle Çinliler "şeytandan bile borç bulmayı" şimdi kendilerine temel hedef haline getirmişlerdir.

30 yıl önce Batının emperyalist devletleri için bir "cennet" olan Çin bugün yeniden aynı niteliğini kazanıyor. Başta ABD, Japonya, Almanya ve İngiltere olmak üzere bütün emperyalist devlerin önünde Çin'in kapıları ardına kadar açılıyor. Bu ülkelerin tekelci grupları, Çin'in doğal kaynaklarını yağmalamak, Çin proletaryasını sömürmek üzere Pekin'in yöneticileri ile birbiri ardına anlaşmalar imzalıyorlar.

Eylül 1978 tarihindeki hesaplamalara göre, Çin'in batılı tekellere 500 milyon dolar borcu olduğu sanılıyor. Bu miktarın üzerine o tarihten bu yana en az bunun birkaç katı eklendiği başka bir gerçektir. Batılı bankaların Çin'e verdikleri kredilerin faiz oranı % 7,5. Bu kredilerin büyük bir kısmı ticari borçları karşılamak için verildiğinden vadeleri de genellikle kısa olmaktadır.

Çin'in uluslararası mali sermayeyle bütünleştiğini gösteren rakkamlar çok büyüktür. Son bir yıl içinde Çin Merkez Bankası 139 ülkeden 828 banka ile ilişki kurmuştur. Bunların emperyalist ülkelerdekileri özellikle ticari krediler açmak ve Çin'de yatırımlarda bulunmak üzere son altı ay içinde Çin'e 75 heyet göndermişlerdir. Son olarak Almanya ile yapılan uzun dönemli bir anlaşmayla, Almanya'nın devlet bankası, Çin'e 8 milyar marklık kredi açmaktadır. Bunun 5 milyarı Çin'in silahlanması için ayrılmış bulunmaktadır.

Çin'in emperyalist batılı devletlerden bulduğu krediler devletten devlete, bankalardan devlete veya uluslararası mali kurumlardan Çin'deki firmalara yapılabilmektedir. Örneğin Almanya'dan alınan 8 milyarlık kredi, devletten devletedir. Ama öte yandan öncelikle Amerikan tekelleri, Çin devletine doğrudan borç verme yoluna gitmektedirler. Diğer tarafta Japon Haman tekstil tekelinin Çin'deki bir diğer tekstil tekeliyle anlaşarak Çin'de yatırımlar yapması gibi örneklere de son sıralarda sık sık raslanmaktadır. Yapılan anlaşmaya göre, sözkonusu Japon tekeli, Çin'de kuracağı fabrikalarda üreteceği tekstil ürünlerini Çin pazarlarına sokmadan bütün dünyaya yayabilecektir. Aynı şekilde Alman tekelleri de Çin'de üretecekleri çeşitli malları burada imal etmek için yatırım yapmaya başlamışlardır. Emperyalist tekellerin bu yola başvurmasının temel nedeni Çin'de işgücünün ucuzluğudur. Yeni yatırımlar, Çin işçi sınıfının katmerli sömürüsünü de beraberinde getirmektedir.

ÇİN'DEKİ YENİ EMPERYALİST YATIRIMLAR

Çin'e yatırım yapan ve bunun olanaklarını arayan emperyalist ülkelerin ve tekellerin girişimlerini gazetemizin 145. sayısında kısaca belirtmiştik. Bunların dışında son olarak Kiser Engineers adlı Amerikan şirketi, Kore sınırı yakınındaki Nanfen demir madenlerinde üretimi geliştirme projesine yatırım yaptı. Sözleşme Çin Ulusal Teknik İthalat Şirketi ile imzalandı. Ayrıca aynı şirket, Pekin'in 300 km. yakınındaki başka bir madenin işletilmesinin bütün hakkını da üzerine aldı.

Bir Japon petrol şirketi ise 1974'de Çin ile Vietnam arasında sınır çatışmasına konu olan Pohai körfezinde petrol rezervlerinin işletilmesi konusunda birçok ayrıcalık taşıyan yeni bir anlaşma yaptı.

Çin'deki petrol ve diğer yeraltı zenginliklerinin yağmalanması batılı emperyalistlerin en temel hedeflerinden biri haline geldi. Revizyonist Çin yöneticileri ise bu konuda son derece cömert davranıyorlar. Hemen hemen bütün batılı ülkeler maden ve petrol yataklarını işletme imtiyazlarında birkaç tane kopardılar. Oysa hatırlanacağı gibi, 1970'lerin başlarında revizyonist Sovyet yöneticileri, Sibirya'daki madenlerin işletme imtiyazını batılı ülkelere verdiğinde o dönemde Çin yöneticileri Sovyetlerin bu tutumunu şiddetle eleştirmişlerdi.

ORTAK YAĞMA İÇİN ORTAK YATIRIM

Revizyonist Çin yöneticileri, uluslararası mali sermaye ile yalnızca Çin proletaryasını ve halkını sömürmek için birleşmemektedir. Diğer halkların zenginliklerini yağmalamak, dünya halklarını ve proletaryasını sömürmek için Çin tekelci devlet sermayesinin diğer emperyalist ülkelerin sermayeleriyle ortaklık kurdukları da görülmektedir.

Geçtiğimiz yılın eylül ayında Kiu Kmong Yatırım Şirketi ve Sun Sun Firması, Çin bankalarının mali desteği ile Hong Kong'da bulunan diğer emperyalist tekellerle birlikte inşaat işlerine yatırım yapmışlardır. Ayrıca China Resavces adlı elektrik ve kimya şirketleri topluluğu Amerikan firmalarıyla ortaklık içinde inşaat, liman, petrol, ulaştırma, bankacılık ve tekstil kollarına yatırım yapmışlardır. Bu yatırımlar, Hong Kong, Makoa, Singapur ve bu bölgedeki bazı İngiliz sömürgelerinde yapılmaktadır.

IMF VE ÇİN BANKALARI

Uluslararası mali sermayenin kopmaz bir parçası olmaya aday Çin, IMF'ye (Uluslararası Para Fonu) üye olmak için de resmen başvurmuştur. Türkiye'nin bir zamanlar elini verip kolunu kurtaramadığı bu uluslararası mali kuruluş, ülkemizde dikte ettirdiği köleleştirici ekonomik direktifleriyle de iyi tanınmaktadır. Bilindiği gibi IMF, büyük batılı emperyalist ülkelerin yarı-sömürge ülkeleri borçlandırma ve kredi yoluyla sömürmesinin bir aracı olan uluslararası bir banka konsorsiyumudur.

Çin yönetimi geçtiğimiz günlerde IMF'ye resmen başvurarak Tayvan'ın IMF'den çıkarılması şartıyla bu kuruluşa girmek istediğini açıklamıştır.

Çin yönetiminin IMF'ye katılmak istemesiyle iki amaç gütmektedir. Bir yandan Çin'e verilecek krediler için daha rahat bir yola kavuşacak, öte yandan büyük emperyalist devletlerin sözde "Üçüncü Dünya" delinen yarı-sömürge ülkeleri, krediler yoluyla yağmalamasına katılabilecektir.

Uluslararası mali kuruluşlarla vakit geçirmeden bütünleşme planları yapan Çin yönetimi, Amerikan güdümlü ülkelerin oluşturduğu ASEAN'ın ekonomik bir örgütü olan ve gerçekte Amerikan emperyalizminin bu ülkelerdeki ekonomik yayılmasına hizmet eden ASYA KALKINMA BANKASI'na üye olmak için de başvuruda bulunmuştur. Çin yönetimi bu yolla da

SPİGEL , OCAK 1979

Deng: Bana "yoldaş" falan demeyin. Yalnızca "PATRON" diye çağırın yeter.

bir yandan Amerikan mali sermayesi ile bütünleşmesini hızlandıracak, öte yandan Güneydoğu Asya'daki yayılmacılığı için yeni bir sıçrama tahtası bulacaktır.

Çin'in uluslararası mali sermaye ile birleşme çabaları bunlarla da sınırlı değildir. Bankacılık alanında hızla dışa açılan Çin, yabancı ülkelerde onlarca yeni banka açmıştır. Bunların içinde Londra, Lüksemburg, Almanya gibi yerler baş sırayı almaktadır. Ama Çin yönetimi, Çin bankalarını yarı-sömürge ülkelere de yaymaktadır. Bunların içinde Hong Kong, Singapur, Tayland, Marocc da vardır.

ÜLKE İÇİNDE KAPİTALİZMİN BÜTÜN YÖNLERİYLE ORTAYA ÇIKIŞI

Çin'in ülke dışında emperyalist sermaye ile bütünleşmesinin yanı sıra ülke içinde kapitalizmin bütün yönleriyle serpilip gelişmesinin önündeki son engeller de hızla sökülüp bir kenara atılmaktadır. Ülke içindeki ekonomik hayata yön veren yeni düzenlemeler bütünüyle 1950'lerin sonlarında ve 60'lı yılların başlarında Liu Şao-şi'nin hayata geçirdiği veya geçirmeye çalıştığı yöntemlere benzemektedir. Öte yandan Çin'in revizyonist şefleri bu konuda Kruşçevci yönetimin ve onun ilham kaynağı Sovyet ekonomisti Liberman'ın da sadık bir takipçisi olduklarını göstermektedirler.

Artık özellikle büyük çapta üretime ve ülke ekonomisinin büyük bir bölümüne devlet denetiminden ve merkezi plandan bağımsız işletmeler ve rekabet damgasını vurmaktadır. Yatırımlara merkezi plan değil, kâr ilkesi yol göstermektedir. Yalnızca bu bile sanayi ve tarımın bütün kesimlerinde kapitalizmi güçlendirme çabalarına temel teşkil etmektedir.

Revizyonist Çin yönetimi planlı ekonomiyi bütünüyle terk ederek ve her sanayi kuruluşunu kâr esasına göre özerk bir biçimde hareket etmesini sağlayacak yeni düzenlemelere başvurarak Titoculiğin "özyönetim" sisteminin de iyi bir taklitçisi olmaktadırlar. Hatırlanacağı gibi geçtiğimiz yaz aylarında Hua Guofeng, Yugoslavya ziyareti sırasında Yugoslav özyönetim sistemini hararetle övmüş ve bunun "sosyalizmin ilginç ve başarılı bir uygulaması" olduğunu söylemişti. Böylece Çinli revizyonistler, hiçbir konuda boşa konuşmadıklarını da göstermiş olmaktadırlar. Titocu özyönetime hayranlığını belirten Hua-Deng kliği, çok geçmeden bu kapitalist yolun örneğini Çin'de uygulamaya ve Çin'deki kapitalizmi bu temelde geliştirmeye başlamışlardır.

ÇİN REVİZYONİSTLERİNİN GEREKÇELERİ

Çin revizyonistleri, kâr ve serbest rekabeti ekonominin temel unsuru haline getirmelerinin sözde "devrimci" gerekçelerini bulmak için de geniş teorik açıklamalara girişmekte, Rusya'daki NEP dönemini örnek göstermekte, işletmelerin kâr ilkesine uygun olarak çalışmasının işletme yöneticileri ile işçilerin çıkarlarını birleştirdiğini iddia etmektedirler.

Çinli revizyonistlerin Çin'in bugünkü durumunu Rusya'daki NEP dönemine benzetmelerinin üzerinde bu konuyu bir başka yazımızda ele almak amacıyla, şimdilik durmuyoruz. Ancak şunu belirtelim ki, NEP, Çin'in bugün içinde yaşadığı şartlardan çok farklı bir dönemde Rusya'da devrimden hemen sonra uygulandı. Ve SBKP (B) başta Lenin olmak üzere bütün proletaryayı yeni ekonomik politikaya karşı uyardı. Lenin, "NEP'in sosyalizmi değil, kapitalizmi geliştireceğini, bunun zorunlu bir geri çekiliş olduğunu ve NEP'in yarattığı tehlikelere karşı uyanık olunması gerekliliğini" belirtti. Üstelik SBKP(B) kapitalizmin önemli ölçüde yeniden kuruluşu anlamına gelen NEP uygulamasını Çin revizyonistleri gibi emperyalist zincirden kurtulduktan 30 yıl sonra değil, topyekun bir emperyalist savaştan ve bunu takip eden bir iç savaştan çıktıktan sonra gerçekleştirdi. NEP dönemine geçilmeden önce Rusya'daki üretici güçlerin tamamına yakını tahrip edilmişti. Ülkede üretim durmuş, işçiler yeniden köylere dönmeye başlamışlardı.

Oysa Çin revizyonistleri 30 yıl sosyalizmi inşa ettiklerini iddia ettikten sonra şimdi NEP'e benzer bir uygulamaya girdiklerini belirtiyorlar. Üstelik bunun kapitalizmi güçlendirdiğini de açıklamıyorlar ve Çin proletaryasını hiçbir şekilde bu uygulamanın kapitalist niteliğinden haberdar etmiyorlar. Çinli revizyonistlerin yeni uygulamalara ilişkin tüm açıklamaları bunun sosyalizmi güçlendirdiği, istikrarı sağladığı ve ülke ekonomisini büyük ölçüde canlandırdığına ilişkindir.

MADDİ TEŞVİK DE YENİ EKONOMİK DÜZENİN KUMANDA MERKEZİNDE

Çinli revizyonistler, ülke ekonomisini düzenleyen yeni uygulamalar için de "maddi teşvik"i de baş köşeye oturtmuşlardır. Çin'de daha önce de bulunan maddi teşvik ilkesi artık sınırsız bir biçimde geliştirilmiş, bu konuda işletme yöneticilerine geniş yetkiler tanınmıştır.

Çinli revizyonistler, bu ilkenin hayata geçirilmesinin ekonomik gelişmeyi hızlandırmak için rekabeti ve özel sorumluluğu teşvik ettiğini belirtmektedirler. Gerçekte de maddi teşvik ilkesinin daha geniş ölçüde hayata geçirilmesiyle birlikte işçiler arasında birlik parçalanıyor, işçilerin arasına rekabet sokuluyor.

Yeni ekonomik uygulamalar, bölüşüm ilişkilerinde de geniş ölçüde yozlaşma sonucunu vermektedir. Bizzat maddi teşvik ilkesi bu yozlaşmanın birincil nedenidir. Öte yanda yöneticilerle işçiler arasındaki ücret farklılığı hızla artmıştır. Yöneticiler usta bir işçinin kazancının en az 4-5 mislini almaya başlamışlardır. Ayrıca kâr ilkesinin işletme yönetiminin temel unsuru olması ücret ve prim sisteminde de genel bir eşitsizliğe yol açmış olmaktadır. Artık maddi teşvik ve kâr ilkesi esas belirleyici unsurlar olduklarından üretkenliğin artması ve işgücü tasarrufu için kapitalist dünya için olağan hale gelen "Taylor sistemi" gibi hızlı çalışma temposu ve işçi çıkarmalar da hayata geçirilmeye başlanacaktır.

İşletme yöneticilerinin artık işletmenin kâr ve zararını düşünerek yönetimlerini sürdürmelerini ve özerk kuruluşların patronları olmalarının bir çok şartı yerine getirilirken, dış ilişkilerde de buna uygun yeni düzenlemeler getirilmiştir. Buna göre artık dışarıya mal satan ve bunun karşılığında döviz kazanan işletmeler bu dövizin % 30'unu merkezi yönetime devretmeden kendi gereksinimlerini karşılamak üzere dışardan mal almak için kullanabileceklerdir. Ayrıca işletmelerin, yurt dışından mal sipariş etmeleri sırasında merkezi planlamaya danışma ve dış ticaret bakanlığının merkezi planlamaya uygun olarak ithalat yapma ilkesi de kaldırılmıştır. Yeni düzenleme, Çin şirketlerinin yurt dışında yapacakları siparişleri kendi başlarına gerçekleştirme olanağı vermektedir.

İşletmelerin özerkleştirilmesi, kâr ve maddi teşvikin itici unsurlar haline getirilmesinin yanı sıra bu gelişmelere uygun olarak fabrikalarda yeni siyasi önlemler de alınmaktadır. Kurtuluştan sonra fabrika yönetimlerinde etkinliği olan ve Kültür Devrimi sırasında bu etkinlikleri artan "Devrim Komiteleri" bütünüyle kaldırılmıştır. Devrim komitelerinin yerini teknokratlar, uzmanlar ve fabrika yönetiminden sorumlu bürokratlar almıştır. Bu uygulama da Deng Siao-ping'in eskiden beri savunduğu "Fareyi tutanın beyaz veya kızıl kedi olması önemli değildir" formülasyonuna uygundur.

TARIMDA KAPİTALİZM

Çin'de tarım alanında da rekabet ve özerklik alabildiğine yaygınlaştırılmaktadır. Artık kolektif çiftliklerin içinde işkolları ve üretim birimleri yönetimi ve üretimi isteklerine göre düzenleme olanağına sahiptirler. Küçük üretim yaygınlaşmakta, köylü ailelerin tek başlarına sahip oldukları topraklar genişletilmekte, ürünleri pazarlama olanakları arttırılmaktadır.

Tarımdaki yeni düzenlemelerde Sovyet iktisatçısı ve SSCB'de geri dönüşün ekonomik mimarı Liberman doktrinine ve Liu Şao-şi'nin tezlerine uygundur. Bu konuda Liu Şao-şi'nin tezinden tek ayrılık noktası özerk birimin aile olarak belirlenmesi yerine iş ekibinin seçilmesidir.

Köylük bölgelerde görülen yeni bir gelişme de toprak ağalarının itibarlarının iade edilmesi ve daha önce kamu görevlerinden muaf tutulan toprak ağalarının bu haklara kavuşturulmasıdır.

SERMAYE İHRACI VE TALANA KATILMA

Çin ekonomisinin içte ve dışta bu gelişimi kaçınılmaz sonucunu da getirmiştir: geri kalmış ülkelerin yağmalanması. Artık Çin sosyal - emperyalistleri güçleri yettiği yerde tek başlarına, yetmediği yerde dostları batılı emperyalistlerle birlikte dünyanın ezilen halklarını yarı sömürge ülkelerini talana başlamışlardır. Eşitsiz ticaret ve sermaye ihracı, Çin'in geri kalmış ülkeleri yağmalamak için kapıları yavaş yavaş açmaya başlamıştır.

Batılı ülkelerle olan dış ticaretinde büyük açık veren Çin, bu açığı kendisinin "Üçüncü Dünya" adını verdiği yarı-sömürge ülkelerle giriştiği eşitsiz ticaret ilişkileriyle kapatmak çabasındadır. Bu büyük açığı kapatma olanağı bulunmasa da özellikle Afrika ülkeleriyle yaptığı ticaretten büyük kârlar sağladığı bizzat Çin yetkilileri tarafından belirtilmiştir.

Öte yandan yukarıda sözünü ettiğimiz dış ülkelerde sermaye yatırımları bankacılık işlemleri Çin'in emperyalist sermayesinin yakında dünyanın dört bir yanında kâr, sömürü ve egemenlik için at koşturacağını göstermektedir.

x x x

Çin'in Vietnam'ı işgali yukarıda kısaca tablosunu çizmeye çalıştığımız Çin kapitalizminin, Çin sosyal-emperyalizminin ekonomik gelişminden bağımsız değildir. Tekelci kapitalizm içte ve dışta tekel kurma yönünde bir eğilimdir; siyasi, ekonomik ve askeri tekel kurma eğilimidir. Çin'in Vietnam'a saldırısı içte ve dışta izlenen sosyal-emperyalist politikanın dolaysız bir devamıdır.

"Coca Cola tekeli, Çin'de fabrikasını açmasına rağmen ne Çin'i, ne de Çin işçisini sömürecekmiş!"

Coca Cola'nın faziletleri

Çin'de kapitalizmin yozlukları ayyuka çıktığı, Çin saldırganlığı başını alıp gittiğinden beri TİKP çetesinin şeflerini bir telaş aldı ki, hiç sormayın. Deng'in patavatsızlıklarını örtmek için ne yapacaklarını şaşırdılar. Her ayıbın üzerine bir asma yaprağı koymaya çalışıyorlar ama Çin yönetiminin ayıpları o kadar çok ki, birini kapattım derken, öte yanda bir başkası ortaya çıkıyor.

Çin batılı tekellerle içli-dışlı mı oldu, bizim çömezlerde cevap hazır:

- Çin modernleşiyor, güçleniyor.

Vietnam halkına karşı saldırı mı düzenlendi; gerekçesi Pekin'den önce Aydınlık'ta açıklanıyor:

- Çin müthiş devrimci bir iş yapıyor. Vietnam'a bir güzel ders veriyor.

İşler sıkıştıkça da TİKP şefleri, Çin'de olup bitenleri görmemezlikten geliyorlar, ama, anlaşılan tabandan da baskı gittikçe artıyor. Böyle durumlarda Aydınlık'ın kalemşörleri vaziyeti kurtarmanın yollarını arıyorlar. Tıpkı Coca-Cola meselesinde olduğu gibi. Doğan Yurdakul içine düştükleri vahim durumu şöyle anlatıyor:

"Bizim bu konuyu ele almamızın nedeni son zamanlarda okuyucularımızın Coca-Cola konusunu soran mektuplarının çoğalmakta olması." Sonra da Coca-Cola'nın faziletlerini anlatmaya çalışıyor. Doğan Yurdakul'un Coca-Cola'nın Çin'de satılmaya başlamasıyla ilgili gerekçesi çok hoş. Çin, 2000 yılına kadar modern bir devlet olmayı kafasına koymuş. Bunun için ekonomik gelişmesini tamamlamak için dövize, döviz için de turizm gelirine yani turist dövizine ihtiyaç varmış, E, turist de Coca-Colasız edemez. O halde Çin yöneticileri ne yapsın hemen bir Coca-Cola fabrikasını kurduruvermişler.

Yurdakul bu gerekçeyi iyi bulmuş, hemen hemen her kapıyı açabilir. Ayrıca Aydınlık kalemşörlerinin böyle anahtarlara da çok ihtiyacı olacak. Örneğin batılı kaynaklar bugünlerde Kanton civarında yollarda müşteri bekleyen çok sayıda "hayat kadınının" ortada dolaştığını bildirmekte. Coca-Cola için öne sürülen elbette bu olay için de geçerli olacak. Bu iş de ayyuka çıkıp, Doğan Yurdakul, zevahiri kurtarmak için kaleme sarılınca herhalde şöyle yazacak:

- Ne yapalım yani, çapkın turistleri de memnun etmek lazım!

Çin'deki Coca-Cola'nın savunulmasıyla ilgili diğer gerekçeler de çok hoş. Bir kere ABD, Çin'i sömürmeyecekmiş! Çünkü Çin'deki Coca-Cola fabrikasını satın almış! Yani Çin işçisi ABD tekelleri hesabına çalışmayacakmış! Cin olmadan şeytan çarpmak tam da buna denir. Sanki Coca Cola şirketi Çin'de 'Hilal-i Ahmer Cemiyeti' yararına ya da ölmüş babasının hayrına birer bardak su dağıtıyor. Öyle ya emperyalist dünyada tekeller üretim için ara mallar satmıyorlar, patent ve know-how adı altında başka sömürü yolları denemiyorlar.

Peki Türkiye'de durum farklı mı? Buradaki Coca-Cola, Pepsi Cola fabrikalarının mülkiyeti ana tekellere mi ait. Yok, tersine bu fabrikalar, Hasların, Koçların. Ama Türkiye bu renkli gazozlar için yılda 100 milyon dolara yakın döviz ödüyor. Aydınlık yazarının yazdıklarından anladığımız kadar 10-15 yıl önce "Coca-Cola'ya hayır!" diye bağırırken, gırtlağımızı boş yere yırtmışız. Meğersem Coca-Cola'nın turist dövizi getirmek gibi bir dizi fazileti varmış!

YAKALARINA YAPIŞACAK MI?

Aydınlık gazetesinin "Demokrat Gözlü" yazarı Lütfi Oflaz, Vietnam'ın Kamboçya'ya müdahalesi ile ilgili 1 Şubat tarihli yazısında şöyle demiş:

"Hele Çin başka bir ülkeyi işgal etmeye kalksın.

"Hele Türkiye'de birileri kalkıp, bu işgali alkışlasın, "Yaşasın Çin" şeklinde bağırsın.

"Erkekse bağırsın.

"İki elimiz ve kalemimiz bunu yapanların yakasında olacaktır, hiç şüpheniz olmasın."

21 Şubat'ta yine Aydınlık gazetesinde Doğan Yurdakul şunları yazıyor:

"Çin'in (...) attığı tokadı yürekten destekliyoruz... Çin'in (...) Vietnam'a attığı tokat çok güzel ve yerindedir."

Çevrenizde yakasına yapışılacak ne kadar çok insan var, değil mi Lütfü Oflaz?

8 Mart; Dünya Emekçi Kadınların Kurtuluşları İçin Mücadele Günü

8 Mart 1908 yılında Amerika'da giyim işkolunda çalışan emekçi kadınlar, kapitalist baskı ve sömürüye karşı mücadele bayraklarını yükselttiler. New York'da düzenlenen gösteri, binlerce işçi kadının kalbindeki gerçek kurtuluş ve sosyalizme duyulan özlemin güçlü ateşiydi. Grevci işçi kadınlar, 8 saatlik işgünü, örgütlenme ve oy hakkı eşitlik ve özgürlük talebiyle yürüdüler. Polis kurşunlarına karşı cesaretle direndiler. Onların bu azmi, dünya emekçi kadınlarına ve dünya proletaryasına işçilerin mücadelesinin, burjuvazinin baskı ve zulmü karşısında yenilemeyeceğinin örneğini gösterdi.

1910 yılında Kopenhag'da toplanan Sosyalist Kadınların İkinci Uluslararası Konferansı, Clara Zetkin'in önerisi üzerine 8 Mart'ı "Uluslararası Kadınlar Günü" olarak kabul etti. O günden bu yana, 8 Mart dünya emekçi kadınların baskı, sömürü ve eşitsizliğe karşı mücadele günü olarak kutlanmaktadır.

Onun yüreğinde büyüyen öfke ve kin milyonların kinini yansıtıyor.

"Uluslararası Kadınlar Günü, işçi sınıfının kurtuluş hareketinin büyük geleceğinin habercisi ve yenilmezliğinin delilidir." STALİN

Türkiye'de emekçi kadınlar çifte zulüm ve baskı altındadır

Komprador patronlar ve toprak ağalarının zulüm düzeni, emekçi kadınlara karşı vahşi sömürü yöntemleri uyguluyor. İşsizlik, yoksulluk, pahalılık ve zulüm, egemen sınıfların halka ve kadınlara, bugününden daha da kötü bir yarın hazırlamakta olduklarını gösteriyor. Komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarı, milyonlarca işçi, köylü ve emekçi kadını tehdit ediyor. Artan işsizlik ve pahalılık karşısında, kadınları vahşi kölelik zincirleri altında tutmaya çalışıyor. Egemen sınıfların, emekçileri ve kadınları boyunduruk altında tutmasını sağlayan bu zincirler nelerdir? Devlet, hukuk, eğitim, kültür kurumları, yasa ve yargı organlarıdır.

İşte köylü kadını, toprak ağası karşısında bağımlı kılan, işçi kadını patron karşısında ücretli köle durumuna düşüren, evli kadının koca karşısındaki eşitsizliğini onaylayan, çocuklar ve gençler üzerindeki gerici aile baskısını yaşatmaya çalışan, kadının üretimin dışına itilmesini sağlayan, onun yeteneklerini körelten, kişiliğinin ve mesleki gelişmesinin önüne faşist barikatlar kuran, siyasette ve sınıf mücadelesindeki yerini engelleyen burjuva-feodal diktatörlük ve onun kurumlarıdır.

Toplumda var olan eşitsizliğin en katı uygulamaları, diğer emekçilerden farklı olarak kadınlar üzerinde yoğunlaştırılmaktadır. Patronlar, en düşük ücreti kadın emekçilere öderler. Sanayide kadın emeğinin kullanılması, komprador burjuvazi için vazgeçilmez bir kâr unsurudur. Kadın ve erkek işçi ücretlerini karşılaştırdığımızda, artı-değer sömürüsünün kadın emeğinde daha çok katmerleştiğini görürüz:

YIL	Kadın İşçi Ücreti	Erkek İşçi Ücreti
1974	52,38	70,11
1975	74,14	86,11
1976	106,06	116,25
1977	132,00	147,00

Görüldüğü gibi, yarı-feodal ekonomide, kadın işçinin, erkek işçiye eşitliği dahi yoktur. Bu durum, sosyal güvenlik, sigorta ve diğer alanlara da yansımaktadır. Her yıl çalışan kadın sayısının artış kaydetmesine karşın, sigortalı kadın işçi sayısında düşüş görülmektedir. 1962 yılında, çalışan her yüz kadından 12 si sigortalı iken, bu rakam 1977'de 9'a düşmüştür.

Kapitalist patronlar, yüzyıllardır ekonomik faaliyetin dışına itilen kadının bu nedenin bir sonucu olarak ortaya çıkan geriliğinden cehaletinden ve boyuneğmişliğinden yararlanarak, kadın emeğinden yüksek kârlar sağlıyorlar. Böylece onlar kadın işçinin kendi sınıf kardeşi olan erkek işçilerle, kapitalist sömürünün sınırlandırılması ve tamamen ortadan kaldırılması için mücadele etmesini engellemeye daha baştan, onu eğitmekle işe başlıyorlar.

EĞİTİMDE EŞİTSİZLİK

Faşist diktatörlük, eğitim programının gerçekleştirilmesinde bile kadınlara ayrıcalık uyguluyor. Kadın-erkek herkesin ilköğretim zorunluluğunu öngören ilköğretim programı, kız çocukları kapsam dışı bırakıyor. Ülkemizde (Kürdistan dahil) 17 milyonu bulan 6 yaşın üstündeki kadın ve kızdan 8,5 milyonu hiç okuma-yazma bilmemektedir. Bu rakam toplam nüfusun % 60,9'unu bulmaktadır. Kürt milletine kendi dilinde eğitim-öğretim yapmasını yasaklayan faşist diktatörlük, Kürt kadınlarının üzerinde faşist-feodal kurumları ile katmerli bir baskı uygulamaktadır.

KADINLAR ÜZERİNDEKİ DİĞER BASKI FAKTÖRLERİ

Türkiye'de üretime katılan 6 milyon kadından % 90'ı, tarım, ormancılık, balıkçılık ve avcılık alanında çalışmaktadır. Sigorta, sağlık ve işgüvenliği haklarından tamamen yoksun olan bu kadınlar, toprak ağalarının ortaçağ zincirleri altında boğulmak istenmektedir.

Tarım emekçisi kadının sosyal ve kültürel durumu, ağaya, kocaya, erkeğe boyuneğme şeklinde sistemleşen feodal eğitim, onun bütün bu baskılara karşı uyanmasının ve mücadele etmesinin engellenmesinde kendini göstermektedir. Faşist-feodal diktatörlük, karşı - devrimci propaganda, eğitim ve kültürü kullanarak emekçi kadınları, sömürü düzeninin uysal ve fedakar köleleri olma yolunda eğitmekte, onların bu düzenle olan çelişkilerinden kaynaklanan kinini en vahşi yollarla bastırmaya çalışmaktadır.

Egemen sınıflar, varlıklarını sürdürmenin bir aracı olarak, kadınlara, sosyal yaşamın dışında kalmayı öğütlemekte, evcil ev kadınları olmaları için bu durumun ahlakiliği üzerinde ahkam kesmektedir. 7 milyon ev kadınına "ev kadınlığının rahatlığı, güzelliği, çocuklarına karşı fedakâr bir ana, kocaya karşı sadık bir eş olmasının gerekliliği ve çalışmanın yanlışlığı" hakkında propaganda ve eğitim faaliyeti yürütmektedir. Burjuvazi bu yollarla, üretimden uzaklaşmasının bir sonucu olan kadın köleliğinin "yüksek ahlakiliği" üzerine, kadınların kölelik durumlarının sağlamlaştırılmasını vaaz etmektedir.

HANGİ SINIFIN MEDENİ KANUNU

Türk Medeni Kanunu, kadının erkek karşısındaki eşitsizliğini onaylar. TMK'nın 152. maddesi, erkeği evin "reis"i, kadının ise evde çocuk bakıcısı olduğunu ilan eder. 153. maddede, kadının evlendiği erkeğin soyismini almasını şart koşar. Yine aynı yasa, aile birliğinin temsilciliği ve yöneticiliği hakkını erkeğe tanır. Evli kadının çalışma özgürlüğünü ortadan kaldırır. Kadının bir meslekte çalışma, sanatla uğraşma vb. haklarını erkeğin iznine bağlar.

Kısaca kadın, yöneten değil, yönetilen, erkek tarafından korunan, üreten değil, üretimden kanaatkarlığıyla yetinmek zorunda olan bir "öğe"dir. İnsani hakları kısıtlanmıştır. TMK'nın kadın hakkındaki yasaları, faşist devlet mekanizmasının, kadınları çifte zulüm altında tutmasının en belirgin kanıtıdır. Onu iktisadi ve sosyal yaşamdan koparmak, politikadan uzaklaştırmak, erkeğe bağımlılaştırmak ve kişiliğini köreltmek, bütün bu duruma karşı kadının mücadelesini önlemek için sistemleştirilmiş faşist barikatlardır.

Görüldüğü gibi Türkiye'de kadının durumu, özde sömürünün olduğu bütün toplumlardaki kadının durumuyla aynıdır. Bütün kapitalist ve revizyonist ülkelerde kadınların eşitsizliği mevcuttur. Sömürünün olduğu yerde kadınların eşit haklara sahip oldukları yolundaki bütün teoriler, sahteliği ifade ederler. Sosyalizmin inşasında kararlılıkla yürüyen Arnavutluk Halk Cumhuriyetinde kadınların durumu tamamen farklıdır. Onlar, özgürlük ve eşitliğin sağlandığı Arnavutluk'ta her türlü sömürü ve bağımlılıktan kurtulmuşlardır. Kadının kurtulması için, faşist diktatörlüğün yıkılması önemli bir etken olacaktır. Lenin'in şu sözleri dahiyane bir şekilde bu duruma işaret etmektedir: "Toprak ağalarının, kapitalistlerin ve tüccarların bulunduğu yerde kanun önünde bile erkekle kadın arasında eşitlik olamaz. Cumhuriyetlerin en özgürü olsa bile hiçbir kapitalist devlette kadınlar hakların tam eşitliğine sahip değildir."

Emekçi kadınlar, analar, genç kızlar!

Bugün 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü. Bugün mücadele günümüz. Bütün ezilen kadınların kalbinin tek bir yürek halinde çarptığı gün. Bugün, bizi daha ileriye götürmeli. Toprak ve hürriyet, eşitlik ve bağımsızlık mücadelemizin güçlü kalelerini kuşatmalıyız. Bunun için örgütlenelim, direnelim.

- Bize açlık, yoksulluk, işsizlik, baskı ve zulümden başka vereceği bir şeyi olmayan sömürücü sınıflara karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bayraklarıyla ilerleyelim.
- İşçilerin, köylülerin, memurların ve biz kadınların, ekmeğine kurşun sıkan pahalılığa karşı yürüyelim.
- Bizi kölelik zincirleriyle bağlayan, örgütlenme hakkımızı gasbeden faşist baskı yasalarını paramparça edelim.
- Oğullarımızı ve kızlarımızı katleden faşistlerin ve onların koruyuculuğunu yapanların yakasına yapışalım, hesap soralım.
- Toprakta ve fabrikada, emeğimizden milyonlar vuran ağaların, tüccarların, komprador burjuvazinin bizleri sömürmesine izin vermeyelim.
- Kadının eşitsizliğini öngören yasaların kaldırılması, eşit işe eşit ücret sağlanması, işsizlik sigortası, kreş, ana ve çocuk sağlığının korunması, işçi annelere gece vardiyasının yasaklanması ve eğitimde eşitlik taleplerini yükseltelim.
- Halkımızın sınırlı haklarını tamamen ortadan kaldırmayı amaçlayan sıkıyönetimin kaldırılması için mücadele edelim.

Mücadelemiz uzun ve çetindir. Ezilenlerin kazandığı hiçbir başarı kolay olmadı. Yeter ki birleşelim, haklarımıza sahip çıkalım. Zaferimizin garantisi mücadelemizdir.

YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!
8 MART MÜCADELECİLERİNE BİN SELAM

İRAN KADINLARI, İran'da iki yıla yakın bir süredir süren büyük mücadelenin her döneminde en önde yürüdüler. Şah'ın işkencecileri, katilleri onların bu büyük yürüyüşünü durdurmaya yetmedi.

Yalnızca İran devrimi bile kadınların sömürü ve baskının olmadığı yeni bir dünyanın yaratılması savaşında da nasıl büyük bir güç olduğunu göstermiştir.

Dersimli kadınlar, devrimci kitle eylemlerinin en önünde yer aldılar. "İnsanlık tarihinde, ezilenlerin hiçbir büyük hareketi, kadınların iştiraki olmadan yürümemiştir." STALİN

Bütün karşı devrimciler kadının gerçek kurtuluşunun düşmanıdırlar

Egemen sınıflar, kadınların kurtuluşunun olanaksızlığı, kadının ezilmişliğinin ve köleliğin doğadan kaynaklandığı yolunda ayakları yere basmayan sahte teoriler yayarak, kadının özgürlük, bağımsızlık ve sosyalizm için mücadele etmesinin anlamsızlığı üzerine yalan ve demagoji yapıyorlar. Diğer yandan, kadını alınıp satılan bir meta durumuna düşüren kapitalizmin burjuva demokrasisini yücelterek, onun eşitlikçiliği konusunda görüşler ileri sürüyorlar.

FEODAL-BURJUVA TEORİLER, EMEKÇİ KADINLARIN DEVRİMCİ İSYANINI BASTIRAMAZ

Ülkemizdeki bütün burjuva partiler, parti temsilcileri ve bu partilerin kadın kolları, komprador burjuvazinin, tüccar ve toprak ağalarının düzenini korumak ve sağlamlaştırmak için, emekçilerin ve emekçi kadınların talepleri hakkında sahte vaatler ileri sürmekten geri durmuyorlar. AP, MHP, MSP, DP gibi faşist parti yöneticileri sık sık "Türk kadınlarının anarşik cereyanlara kapılmayacağı, ahlak ve fazilet yüksekliğinin en yücesine sahip oldukları, sokaklara dökülüp düzene karşı başkaldırmamaları" yolunda onlara öğütlerde bulunuyorlar. Demirel'in, Türkeş'in, Erbakan'ın sözünü ettiği "fazilet", kadınlar üzerinden her türlü ticari kâr sağlamayı faşist yasalarla garantileyen mevcut düzenin kendi dillerindeki ismidir. Onların "kadınların fazileti" dedikleri gerçek, açlık, işsizlik, yoksulluk, fuhuş ve katliamdır. Faşist Türkeş, fazilet adına, faşist çetelerini, Kahramanmaraş'ta kadınların ırzına geçirdi, hamile kadınları faşist kurşunlarla katletti. Demirel'in parti kadın kolları yine "fazilet adına, parti toplantılarında dansöz oynatıyor. Erbakan, kadının çalışmasının, üretime katılmasının ayıp ve günah olduğunu vaaz ediyor.

Kendisini halkçı, ve özgürlükçü olarak göstermeye çalışan Ecevit, anaların faşist diktatörlüğe karşı yükselen isyan ateşini söndürmeye çalışıyor. Çünkü o da, diğer burjuva partileri gibi Koçların, Sabancıların, tüccarların, toprak ağalarının çıkarlarını korumaya çalışıyor. İlericilik adına kadının durumundan yararlanarak, partisine gelir sağlıyor. Bunun en yakın örneği, ocak ayında Ankara Bulvar Palas salonunda CHP Kadın Kolları tarafından düzenlenen "Moral Günü" toplantısıdır. CHP'li kadınlar bu toplantıda dansöz oynatarak partilerine gelir sağladılar. CHP'li bakanlar ve eşlerinin katıldığı bu "Moral Günü", açıkça göstermektedir ki, reformistlerin kadınlara özgürlük ve eşitlik sağlamak bir yana, onun üstünden aşağılık yollarla ticaret yapma ve partiyi güçlendirme yöntemi bile reformizmin çürümüşlüğünün ve soysuzluğunun ifadesidir.

Reformizm, kadının kurtuluşunun gerçekleşmesinin karşısında ve onun baskı ve zulüm altında tutulmasını sağlayan egemen sınıfların yanındadır. Kadının kölelik bağlarını yaşatan burjuva hukuku, emek sömürüsüne dayanan ekonomik sistem ve onun bütün kurumları, reformist CHP hükümeti tarafından daha da sağlamlaştırılmaktadır.

MODERN REVİZYONİSTLER VE "ÜÇ DÜNYACI" REVİZYONİSTLER, KADINI KÖLELEŞTİREN KAPİTALİZMİN YANINDA

Sovyet revizyonistleri, sosyalist Sovyetler Birliği'nde kapitalizmi yeniden inşa ederek, sosyalizmin Sovyet kadınlarına gerçek kurtuluşun yolunu açtığı sosyalist demokrasiyi ortadan kaldırdılar. Tarihte kadına ilk kez gerçek değerini veren onun, siyasette, ekonomide, sosyal, ve kültürel alanda eşitlik ve özgürlüğünü tanıyan, kapitalizmin ve feodalizmin kökünü kazıyan Bolşevik Devrimi, sadece sömürücü sınıfların ekonomik egemenliğini yıkmakla kalmadı, onunla birlikte burjuvazinin bütün gerici teori ve kültürünün iflasını getirdi. Sovyet kadınlarının ekonomik ve siyasi bağımsızlığını sağladı. Onu toplumsal üretimde faal unsur olarak, sosyalist ekonominin inşasındaki onurlu duruma getirdi. Çarlık yasasındaki bütün eşitsizliği ortadan kaldırdı. Sosyalist anayasa, kadının, ananın ve çocuğun haklarını güvence altına aldı. Kadının "evcil kölelik"ten kurtuluşunun bütün olanaklarını yarattı ve salt yasalar karşısındaki eşitlikle yetinilmeyeceğini, bunun gerçek hayatta da uygulanmasını kanıtladı.

Sovyetler'de sosyalizmin yıkılması, kapitalizmin yeniden inşası, proleter demokrasinin yerine tekelci burjuva diktatörlüğünün geçirilmesi, Kruşçevci hainler tarafından gerçekleştirilmesiyle birlikte, Sovyet kadınlarının kazandığı haklar birer birer ellerinden alındı. Sosyal-faşist diktatörlük, yarattığı kültürel yozlaşmanın içine kadınları çekmekte gecikmedi. Kadınları sosyalizm ve sınıfsız toplumu kurma mücadelesinden uzaklaştırdı. Sovyet kadınlarının durumu, bugün, öz itibariyle bir burjuva ülkesindeki kadının durumundan farksızdır.

Sovyet sosyal - emperyalizminin kuklası sahte TKP'nin Türkiye kadınları içindeki uzantısı İKD, sahte kurtuluş sloganlarına sarılarak, ülkemiz kadınlarını etkilemek istemektedir. İKD'nin bütün amacı, halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin önüne karşı-devrimci barikatları kurmaktır. O, sözde halkın ve kadınların ezilmesini sağlayan egemen sınıfların diktatörlüğüne karşı olduğunu sahtekarca ileri sürüyor. Bunu kanıtlamanın bir yolu olarak, reformcu talepler ileri sürmekte, kadının kurtuluşunu komprador-feodal ekonomik sistemin faşist kurumlarına hapsetmektedir. İKD, yolundan gittiği Sovyet sosyal-emperyalizminin, Türkiye'yi egemenliği altına almasını istemektedir. Onun bugünkü faaliyeti, egemen sınıfların, Amerikan burjuvazisinden kopması, Sovyet burjuvazisine bağlanması, işçilerin, köylülerin, kadınların, gençliğin ve diğer emekçilerin sosyal-faşist diktatörlük altında ezilmesi üzerinde yoğunlaşmaktadır. İKD'nin sahte anti-emperyalistliğini yine onun kendi tutumu ele veriyor. İKD, Amerikan emperyalistlerinin ve Avrupalı emperyalistlerin sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki egemenliğine karşı çıkarken, aynı yolu "sosyalizm" adına kateden Sovyet revizyonistlerinin işgalci faaliyetlerine alkış tutuyor.

İKD revizyonistlerinin Leninizme duyduğu düşmanlık, birkaç ay önce İstanbul'a gelen Sovyet savaş gemilerini selamlamasıyla da ortaya çıktı. Onlar, dünya halklarına karşı silahlanan Sovyet sosyal-emperyalizmini selamlayarak halkımızın ve dünya halklarının düşmanı olduklarını gösterdiler. Nerde kaldı ki emekçi kadınların dostu olsunlar?

"Üç Dünyacı" TİKP revizyonistleri de halka olan düşmanlıklarını gizlemek için, karşı-devrimci "Aydınlık" gazetesinde sözde emekçi kadınların ezilmişliği hakkında demagojiler sıralıyorlar. TİKP revizyonistleri, Çin sosyal-emperyalizminin yayılma ve savaş siyasetini destekleyerek, halkların devrim ve kurtuluş mücadelesine saldırmakta, sosyalist Arnavutluk'a karşı düşmanlığını kusmaktadır. TİKP çetesinin sosyalizme olan düşmanlığı, kadının kurtuluşuna olan düşmanlığını da içinde taşımaktadır. Efendileri Çin revizyonistleri, Kruşçev revizyonistlerine taş çıkartırcasına, soysuzca yozlaşmaktadır. Bugün Çin'de kadınlara, burjuvazinin bütün ahlaki çöküntüleri öğütleniyor. Emperyalist Batı kültürü, Çin kadınlarının üzerinde yaygınlaştırılıyor. Moda defileleri, poker partileri, "modern" dans grupları ve süper mini etekler, satışa çıkarılan çıplak kadın fotoğrafları, şimdi Çin'de kadınların durumunu en çok etkileyen ahlaki çürümenin belirtileridir. İşte TİKP çetesinin alkışladığı bu durum, onun kadının kurtuluşu ve sosyalizm hakkındaki gerici görüşlerinin açık kanıtıdır.

Ülkemizde kadınların kurtuluşunun gerçek savunucusu devrimci proletaryadır

"Mevcut burjuva-feodal düzen kadını köleleştirmekte, aşağılamakta, yeteneklerini köreltmekte ve ikinci sınıf bir insan durumuna getirmektedir. Oysa devrimci mücadele ve hayat, onun, ana ve kadın olarak mevcut düzenin kendisine ve çocuklarına hazırladığı kötü gelecekten, haksızlıktan, sömürü ve zulümden olağanüstü nefret ettiğini, yüksek bir devrimci ruha ve kararlılığa sahip olduğunu ve şartlar olumlu olduğunda toplumsal hayatın her alanında büyük başarılar kazandığını her gün göstermeye devam ediyor.

Kadının tam kurtuluşu davası, proletaryanın kurtuluşundan, sömürü, baskının olmadığı yeni bir dünyanın yaratılması büyük davasından ayrılamaz. Proleter devrimci hareket, kadının kurtuluşu konusundaki burjuva-revizyonist teorilere karşı sürekli mücadele ederek, emekçi kadını Marksist-Leninist önderlik altında örgütleyecek ve onun davası ve mücadelesini, proletarya ve diğer emekçi kitlelerin davası ve mücadelesiyle birleştirecektir."

(DEVRİMCİ PROLETARYANIN MÜCADELE PLATFORMU, PARTİ BAYRAĞI, S.1)

İŞÇİ-MEMUR AYRIMINA SON!

Bugün CHP reformistlerinin ve her renkten sendika ağasının yaptığı işçi sınıfının mücadelesini engellemek ve işçileri yeni kölelik zincirleri ile bağlamaktır.

Bunun en son örneği, SSK işçilerinin zorla memur yapılmak istenmesi konusundaki tavırda ortaya çıkmaktadır. CHP reformistlerinin demagojileri ve sendika ağalarının "eylem" çığlıkları, işçi sınıfının aldatılmasını amaçlamaktadır. Onlar işçi sınıfının çıkarlarının savunucusu olamazlar. İşçi sınıfı ve SSK işçileri haklarını ancak sınıf sendikalarında birleşerek ve mücadele ederek alabilirler. Bu mücadelenin hedeflerinden biri de sendika ağalarıdır.

SSK işçileri ve işçi sınıfımız:

- Tüm çalışanlar için grevli-toplusözleşmeli sendika hakkının sağlanmasını,
- İşçilerin zorla memur yapılmasına son verilmesini,
- İşçi-memur ayrımının kaldırılmasını,
- Asgari ücretin bir işçi ailesinin insanca yaşayabileceği koşulları sağlayabilecek düzeye yükseltilmesini,
- Eşit işe eşit ücret ödenmesini, istemekte ve bunun için mücadele etmektedir.

Sıkıyönetimin, patronun ve sendika ağalarının işbirliğinin sonucu: Kale Kilit işçileri gözaltına alınıyor.

Kale Kilit işçileri gözaltına alındı

Sıkıyönetim patronun ve sendika ağalarının işbirliğinin bir örneği

25 Şubat günü İstanbul Kale Kilit Fabrikası, işten atılmayı protesto amacıyla 350'ye yakın işçi tarafından işgal edildi. 16 saat süren işgal karşısında, sendika ağaları patron ve sıkıyönetim işbirliği somut bir şekilde ortaya çıktı.

Kale Kilit Fabrikasında çalışan işçilerin daha önce üye oldukları bir sendikadan ayrılarak başka bir sendikaya üye olmaları ve toplusözleşme talebinde bulunmaları üzerine, patron işçilerin, iş akitlerini feshederek onları toplu olarak işten çıkardı ve yerlerine kendi istediği doğrultuda hareket edecek kişileri işçi olarak aldı.

Bu durum karşısında işten atılan işçiler, fabrika civarına kurdukları çadırlarda direnişe geçtiler. İşçiler direnişlerini 25 Şubat günü fabrikayı işgal eylemine dönüştürdüler. Kapıları kaynakla kapatan işçiler eylemlerini sürdürdüler.

Bunun üzerine sıkıyönetimin emrindeki militarist güçler, işçilerin eylemine saldırarak, eylemin bir an önce sona ermesini istediler. Patronun kanunsuz bir şekilde işçilerin sendika seçme özgürlüğüne saldırması "demokratik" sıkıyönetimin saldırısı ile birleşti. Sendika ağalarının da yardımı ile eyleme son verildi ve 134'ü kadın olan 215 işçi gözaltına alındı. Ayrıca bu işçilerden 26 kadarı tutuklandı.

Burjuvazinin işçi sınıfına ve onun eylemine saldırısı, sıkıyönetim altında daha da artmaktadır. Bu somut olayda olduğu gibi sıkıyönetim, işçi sınıfının mücadelesine saldırmakta ve patronların emrinde olduğunu ispatlamaktadır. Sıkıyönetim komutanlıkları bir yandan grevleri yasaklar veya ertelerken, öte yandan kendilerine rağmen gelişen mücadelelere azgınca saldırmaktadırlar.

DİSK'e bağlı Maden-İş'in ve MİSK'in sendika ağaları, işçilerin mücadelesine saldırıda birleştiler. Faşist MİSK yöneticileri, işgal eyleminin kanunsuzluğunu ileri sürerek, bastırılmasını isterken, Maden-İş'in sosyal-faşist sendika ağaları da demagojik aldatmacalarla işçilerin eylemini kırdılar.

Bu somut olayda da görüldüğü gibi, tüm sendika ağaları işçi sınıfının mücadelesinin önünde söküp atılması gereken engellerdir.

CHP reformistlerinin ve sendika ağalarının yeni bir oyunu

SSK İŞÇİLERİ MEMUR YAPILIYOR

● Memurlara sendika hakkı vereceğini vaat eden CHP reformistleri işçilerin sendika hakkına saldırıyor!

● Sendika ağaları her zamanki gibi hükümetin yanında saf tutuyor

Uzun zamandan beri sürdürülen işçilerin memur yapılması faaliyetleri, içinde bulunduğumuz günlerde daha da artırılmış bulunmaktadır.

İşçilerin zorla memur yapılmaları için bugün SSK da yürütülen faaliyetler giderek yaygınlaştırılmakta ve diğer işyerlerini kapsayacak bir biçime döndürülmektedir. Bugün Sosyal Sigortalar Kurumu'nda çalışan 2700 işçinin zorla memur yapılmasını yenileri izleyecektir.

REFORMİST DEMAGOJİ

CHP hükümetinin Sosyal Güvenlik Bakanı Hilmi İşgüzar, bakanlık koltuğuna oturduğu günden bu yana yürüttüğü işçi düşmanı faaliyetlerini ve SSK'da çalışan işçilerin memur yapılmalarını sağlamak amacıyla yayınlanan SSK Genel Müdürlüğünün 2475 Sayılı Genelgesini gözlerden saklamak için "SSK'da hiç kimseyi zorla memur yapmıyoruz, ama isteyen işçilerin dilekçelerini almamazlık yapamayız" demagojisini elden bırakmamaktadır. "İşçiler, Tam Gün Yasası'nın avantajlarından faydalanmak için memur olmak istiyorlar" şeklinde iki yüzlü yalanlarla işçileri kandırmaya çalışan bakan, bir taraftan da yayınlattırdığı genelge ile işçileri memur yaptırmaktadır.

Bu CHP reformizminin yüzünü açığa çıkaran somut bir durumdur. Muhalefette iken meclis kürsülerinde ve seçim meydanlarında bol bol "memurlara sendika hakkı vereceği"ni vaaz eden CHP reformistleri, hükümet olduktan sonra bu söylediklerini hatırlamak istememektedirler. Reformistlerin bugün yaptıkları emekçi sınıflara yeni haklar vermek değil, uzun mücadeleler sonucu kazanılmış haklara saldırmaktır. CHP hükümetinin işbaşına geldikten sonra "Toplumsal Anlaşma"yı yürürlüğe sokarak işçileri hiçbir direnme hakkı olmayan uysal birer köle haline getirme doğrultusunda epeyce yol katetmiş bulunmaktadırlar. Bugün SSK'da çalışan binlerce işçinin memur yapılarak kazanılmış haklarının gasbedilmesi, reformistlerin işçi sınıfı düşmanı eylemlerinden sadece bir tanesidir.

CHP reformistleri memurlara sendika hakkı tanımak değil, bu hakkı kanı ve canı pahasına kazanan işçileri memur yaparak sendika hakkına, grev hakkına saldırmaktadırlar.

SENDİKA AĞALARI, BURJUVA ÇIKARLARININ BEKÇİSİDİR

İşçi sınıfının her direnişi karşısında burjuvazi ve onun hükümetlerinin en büyük destekçisi olan sendika ağaları bu konuda da işçi sınıfını arkadan hançerlemektedirler.

Sendika ağaları SSK işçilerinin zorla memur yapılması karşısında işçilerin kendiliğinden gelen direnişlerini pasifleştirmeye ve engellemeye çalışmaktadırlar.

Türk-İş'in faşist sendika ağaları, hükümetle "Toplumsal Anlaşma"yı imzalayarak işçileri burjuvaziye peşkeş çektiler. Onlar, "ekonominin kurtarılması" için işçileri fedakarlık yapmaya çağırmakta ve "çalışma barışı" demagojisi ile işçileri aldatmaya çalışmaktadırlar.

Zorla memur yapılmayı kabul etmeyen ve bu doğrultuda sendika ağalarını zorlayan SSK'lı işçilerle görüşen Halil Tunç: "Benim 18 senelik şerefli bir sendikacılık hayatım var. Siz üzülmeyin, ben bu işi hallederim" diyerek, işçilerin mücadele etmelerine gerek olmadığına dair onları ikna etmeye çalışmaktadır. SSK işçilerinin mücadelesini engellemek için sendika ağaları birbiriyle yarışmaktadırlar. İşçiler birtakım göstermelik "eylemlerle" pasifize edilmeye çalışılmaktadır. Nitekim direnişe geçeceğiz demagojisini elden bırakmayan ve yemek boykotu "direnişi"ne başlayacaklarını vaaz eden Sağlık-İş'in sendika ağaları, Halil Tunç'un bir ricası üzerine bundan vazgeçtiklerini açıkladılar.

DİSK'in revizyonist-reformist sendika ağalarının yaptığı da bundan farklı bir şey değildir. Onlar da işçilerin memur yapılması konusunda hükümete cesaret vermektedirler. DİSK'e bağlı "Devrimci Sağlık-İş Sendikası eylem yaptığı izlemini yaratmak için bazı işyerlerinde yemek boykotuna gideceğini açıkladı. Daha sonra da bunu sözde gerçekleştirdi.

Bütün bunlar reformist revizyonist ve faşist sendika ağalarının işçi sınıfının çıkarlarının savunucusu olamayacağını gösteren somut örneklerdir. Aylardır zorla memur yapılan işçilerin mücadelesini engelleme faaliyeti yürüten sendika ağaları demagojik yaygaralar koparmaktan başka bir şey yapmamaktadırlar.

Onlar, işçilerin zorla memur yapılması karşısında birkaç göstermelik demeç vermekten öte bir şey yapmayacaklardır.

Bugün de bunu yapmaktadırlar.

DEVRİMCİ DEMİR-İŞ:

«Yatırım Fonu kaldırılsın»

Devrimci Demir-İş Sendikası 20 Şubat 1979 tarih ve 7 sayılı bülteninde Çelik-İş yöneticileri ve "Yatırım Fonu" ile ilgili olarak bir yazı yayınlamıştır. Bültende bu konuyla ilgili olarak şunlar belirtilmektedir:

"Bugün Türkiye'de tüm burjuva sendikaları, işçi sınıfını bir yandan patronlara satarken, diğer yandan da kendileri azgınca sömürmekteler. Bu sömürünün yollarından bir tanesi de "Yatırım Fonu"dur.

Onlar (burjuva sendikaları) hiçbir işlerinde işçilere sorarak hareket etmediklerinden, bu kesintileri de keserken işçilere sormazlar. Sadece kesilmesi için işverenle anlaşır ve keserler. İşçiler bu kesintinin ne olduğunu, nereye gittiğini sorduklarında uyduruk birkaç cevap vererek geçiştirmeye çalışırlar. Fazla zorlarsan, gözdağı vermekten, dövmekten ve hatta işten attırmaktan geri kalmazlar.

"YATIRIM FONU" NEDİR, NEREYE KULLANILMAKTADIR?

Bu sorunun cevabını Çelik-İş'ten öğrenelim.

"Bugün işçilerimiz Toplu İş Sözleşmeleri ile aldıkları ücret zamlarından gerektiği şekilde tasarruf edememektedirler... Önemli bir yatırım ve üretim potansiyeli olan işçilerimize, tasarruf imkanı sağlayarak, devlet eliyle yatırımlara yöneltmek zaruret halini almıştır. Kurulan yatırım fonu sayesinde işçi bir yandan mecburi tasarrufa sevkedilmekte, aynı zamanda ise biriktirdiği her kuruş bir buçuk kuruş da işverenin ilave etmesi neticesinde yüzde yüz elli kâr etmektedir... Bu şekilde işçi kesimi de üretime ortak edilerek işyeri huzuru ve sosyal adalet sağlanmış olacaktır." Yukarıda bahsedilen halishane düşüncelerle Türkiye Demir ve Çelik İşletmeleri Genel Müdürlüğü ile Çelik Sanayi İşçileri Sendikası Genel Başkanlığı arasında imzalanan 7. dönem toplu iş sözleşmesinin 85. maddesi gereği kurulmuştur... (Yatırım Fonu Faaliyetleri Raporundan)

Yukarıdaki alıntıdan anlaşıldığına göre, Çelik-İş Sendikası, yaptığı toplu iş sözleşmelerinde o kadar çok hak alıyormuş ki, yiyoruz, içiyoruz, eğleniyoruz ve har vurup harman savuruyormuşuz, tasarruf etmesini bilmiyormuşuz. Onun için de Çelik-İş'in faşist sendika ağaları, bizlere "yardım elini" uzatıp, bizlerin zorunlu tasarruf yapmamız için "Yatırım Fonu"nu kurmuşlardır.

(...)

İşçilerin bir parça ekmeğe muhtaç olduğu, geçimini bile sağlayamadığı bu sömürü ve zulüm düzeninde böyle bir şeyden bahsetmek, kargaları bile kendine güldürmekten başka bir şey değildir.

Bu teoriyi ilk defa Çelik-İş ortaya atmamıştır. Nazi Almanyasında Hitler'in faşist emellerini gerçekleştirmek için ortaya atıp uyguladığı ve Alman tekelci burjuvazisinin, dünyayı fethetme, sömürme gayesine araç olarak kullandığı faşist bir siyasettir. Bu düşünce daha o zaman Alman proletaryası tarafından mahkum edilmiştir.

Hitler, işçileri Volkswagen Fabrikasına ortak edeceğim diye 5 milyon mark para sağlamış ve bu parayla ikinci dünya savaşında Nazi ordusuna savaş malzemeleri (tank, top) üretmiş ve bu ortaklık işçilere bir kuruşluk yarar değil, tersine dünya insanlığı için felaket getirmiştir.

İşte ilk defa Hitler faşizmi tarafından ortaya atılan bu fikri ülkemizde ilk programına alan faşist MHP ve ilk uygulayan da Çelik-İş'in faşist sendika ağaları olmuştur.

Bugün bu teoriyi faşist diktatörlük CHP eliyle "Toplumsal Anlaşma" yoluyla tüm Türkiye işçi sınıfının başına sarmaya uğraşmaktadır. İşte hakim sınıfların canla başla hayata geçirmek için çalıştıkları "Yatırım Fonu" düzmecesi.

İşçileri fabrikalara ortak edeceğiz, işçileri zengin edeceğiz yaygarası, gerçekte patronların içine düşmüş oldukları bunalımdan kurtarmak için biriken paraları sermayedarların sermayesine katarak onları daha da zenginleştirmeyi amaçlamaktadır. İşçilerin bu düzen içinde kendilerini kurtaracakları, rahat bir hayat yaşayabilecekleri yalanıyla işçilere bu düzeni iyi göstermeyi, bu çürümüş düzenin bunalımını işçilerin üzerine yıkmayı ve işçileri köleleştirmeyi amaçlamaktadır.

Bugüne kadar "Yatırım Fonu"nun geliştirilmiş şekli olan "Toplumsal Anlaşma"ya gerçekte karşı çıkmayan ve tek bir laf dahi etmeyen Maden-İş yöneticileri, bugün güya hakkımızı almak için işverenle anlaştıklarını, bu parayı Çelik-İş'e bırakmayacaklarını, bunun için imza kampanyası açtıklarını söylüyorlar.

(...)

Ne işverenlerin sözü ne sendika ağalarının sahte mücadeleleri bu haklarımızın geri alınmasını sağlayamayacaktır.

Bu ve buna benzer haklarımızı ancak ve ancak Devrimci Demir-İş'in sınıf sendikacılığı anlayışı doğrultusunda direnerek alacağımızın bilincinde olmalı ve birleşip örgütlenmeliyiz.

İşte bu nedenlerden dolayı "Yatırım Fonu"nun kesilmemesine, kesilen tüm paralarımızın faizleriyle birlikte geri verilmesini istiyor ve tüm İSDEMİR işçilerini bu doğrultuda direnerek, haklarımızı almak için mücadeleye çağırıyoruz.

"YATIRIM FONU" KALKSIN !
"TOPLUMSAL ANLAŞMA"YA HAYIR !
YAŞASIN TÜM İŞÇİLERİN BİRLİĞİ "

TÜRK-İŞ'TEN SONRA

DİSK'li sendika ağaları da 'Yönetime Katılma' yutturmacasının yanında yer aldılar

TÜRK-İŞ ve DİSK'li sendika ağaları her konuda olduğu gibi "Yönetime Katılma" aldatmacası konusunda da anlayış birliği içindedirler.

● DİSK'Lİ SENDİKA AĞALARININ "YÖNETİME KATILMA" ALDATMACASINA HİÇBİR İTİRAZLARI YOKTUR BUNUNLA İLGİLİ OLARAK SEÇİM BİÇİMLERİNİ TARTIŞMAKTADIRLAR

● DİSK'Lİ SENDİKA AĞALARI "YÖNETİME KATILACAK" İŞÇİLERİN KENDİ GÖSTERECEKLERİ ADAYLAR ARASINDAN SEÇİLMESİNİ İSTEMEKTEDİRLER

DİSK'in revizyonist-reformist sendika ağaları da "Toplumsal Anlaşma"nın yanında yer aldılar.

CHP hükümetinin Türk-İş'le imzaladığı "Toplumsal Anlaşma"ya ilk anda işçilerden gelecek tepkiyi de düşünerek göstermelik demeçlerle karşı çıkan DİSK'li sendika ağaları bugün bu anlaşmaya evet demektedirler. Bunda şaşılacak herhangi bir durum da yoktur zaten.

Sözkonusu anlaşma ile "işçilerin yönetime katılması", çalıştıkları işyerinde "çalışma barışı" sağlamaları ve kâra "ortak olmaları" şeklindeki parlak laflarla işçilerin kendi sömürülmelerine ortak olmaları amaçlanmaktadır. Bu anlaşma KİT'lerde uygulanmaya başlanmıştır. Ancak "yönetime katılma", "kâra ortak olma" demagojilerinin hayata geçirilmesi için 440 Sayılı Yasada yapılması gereken değişiklikler henüz gerçekleştirilememiştir.

Gazetemizin daha önceki sayılarında "Toplumsal Anlaşma"nın, "Yönetime katılma" demagojisinin neyi amaçladığını uzunca açıklamış ve bu konudaki işçi düşmanı girişimlerin durdurulması için işçi sınıfının mücadele etmesinin gerekliliğini vurgulamıştık. Gene sendika ağalarının "Toplumsal Anlaşma"yı desteklediklerini de belirtmiştik.

Bugün gerek CHP hükümetinin gerekse sendika ağalarının, patronların kârlarını artırmak amacıyla işçilerden "verimi artırmaları"nı istemeleri ve "yönetime katılma" demagojisini destekleme doğrultusundaki faaliyetleri yoğunluk kazanmıştır.

Geçen haftalarda İşletmeler Bakanı Kenan Bulutoğlu, Halil Tunç ile yaptığı görüşmede "çalışanların yönetime ve sorumluluğa daha yaygın ve daha etkin bir biçimde katılmasını önerirken, bundan neler bekliyoruz" diyor ve şunları ekliyordu: "Her şeyden önce bu yoldan işyeri demokrasisini güçlendireceğimizi umuyoruz. Ayrıca işyerinde çalışma koşullarını iyileştireceğimizi, işçinin işinden sağladığı ruhsal doyumu artıracağımızı, kişiliğini geliştireceğimizi umuyoruz.

En önemlisi, katılımın işyerinde verimi artıracağını ve artan verimden pay alan işçilerin, işyeri barışına özendirileceğini düşünüyoruz."

DİSK'in sendika ağaları da Kenan Bulutoğlu'nun "umdukları"nı umuyor olacaklar ki çıkardıkları bültende şunları yazıyorlar:

"Bu açıdan bakıldığında işçi sınıfının yönetime katılmayı talep etmeyeceği açıktır. Buna karşın işçi sınıfımızın sendikal kitle örgütü olan DİSK, kendisine sunulan bu öneriyi reddetmez."

Onların "yönetime katılma özünde kapitalist sistemi korumaya ve işçi sınıfının mücadelesini yumuşatmaya yönelik bir tedbirdir " demeleri ise sadece dillerine doladıkları bir demagojidir.

İşçilerin bu hain sendika ağalarına "peki bu model kapitalizmi korumayı ve bizim mücadelemizi yumuşatmayı amaçlıyorsa, ve siz de işçi çıkarlarının savunucusu iseniz neden bu yönetime katılma aldatmacasına evet diyorsunuz?" türünden bir soruya onların kıvırtmadan başka cevabı olmayacaktır

DİSK'li revizyonist ve reformist sendika ağaları devam ediyorlar:

"İşçi temsilcilerinin referandum sonucunda yetki alan sendikanın göstereceği adayların katılacağı seçimle, eğer referandum yapılmışsa, tüm çalışanların katılacağı seçimle belirlenmesi zorunludur."

Onların "yönetime katılma" aldatmacasına hiçbir itirazları yoktur. Onlar biraz daha ileri gitmekte ve seçim biçimlerini tartışmaktadırlar. Seçilmesini istedikleri işçilerin dışında kimsenin seçilmemesini talep etmektedirler. Onlar seçilecek işçilerin kendi gösterececkleri adaylar arasından olması gerektiğini savunarak, "yönetime katılma" nın bütün düşman amaçlarının yanı sıra işçilerin iradelerinin kendilerince çiğnenmesini meşrulaştırmaya çalışıyorlar.

440 Sayılı Yasada öngörülen değişikliklerden biri olan "Çalışanlar Komitesi"nin oluşturulmasına da bu sendika ağalarının hiçbir itirazları yoktur.

Bu konuda "Çalışanlar Komitesi için de aynı yöntem izlenmeli, komitenin oluşturulmasında referanduma başvurulmalıdır. Ancak çalışanlar komitesi üyelikleri için aday olanlar arasından üçte birini o işyerinde yetkili sendikadan veto etme hakkı saklı olmalıdır."

"Çalışanlar komitesinin oluşturulacağı işyerinde referandum sonucu yetki belirlenmiş ise tüm komite üyeleri her bir üye için sendikanın göstereceği ikişer aday arasından seçilmelidir" demektedirler.

İşçilerin patronlar yararına köleleştirilmesini amaçlayan, "yönetime katılma modeli"nin işçi düşmanı bir girişim olması ve sendika ağalarının bu girişimi desteklemelerinden öte yukarıdaki alıntılardaki görüşler bile tek başına bu sendika ağalarının nemenem işçi düşmanları oldukları ve işçilerin iradelerinin tespitine karşı olduklarını, "demokrasi" lafının onların literatüründe bir süsten öteye bir şey olmadığının göstergesidir.

DİSK'li ve Türk-İş'li sendika ağaları, böylece "Toplumsal Anlaşma"nın onaylanmasında birleşmiş bulunmaktadırlar. Her somut olay onların işçi düşmanı yüzlerini ortaya sermektedir.

ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFINDAN

İNGİLTERE

17 bin ambulans sürücüsü haftalık ücretlerinin 65 sterlin olması talebi ile 6 haftalık greve gittiler. 20 Şubat günü bir konferans düzenleyen işçi temsilcileri, sendika liderlerinin tüm engelleyici çabalarına rağmen grev kararını resmen açıkladılar.

Ayrıca İngiltere Dışişleri Bakanlığında ve dış ülkelerdeki büyükelçiliklerde çalışan 3 bin memur, ücret zammı talebiyle 22 Şubat günü greve gitti. 24 saatlik greve giden memurlar, % 9'luk enflasyon karşısında ücretlerinin yetersiz olduğunu belirterek ücretlerine zam istemektedirler.

İSPANYA

Temizlik işçilerinin grevinin yanı sıra bankalar ve sigorta şirketlerinde çalışan 200 bin işçi 8 Şubat günü greve gittiler. Bu greve diğer bölgelerde de katılımlar oldu. Sigorta şirketlerinde çalışan 50 bin işçinin % 70'i süresiz grevdedir. Bu grev, banka çalışanlarının % 80'ince de desteklenmektedir.

Katalanya'daki 24 bin görevli ise 24 saatlik grev yaptı.

Grevci işçiler diğer şeylerin yanında ücret artışı talebinde bulunmaktadırlar.

FRANSA

Fransız hükümetinin 21 bin çelik işçisinin işine son vereceğini açıklaması üzerine işçiler greve başladılar. Langay stüdyosunu işgal eden işçiler göz yaşartıcı bomba kullanan polisle çatıştılar.

1979 Mali Bütçesinin özeti: Enflasyon, zam, işsizlik, vergi

CHP reformist hükümetince emperyalistlerin ve egemen sınıfların istekleri doğrultusunda hazırlanan ve özü 4. Beş Yıllık Plandan alınmış olan 1979 Mali Yılı Bütçesi son şeklini aldı ve 27 Şubat günü parlamentoda onaylanarak yürürlüğe girdi.

1979 Mali Yılı Bütçesi hazırlanırken, emperyalistlerin ve egemen sınıfların direktifleri, CHP reformistlerine yol gösterici oldu. Emperyalistler, IMF eliyle dayattıkları reçetede kalkınma hızının sıfıra düşürülmesi, yeni yatırımların yapılmaması, yabancı sermayeye kapıların koşulsuz olarak sonuna kadar açılması, çokuluslu şirketlerin Türkiye'deki faaliyetlerine hiçbir sınırlamanın getirilmemesini ve özel sektöre daha fazla ağırlık verilmesini istemekteydiler.

1979 Bütçesine yön veren yukarıda belirttiğimiz bu görüşlerdir.

"Ekonomiyi onarım ve esenliğe çıkma bütçesi" olarak lanse edilen 1979 Mali Yılı Bütçe Tasarısı, parlamentoya sunulurken, Maliye Bakanı Ziya Müezzinoğlu, halktan, emperyalistler ve egemen sınıflar yararına fedakarlıkta bulunmasını istiyor ve isteklerini şöyle dile getiriyordu:

"Ekonomik önlemler konusunda halktan anlayış, özveri ve destek istiyoruz".

"Hükümet olarak bütün içtenliğimizle halkımızdan bu önlemlerin uygulanmasına yardımcı olmalarını, katkıda bulunmalarını istiyoruz. Türk ekonomisindeki dağınıklığı gidermek, savurganlıkları önlemek, sonu tükenmiş kaynakları yeniden canlandırmak için alınacak önlemler Türk halkından özveri istiyor. Bunalım zamanlarında olağanüstü özveri ve dayanışma ile dopdolu Türk halkından."

Yeni baskı ve soygun tedbirlerine boyun eğmesi halktan istenirken, CHP reformistleri ile AP ve MHP gibi faşist partiler arasında göstermelik tartışmalar eksik olmadı. Bütçenin özüne hiçbir itirazı olmayan faşistler bütçenin uygulanmasının CHP hükümetinin eline bırakılmasının yanlış olduğunu belirttiler. Onlar açıkça bütçeyi kendilerinin uygulamalarının gerektiğini belirttiler.

BÜTÇE, EMPERYALİZME BAĞIMLILIĞI ARTIRIYOR

1979 Mali Yılı Bütçesine kaynak olarak dış "yardım"lar ve krediler gösterilmiştir. Bütçede daha fazla sermaye ihracı öngörülmektedir. Kapıların yabancı sermayeye koşulsuz olarak daha fazla açılması bütçe ile teminat altına alınmaktadır.

Dış borçların daha da artırılmasını öngören bütçe, ile 20 milyar dolarlık dış borca yeni borçlar eklenecek ve daha fazla sermayenin ülkeye girmesi ile ülkemizin emperyalizme bağımlılığı daha da artacaktır.

397 milyar lira olarak bağlanan bütçenin 205 milyar lirasının emperyalist sermaye ile karşılanması kararlaştırılmıştır. Şu anda 700 milyar liralık dış borcu olması Türkiye'nin ne derece emperyalizme bağımlı olduğunun kanıtıdır.

1979 yılında ülkeye girecek olan 205 milyar liralık emperyalist sermaye, bu bağımlılığı daha da artıracaktır. Emperyalist sermayenin daha fazla girmesi ise, işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki ekonomik sömürünün ve siyasi baskının daha çok yoğunlaşması anlamındadır.

BÜTÇE, YENİ ZAMLAR GETİRİYOR

1979 Mali Yılı Bütçesi açık veren bir bütçedir. Bu açık, en başka temel tüketim maddeleri olmak üzere tüm mallara yeni ve yüksek oranda zam yapılarak kapatılacaktır.

1978'de % 100'ün üzerinde zam yapılan bütün zorunlu tüketim maddelerine yeniden zam yapılacaktır. 1978 bütçesindeki 90 milyar liralık açık, yapılan zamlarla kapatıldı. Bu yılki bütçe açığının da aynı yollar izlenerek kapatılacağı şimdiden bellidir.

Bir yandan ücretleri düşük tutarak emekçilerin satınalma gücünün düşük olması sağlanırken, öte yandan yapılacak olan zamlarla hayat, iyice çekilmez hale getirilecektir.

CHP reformistlerinin bu doğrultudaki uygulamaları şimdiden başladı. Petkim ürünlerine % 60 - 80, KİT ürünlerine ve kağıda zam yapıldı. Petrole % 40 zam yapılması bekleniyor. Bütçe, şekere, yumurtaya, demir ve çeliğe ve daha birçok ihtiyaç maddesine yapılacak zamların habercisidir.

BÜTÇE İLE EMEKÇİ HALKA YENİ VERGİ YÜKÜ BİNİYOR

Yeni bütçe ile CHP reformistleri, emekçi halk kitlelerinin üzerine yeni vergi yükü bindirmektedirler.

397 milyar lira olarak bağlanan bütçenin % 77,2 sinin vergi gelirleri ile karşılanması hesaplanmıştır. Bu da 320 milyar lira tutmaktadır. Vergi gelirlerinin % 48,5'i dolaylı % 50,4'ü dolaysız vergi, % 1,1'i servet vergisi ile karşılanacaktır. Bu da işçi ve emekçilerin sırtına 1978 yılına göre 80 milyar lira yeni verginin bindirilmesi demektir.

CHP reformistlerinin bu amaçla hazırladıkları Yeni Vergi Yasa Tasarısı da muhtemelen önümüzdeki günlerde mecliste ele alınacaktır. Sözkonusu tasarı ile egemen sınıflar, emekçi halkın cebindeki son kuruşa da el koymayı amaçlamaktadır.

BÜTÇE, İŞSİZLİĞİ ARTIRIYOR

Yeni Bütçeye göre yatırımlara ayrılan para sınırlandırılmaktadır. Yatırımların sınırlandırılması doğrultusundaki emperyalist direktifler bu bütçe ile hayata geçirilmektedir.

Bütçe, toplam kadro artışını KİT'lerde % 3, belediye ve özel idarelerde % 2 olarak sınırlandırmaktadır. Ayrıca bütçe ile Bakanlar Kuruluna yeni kadro vermeksizin, kadro iptal yetkisi verilmektedir.

Yeni bütçe ile işsizlik artırılıyor, işten atılmalar meşrulaştırılıyor. KİT'lerde toplu işten çıkarma yetkisine sahip olan hükümet, istediği zaman istediği kadar işçiyi "istikrar sağlamak" için işten atabilecek, böylece patronlar tarafından işten atılan yüzlerce işçiye yenileri katılmış olacaktır.

Bütçe ile getirilen bir diğer "yenilik" de memur maaş katsayısın 16 ya çıkarılmasıdır. Katsayının 16'ya çıkarılması ile hükümet memur kitlesinin memnuniyetsizliğini gidermek(!) için memurların ağzına bir parmak bal çalmaktadır. Memurların alacakları birkaç yüz liralık fark, yapılan zam ve vergilerle geri alınacaktır.

Bu etiketler tarihe karıştı. Yeni bütçe ile birlikte yeni etiketler çoktan piyasaya sürüldü. Eskisinden farkı '0' lı hanelerin çoğalması...

Yeni bütçe ile kuyruklara yeni kuyruklar eklenecek var olanların da uzunluğu bir kat daha artacak. Fabrika önlerinde işçilerin, akaryakıt bayileri önünde gaz, mazot, benzin bekleyenlerin, bakkallarda şeker, tuz, yağ arayanların vb. çilesine bir çile daha ekliyor yeni bütçe.

ZORUNLU TÜKETİM MADDELERİNİN FİYATLARI DÜŞÜRÜLMELİDİR!

1979 Mali Yılı Bütçesinin onaylanmasından sonra CHP reformistleri, bütçedeki ekonomi - politika doğrultusunda halka karşı yeni saldırıların hazırlıkları içine girdiler.

"Ekonomik tedbirler paketi" adı verilen paketle milyonlarca emekçinin üzerindeki ekonomik sömürünün daha da artırılması planlanmaktadır. "İnsanca hakça bir düzen" kuracağını vaat ederek işbaşına gelen CHP reformist hükümetinin bu "tedbirler"le, zaten çok kötü şartlar altında bulunan emekçi halk kitlelerinin hayatını daha da çekilmez hale getireceği, onun bir senelik uygulamalarına bakılarak anlaşılabilecek bir gerçektir. Halktan, bütçede yer alan yeni zam ve vergi yüklerini anlayışla karşılamasını ve fedakarlık isteyen CHP hükümeti, şimdi bu fedakarlığın ne anlama geldiğini açıklamaktadır.

CHP reformistleri, işbaşına geldiklerinde de halktan fedakarlık istemişlerdi. Bu fedakarlığı halkımız tüm temel tüketim maddelerine % 100'ün üstünde fark ödeyerek ödedi. Bu ekonomik sömürü yükü o kadar büyüdü ki milyonlarca emekçinin en fazla tükettiği kurufasulye, nohut, şeker, çay, gaz, patates, pirinç, soğan vb. maddelere % 100- % 300 zam yapıldı. Daha dün KİT ürünlerine % 60- % 80, petkim ürünlerine % 60, kağıda % 30-% 50, zam yapan hükümet bugün yeni ve yüksek oranda zamların hazırlığını yapmaktadır.

"Kötü durumdayız", "kendi kendimize yeterli hale gelmemiz gerekir" demagojiyle hazırlıklarını hızlandıran hükümet, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının içine düştükleri bunalımın tüm yükünü emekçi halk yığınlarının omuzlarına bindirirken, halktan bu yükü anlayışla kabullenmesini, özveride bulunmasını ve fedakarlık yapmasını istemektedir. Bunun için "ekonomik tedbirler paketi"ni yakında açacak olan CHP hükümeti, bu paketle şekere, çaya, buğdaya, fasülyeye, yumurtaya, demir ve çeliğe ve petrol ürünlerine yeniden zam yapacaktır. Petrol ürünlerine yapılacak % 40 oranındaki zam, ayrıca bütün öteki maddelerin fiyatının yükselmesine neden olacaktır. Çünkü bugün mazotun, gazın, benzinin, fuel-oilin kullanılmadığı pek az alan bulunmaktadır.

Yeni Vergi Yasa Tasarısı ise bu paketin bir diğer yanı olup yasalaşmak üzere kapıda beklemektedir. Vergilendirilmedik hiçbir şey bırakmamayı amaçlayan hükümet, emekçi halkın cebindeki son kuruşa da el atmaktadır.

"Tedbirler paketi"ndeki bir diğer nokta da yurt dışındaki işçilerin alınterine el koymakla ilgilidir. "Döviz transferi politikası" dediği bu politika ile hükümet Batı Avrupa tekelci burjuvazisi tarafından amansız bir şekilde sömürülen ve her türlü hakarete maruz kalan yüzbinlerce işçinin alınterine, egemen sınıflar yararına el koymayı düşünmektedir. Yurt dışındaki işçilerin "döviz karşılığı" askerlik yapmaları kararı ise bu konuda atılmış adımlardan sadece bir tanesidir.

Egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile halka karşı giriştiği bu ekonomik sömürü ve soygun tedbirlerine karşı, emekçi kitlelerin talebi ise zam ve zulmün son bulmasıdır. Bugün emekçi halk kitleleri:

- Emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve bunların denetimindeki banka, sanayi, tarım, ticaret işletmelerinde, bu işletmelerde çalışan emekçilerin denetiminin kurulmasını,
- Tekelci işletmelerin kârlarının kısıtlanmasını
- Fiyat artışlarının durdurulmasını ve özellikle işçi ve diğer emekçi kitlelerin zorunlu tüketim maddelerinin fiyatlarının düşürülmesini, yapılan zamların geri alınmasını,
- Eşit işe eşit ücret ödenmesini,
- Asgari ücretin bir işçi ailesinin insanca yaşayacak düzeye yükseltilmesini istemekte ve bunun için mücadele etmektedir.

Faşist koro, CHP bütçesine karşı çıkarken neyi amaçlıyor?

Bütçe oylamaları ve sonrasında AP-MHP-MSP gibi faşist-gerici partiler demagojik kampanyalarına hız verdiler. "Milletin kaderi bu hükümetin eline terk edilemez" diyen komprador burjuvazi ve toprak ağalarının temsilcileri, tüm kötülüklerin CHP hükümetinden kaynaklandığını, kendilerinin hükümet olmaları halinde her şeyin düzeleceğini, ortalığın güllük gülistanlık olacağını vaaz etmektedirler.

Bu faaliyeti yürütürken onlar, bir yıllık uygulamaları ile emekçi halk kitleleri üzerindeki ekonomik sömürü ve siyasi baskıyı artıran ve bu yüzden de kitlelerin önünde teşhir olan CHP hükümetine duyulan antipatiden faydalanmayı ve emekçi halkın potansiyelini kendi faşist partilerinde toplamayı amaçlamaktadırlar.

Onlar zam ve zulmün kaynağında CHP hükümetinin yattığını öne sürerken, aynı zamanda kendi dönemlerinde yaptıkları zamları, uyguladıkları baskıları unutturmayı amaçlıyorlar. Devalüasyonlara, fiyat artışlarına karşı olduklarını söyleyen faşistler, MC hükümeti zamanında paranın değerini % 40 düşürdüklerini tüm temel ihtiyaç maddelerine % 30-% 50 zam yaptıklarını, % 34 oranında vergi yükü getirerek halkın hayatını çekilmez hale soktuklarını milyonlarca emekçinin unutacağını sanmaktadırlar.

Bütün sahte demeç ve faşist demagojinin aksine onlar işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin emperyalizm ve egemen sınıflar yararına daha fazla sömürülmesinden yanadırlar. Onların bütçeye ve bütçenin ekonomik politikasına hiçbir itirazları yoktur. İtirazları, bütçenin bugün CHP tarafından uygulanıyor olmasınadır. Bütçeye karşı oy kullanmalarının nedeni ise yalnızca CHP hükümetini düşürmektir.

Bugünlerde faşist demagojinin yoğunlaşmasının en önemli nedeni, zam ve zulmün, baskı ve terörün kaynağında bu sömürü ve soygun düzenin, komprador-feodal düzenin emekçi halk tarafından kavranmasını faşistlerin engellemeye çalışmaları ve onu gizleme gayretleridir.

Ülkemizin emperyalizme peşkeş çekilmesine hiçbir itirazları olmayan her gün "IMF'nin istekleri kabul edilmezse perişan oluruz" diyen bu emperyalist uşaklarının "Bu hükümetin dış politikasına boyun bükme, baş eğme hakkındır" demeleri yalnızca bir sahtekarlıktır.

Faşistlerin de reformistlerin de halka saldırı konusunda hiçbir çelişkileri yoktur. Onlar baskı ve sömürünün hangi metodlarla uygulanacağı konusunda tartışmaktadırlar.

Ne faşist demagoji, ne de reformist hayaller işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bu sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadeleye atılmasını ve güçlerini birleştirmesini engelleyemez. İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri reformistlerin de, faşistlerin de bu düzenin devamından yana olduğunun bilinciyle hareket etmekte ve kurtuluşlarının komprador-feodal sistemin tasfiye edilerek emperyalist boyunduruğun kırılması ve sosyalizmle olacağını her gün daha iyi kavramaktadırlar.

Adana'da İran halkıyla dayanışma toplantısı

18 Şubat 1979 tarihinde Adana'nın Yavuzlar Mahallesinde proleter devrimcilerin önderliğinde bir toplantı yapılmıştır. Toplantıya katılanlar, ABD emperyalizmini ve faşist Şah rejimini lanetlemişler, İran halkının kahraman ve boyuneğmez mücadelesini selamlamışlardır.

Toplantıda konuşma yapan bir devrimci, İran halkının mücadelesini anlatarak, ABD emperyalistlerinin bu mücadelesi bastırmak için Adana'daki İncirlik Üssünü kullanmaya çalıştığını ve buraya özel eğitilmiş deniz piyadelerini yığdığını, fakat bunların da bir işe yaramadığını, yaramayacağını belirtmiştir.

Ayrıca toplantıda Narlıca Mahallesinde faşistlerin bir kahveyi basarak öldürdükleri dört yurtseverin anısına saygı duruşu yapılmıştır.

Kırıkhan köylüleri ağaların elindeki hazine topraklarını işgal etti

Kırıkhan'ın Baldıran, Hamamiskan ve Kızılkaya Köylerinde yoksul köylüler ve emekçi gençlik, yüzyıllardır hazine arazisini gasbeden toprak ağalarının topraklarına, toprak ağalarına ve jandarmalara karşı mücadele ederek el koydular.

Kırıkhan'ın bu köylerindeki hazine toprakları yüzyıllardır ağalar tarafından gasbedilmiş ve bugüne kadar bu topraklar, ağalar tarafından yoksul köylülüğün alınteri ile birlikte sömürülmüştür. Ve her dönemin hükümetleri MC'den CHP'ye kadar toprak ağalarının çıkarlarını koruyarak yoksul köylülük üzerindeki baskı ve sömürüyü yoğunlaştırmışlardır.

Ağa zulmüne ve jandarma baskısına karşı mücadele eden köylüler, son olarak toprak ağalarının elindeki toprakların onların mülkiyeti olmayıp, hazine arazisi olduğunu açığa çıkararak, bu toprakları işgal etmişlerdir

Ardından jandarma namlularını köylülere çevirerek, toprak ağalarının yardımına koşmuş, fakat bu kez köylülerin dayanışması ve mücadele azmi karşısında geri çekilmiştir.

Köylülerin bu mücadelesini devrimciler sonuna kadar destekleyerek, ona önderlik etmişlerdir. Buna karşılık "proleter devrimcilikleri" gazete sayfalarını aşmayan DHB gibi tekkeciklerin taraftarları, köylülerin çağrısına rağmen gelmeyip, işgali dışarıdan seyretmişlerdir. Daha sonra devrimcilerin köylülere önderlik ettiğini görünce rekabet için gelmişlerse de köylüler içerisinde teşhir olmuşlardır. Bu tavır elbette ki onların siyasi çizgisinin ürünüdür.

Bu mücadele bir kez daha göstermiştir ki, ne faşistlerin, ne reformistlerin "toprak reformu" demagojisi ne de her türden revizyonistlerin ihaneti yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesini durduramaz. Köylüler kendi güçleri ile mücadele ederek toprağa kavuşacaklarını ispatlamışlardır.

Kültür ve Sanat

MÜZİK

«Halk jurisi» ile maskelenmek istenen 1979 Erovizyon finalleri

Yoz burjuva kültürünün yarışması

TRT'nin, İsrail'in Başkenti Telaviv'de yapılacak 1979 Eurovizyon Şarkı Yarışmasında Türkiye'yi "temsil" edecek yapıtı belirlemek için düzenlediği final yarışması 25 Ocak 1979 günü Atatürk Kültür Merkezinde yapıldı. Halka kapalı olarak yapılan final yarışmalarına yalnızca "seçkin" davetliler ve basın mensupları katıldı. TV'den naklen yayınlanan final sonuçlarını, TRT tarafından önceden belirlenen ve 17 ilde oluşturulan "Halk Jürisi"nin oyları belirledi. 1979 Eurovizyon Yarışmasına katılacak aday "Seviyorum" adlı bestesiyle Maria Rita Epik.

EUROVİZYON ŞARKI YARIŞMASININ PERDE ARKASI: SKANDALLAR

TRT 1976 yılında Eurovizyona katılma kararı aldı ve ilk yarışmayı düzenlemek için girişimlerde bulunmaya başladı. İlk girişimlerle birlikte rüşvet, dedikodu ve skandallar da birbiri ardı sıra gelişti. 1976' da TRT tarafından oluşturulan ve "seçkin" müzisyen-plak yapımcısı ve menejerlerden oluşan bu kurulun oyları ile belirlenen birinci-daha sonra bu esere tam puan veren kişilerin milyonlarına milyonlar kattı. Bir sene aradan sonra yapılan 1978 finalleri ise bir sürü burjuva pisliğinin ayyuka çıktığı bir yarışma oldu. Seçici Kurulun finaller öncesi birinciyi belirlediği söylentisi ile bir ara yapılması tehlikeye giren yarışma, TRT Müzik Dairesinin tehditleri ile tekrar gündeme geldi. Finaller ise ancak bir gösteri olmaktan öte gidemedi. 1979 finallerinde söylentiler yine devam etti. Yarışma şartnamesine konan bir madde gereğince Yarışma Kurulunun 1. gelen eseri istediği bir kişiye okutması sözkonusuydu ve söylentiler "uluslararası müzik elçimiz"in etrafında odaklaşmaya başladı. TRT, bu konuda bir açıklama yaparak olayı yalanladı.

Dönen dolaplardan da anlaşılacağı gibi Eurovizyon finalleri müzik alanındaki çeşitli çıkar çevrelerinin, plak tekellerinin ve bunları temsil eden solistlerin bir çıkar çatışması arenası haline dönüşmüştür. Eurovizyona katılmak için harcanan paralar da hayli şaşırtıcıdır. Yalnızca solistlerin kıyafetleri için yüzbinlerin, sahne hareketleri için onbinlerin plak şirketleri tarafından verilmesi sanırız olayların gerçek yüzünü açıklamaya yeterli delillerdir.

EUROVİZYONDA TEMSİL EDİLEN SANAT, KİMİN SANATI?

Çeşitli çatışmalara rağmen, Eurovizyona katılan tüm yapıtlar, küçük bir azınlığın duygu, düşünce ve yaşam tarzını yansıtmakta ve onlara hitap etme noktasında birleşmekteydiler. Burjuvazinin özlemlerinin revaçta olduğu seviyorum, sevgilim ile başlayıp, ardından karamsarlığa bürünerek çıkmaz sokaklar ve boş yollarla biten ve sosyal hayatın gerçeklerinden hiçbir iz taşımayan "yapıtlar" yoz ve duygu sömürüsüne dayanan burjuva kültürünün bir yansıtıcısı oldular. Emperyalizmin küflenmiş kültürü ile boy ölçüşmeye kalkışan yerli sanatçılarımız, yıllar yılı ustalarının Avrupa gençliğini ve emekçilerini uyutmayı amaçlayan yöntemleriyle yola çıkmışlar; bu yolla da kitleleri sosyal hayatın gerçeklerinden kopararak onları başı ve sonu belli olmayan bir boşluğa sürüklemeyi amaçlamaktadırlar.

Eurovizyonda küçük bir azınlığın ruh halini ve özlemlerini yansıtan "yapıtlar", asla emekçi halkımızın yaşantısına ve kültürüne uygun düşmemektedir. Ancak TRT gibi yoz kültürün yayılmasına büyük çaba sarfeden kurumlar, yaptıkları pislikleri halka maletmek için bir demagojiye başvurdular: "Halk Jürisi"

"HALK JÜRİSİ" MASKESİ

17 ilde TRT tarafından oluşturulan halk jürileri sözde halkın isteği ve beğenisi yolunda bir yapıtın seçilmesini amaçlıyor. Ancak herkesin bildiği gibi bu jüriler, TRT ve çeşitli müzik çevreleri tarafından seçilmiş kişilerden oluşmaktadır. Özenle seçilen bu kişilerin isimleri birçok kişiye yabancı değildir. Bu kişiler arasında TRT yetkilileri, söz yazarları, sunucular ve besteciler yer almaktadır. Ancak her anlarını uyuşturucu yoz müzik yapmakla geçiren bu kişilerin adları titizlikle seçilmiştir: Halk Jürisi! Halk Jürisi ile gizlenen halk düşmanı kültürdür. Halk Jürisi demagojisi ile yapılan, şirin gözükmektir. Halk Jürisi yoluyla geniş kitlelerin fikri alındığı ve onların oylarına dayanan bir yapıtın seçildiği yolunda yapılanlar, perde arkasındaki plak tekelleri ve çıkar çevrelerini gizlemeyi amaçlamaktadır. TRT'nin "halka iniyoruz" kılıflı jürileri iflas etmiş ve gerçekler ortaya çıkmıştır.

TRT, aynı türden demagojik bir silaha ödül dağıtımı sırasında da başvurmuştur. Burjuvaziye defilelerde mankenlik yapan yerel kıyafetli "folklorcüler" adeta ortada şirinlik muskası olarak dolaştırılmışlardır.

TRT'nin ve çeşitli müzik çevrelerinin el ele vererek ortaya çıkardıkları yoz burjuva kültürüne "seçkin otoritelerden" ve "seçkin davetlilerden" başka sahip çıkanın olmaması TRT'nin en büyük "başarısıdır".

Sahte TKP

Baş.ta.sa.1'de

yetmektedir.

Daha önceden de tekrarladığımız gibi, bu iki revizyonist mihrak arasındaki çatışma, devrim ile karşı-devrim arasındaki bir çatışma değil, tam tersine farklı emperyalist mihraklar arasındaki çatışmanın bir yansımasıdır ve her iki revizyonist mihrak da egemen sınıfların farklı kliklerinin çıkarlarını dile getirmektedirler.

Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin iddialarını Savaş Yolu dergisi şöyle cevaplandırmaktadır:

"... faşistler ve Maocular, şimdi en büyük çabalarını *ordu ile hükümet, ordu ile polis arasındaki çelişkileri derinleştirmeye,* bu çelişkilerden yararlanarak baskıları işçi sınıfı hareketine yöneltmeye harcamaktadırlar. (Savaş Yolu, S.5, Gelişen Koşullar Yeni Görevler Dayatıyor başlıklı yazıdan) (abç)

"Sağ sosyal-demokrat ağırlıklı bir *hükümetin yıkılması, gerici-faşist - Maocu güçlerin* istemidir." (agy)(abç)

Gene Savaş Yolu, yukarıda ismi geçen yazının içine yerleştirdiği ve "Maocu-faşist gazeteler paralel yayında" başlığını taşıyan bir çerçeve yazıda da Hergün ve Aydınlık gazetelerinin sahte TKP hakkında yazdıkları yazılardan alıntılar yapmakta ve bu yazılardaki iddiaları "yalan", tahrifat", "kelime oyunları" olarak nitelemektedir.

Savaş Yolu tarafından "yalan" vb. olarak nitelenen Hergün "gazetesinin sahte TKP hakkındaki iddiaları şöyle: "TKP savaş örgütleri, savaş müfrezeleri kuracağını açıkladı." "TKP halkı silahlı savaşa çağırdı." vb. (Hergün gazetesi, 5 Ocak ve 8 Ocak 1979)

Gene Savaş Yolu'nun yukarıda ismi geçen yazısında "tahrifat", "kelime oyunu, ve "yalan" olarak nitelediği Aydınlık gazetesinin iddiaları da şöyle toplanmış: "Bizim Radyo orduyu da bölmeye çalışıyor. Sahte TKP,CHP'yi bölme çabalarına hız verdi.""Sahte TKP, ordu içinde kargaşalığı artırma çabalarını sürdürüyor." "Sahte TKP, hükümete hücum çağrıları yapıyor. (...) Moskova yanlıları halk direnişi çağırısı yaptı." "Sahte TKP halkı savaş komiteleri kurmaya çağırdı.", "TKP Merkez Komitesinin bildirisi ve diğer yazılar iç savaş siyasetini ön plana çıkarıyor." vb.vb. (Aydınlık gazetesi, 30 Aralık ve 31 Aralık 1978, 4 Ocak, 6 Ocak, 8 Ocak 1979)

Savaş Yolu, sahte TKP'nin "memleketteki şiddet olaylarının sorumlusu olmadığını" söyledikten sonra, sonuç olarak şunları söylemektedir:

"Görüldüğü gibi faşist ve Maocu hareket elbirliğiyle, *'suçlu'yu bulup ilan edip, kanlı ellerini arkalarına gizliyorlar.* Bütün bunlar faşist dikta heveslilerinin yürüdüğü yolu, işçi sınıfına karşı saldırıya geçmedeki sabırsızlıklarını gösteriyor." (Savaş Yolu, Maocu-Faşist Gazeteler Paralel Yayında başlıklı yazıdan) (abç)

AP,MHP

Baş.ta.sa.1'de

yaparak, sıkıyönetimin "anti-faşistliğini" ve "demokratlığını ispat etmeye çalışmıştı.

AP, sıkıyönetimin uzatılması ile ilgili meclis toplantısında sıkıyönetimin uzatılmasına olumsuz oy kullandı. Bunun sebebi, ne sıkıyönetimin "anti-faşistliğidir", ne de AP'nin "demokratlığıdır." AP, sıkıyönetimin "iplerinin" kendi ellerinde olmasını istediği için, sıkıyönetim kapsamı içine alınan illerin sayısının genişletilmesini ve sıkıyönetimin eli ile daha "sert tedbirler" alınmasını istediği için sıkıyönetimin uzatılmasına olumsuz oy verdiğini açıklamıştır.

Bu görüşler Son Havadis gazetesinin 28 Şubat 1979 tarihli sayısındaki başyazıda şu cümlelerle dile getirilmektedir:

"AP'nin sıkıyönetime takındığı tavır hükümetin tutumu ile ilgilidir. Pek çok ilde olaylar görülürken, buraların sıkıyönetim dışında tutulması, bölücülüğün sıkıyönetimin ilan sebepleri nin içine alınmaması, büyük bir tutarsızlıktır. Gerçekten de Ecevit bakanlarına taviz vererek, Doğu illerini, milletvekillerinden çekinerek, Ege'yi sıkıyönetimin dışında tutmuştur."

"Üç Dünyacı" revizyonistlerin büyük bir hararetle yaptıkları propagandanın tersine faşist MHP, sıkıyönetimin uzatılmasına evet oyu kullandı. Aydınlık gazetesi ise sıkıyönetimin "anti-faşistliği" konusundaki çok "devrimci politikası"ndan ödün vermemek için MHP'nin bu tavrını onun korkusuna ve yeni "hesaplarına" bağladı. Bu konu ile ilgili Aydınlık gazetesinin 27 Şubat 1979 tarihli sayısında şunlar yazılmaktadır:

"... Etrafındaki çember daralırken, iplerin ucu yavaş yavaş kaynağı ortaya koymaya başlarken MHP son savunma hattını kurmaya çalışıyor.

Sıkıyönetimin yanında yer alıyormuş gibi gözüküp, sıkıyönetimi 12 Mart"taki hedeflere yöneltmek bunun bir parçası."

Ayrıca Aydınlık revizyonistleri, MHP'nin sıkıyönetim illerindeki saldırı ve katliamlarını azaltmış olmasını "sıkıyönetimin anti-faşistliğinin bir göstergesi" olarak lanse etmeye çalışmaktadır.

Bugün şu somut gerçek, geniş emekçi yığınları tarafından görülmektedir ki, sivil faşist çetelerin sıkıyönetim illerindeki saldırı ve katliamlarını azaltmış olmaları, sıkıyönetimin "anti-faşistliğinden" değil, onların yaptıklarının sıkıyönetim tarafından yapılıyor olmasındandır.

Faşist diktatörlüğün sıkıyönetim aracılığıyla emekçi halka ve onun çeşitli örgüt ve kuruluşlarına yönelttiği saldırılardan bugün en fazla memnunluk duyanların başında faşist MHP gelmektedir. Meclis görüşmelerinde bu memnuniyet MHP sözcüsünün ağzından şöyle dile getirilmektedir:

"Sıkıyönetim döneminde 35'e yakın komünist ve bölücü dergi ve gazete yasaklanmıştır."

"Biz MHP olarak komutanlarımızın, devletimizi düşmanlardan süratle arındıracaklarına inanıyoruz. Bu duygu ve düşünceler ışığında sıkıyönetimin iki ay daha uzatılması için müsbet oy kullanacağız."

İRAN DEVRİMİNİN

Baş.ta.sa.8'de

lar vb. sınıf ve tabakalar içinde sabırlı, uzun vadeli bir mücadele yürütmesi ve kitle örgütlerinde örgütlenmiş bir kitle tabanı yaratmasının hayati önemini bir kez daha kanıtlamıştır. Aksi takdirde, devrim patlak verdiğinde, yığınlar, gerici "önder"lerin peşine takılabilir ve devrim er geç yenilgiye uğrar.

Bunun yanı sıra burjuva-feodal ön yargılardan bir anda kurtulamayan yığınlar gerici, reformist "önderlerin" etkisinden kurtarmak için salt propaganda ve ajitasyonla yetinmemeli, aynı zamanda onları programın doğruluğuna ikna edecek ve gerici "önderleri" teşhir edecek taktikler izlemeye, yığınlardan kopmamaya ve onları somut devrimci hedefler doğrultusunda seferber etmeye önem vermelidir.

Yine İran deneyi, baş hedef olarak İran'ın egemen sınıflarının ve onların emperyalist efendilerinin çıkarlarını savunan Şah'ın faşist-feodal diktatörlük rejimine yönelmiş ve kitleler "Şah'a ölüm" sloganıyla ayağa kalkarak devrimin önündeki en büyük engellerden birini oluşturan bu iğrenç diktatörlüğü yıkmışlardır. Komünist bir partinin (İran İşçi - Köylü Komünist Partisi'nin tespit ettiği gibi) yığınlara önderlik edebilmesi için kavranılacak halka olarak bu hedefi önceden tespit etmesi ve esas vuruşu ona yöneltmesi gerekirdi. Bugün de İran Devriminin en başka yönelmesi gereken hedef iç gericilik ve onun devlet cihazıdır. Bu cihaz parçalanmadıkça ve onun yerine proletaryanın önderliğinde demokratik bir işçi-köylü diktatörlüğü kurulmadıkça, İran Devriminin gerçek ve kalıcı bir zaferinden söz edilemez.

DEVRİMDE SUBJEKTİF ETKENİN ROLÜ

Bugün İran Devriminin en büyük çelişmelerinden biri, bu devrimin itici gücünü teşkil eden proletarya ve halk yığınlarının eylemlerinin derin anti-emperyalist ve anti-feodal muhtevasıyla; onların bilinç ve örgütlenme seviyelerinin düşüklüğü ve bundan ötürü Humeyni ve çevresi gibi dinci-feodal çevrelerin ve Sencabi'nin liberal milli burjuva hareketinin kitleler üzerindeki belirgin etkinliğidir. Kuşkusuz İran devrimini başlatmış ve sürdürmekte olan yığınlar salt bu güçlerin etkisi altında bulunmuyorlar. Bugün İran proletaryası kendi devrimci öncüsüne, Komünist Partisine sahiptir. Bunun yanı sıra İran'da devrimci-demokrat örgütler de mevcuttur ve bunlar da giderek güçlenmektedirler.

Bildiğimiz kadarıyla Humeyni'nin başında bulunduğu çevre, Şii mezhebine özgü, kilise örgütlenmesine benzeyen ve aynı zamanda büyük bir ekonomik güce sahip olan dinsel bir örgütlenmeyi temsil etmektedir. Halktan vergi toplayan, devletten büyük para yardımı alan, geniş topraklara sahip bu dinsel örgütlenme, İran'da feodal kalıntıların güçlü bir dayanağını ve burjuva-feodal düzenin önemli bir parçasını oluşturmaktadır. Bu çevrenin Şah'ın başında bulunduğu monarşist klikle çatışması, Şah'ın "Ak Devrim" sırasında, bu dinsel örgütlenmenin elindeki bir kısım topraklara el koyması ve devlet yardımını kesmesi (ya da kısıtlaması) sırasında ortaya çıkmıştır. Şah, bu dönemde sahte bir "toprak reformu" ve "modernleşme" manevrasıyla rejimine bir kitle temeli yaratmak amacıyla demagojik bir manevraya girişmişti ve bu manevra onu mollaların örgütlenmesiyle çatışmaya götürdü. Sonuç olarak, Humeyni ve çevresiyle Şahın monarşist kliği arasındaki çatışma, burjuva-feodal kliklerin kendi aralarındaki bir çatışma niteliğini taşımaktaydı.

Bu duruma rağmen, Humeyni, İran'daki anti-emperyalist, anti- feodal ayaklanmayı başlatan ve geliştiren kitleler üzerinde bugünkü etkisini nasıl sağlayabildi?

Bu sorunun cevabı yığınların *objektif olarak kendi çıkarları* doğrultusunda, *kendiliğinden* bir mücadele yürütmelerine rağmen, subjektif olarak bilinç seviyelerinin düşüklüğü nedeniyle (ki bunda Şah'ın azgın faşist - feodal rejiminin devrimci-demokrat fikirlerin yaygınlaşmasını uzun süre önlemiş ve yığınları azgın bir teröre dayanarak ortaçağ karanlığı içinde tutmuş olmasının önemli bir rolü vardır), bu çıkarların mahiyetini (toplumsal sınıfların aralarındaki ilişkiler vb.) tam olarak kavrayamamış olmaları arasındaki çelişkide yatmaktadır. Tarih, böylesi bir durumun pek dir. Örneğin anti-feodal bir öz taşıyan köylü ayaklanmaları, modern bir sınıf tarafından öncülük edilmedikleri sürece, hemen her zaman dinsel bir hareket olarak ortaya çıkmış ve dinsel görüntülere bürünmüşlerdir. Yine demokratik bir öz taşıyan halk muhalefetinin bilinç ve örgütlenme düzeyinin düşüklüğü yüzünden devlete ve egemen sınıflara değil, salt bir egemen sınıf kliğine yönelerek başka bir kliğin peşine takılmasının örneği olarak (yalnızca bu alanla sınırlı bir benzetme olarak kabul edilmesi ve bugün İran Devriminin güçlü kitle ayaklanmaları ve faşist diktatörlüğün yıkılması ile karakterize olan ayırıcı özelliklerinin örneğimizden farklı olduğunun göz önüne alınması kaydıyla) 27 Mayıs askeri hareketini gösterebiliriz.

Bu söylediklerimizin karşısında Humeyni ve çevresinin Şah'a karşı kitle eylemlerini nasıl böylesine "teşvik ettiği" (ki bu kanı oldukça yaygındır) ve feodalizmin kalıntısı bir kastın nasıl böylesine "radikal" bir görüntüye büründüğü sorusu sorulabilir.

Burada da iki noktayı vurgulamak gerekir: *Birincisi,* İran'daki kitle eylemi ve patlak veren devrim, yığınların *kendiliğinden* patlaması sonucu oluştu ve şimdiki durumda ona karşı çıkan bütün güçleri silip süpürerek gelişiyor. *İkincisi,* bu patlama, bilinçli ve örgütlü bir ayaklanma niteliği taşımadığından, bu haliyle *saptırılabilir* bir nitelik taşımaya devam ediyor. Bugün Humeyni'nin dinci-feodal çevresi ve Sencabi'nin "milli-liberal" muhalefetinin İran Devriminde oynağı başlıca rol, *açıkça karşı çıkmadan bu devrimi saptırmak* ve yenilgiye uğramasını sağlamaktır. Onların yaptığı "devrimci" edebiyatın tek bir amacı vardır: Yığınları kandırmak ve kendilerine güvenmelerini sağlamak. Onların durumu, tıpkı sendika ağalarının işçi sınıfının devrimci muhalefetinin geliştiği şartlarda sahte devrimci lafazanlık yaparak ve işçilerin eylemine engel olamadıkları şartlarda da bu eylemi pasifist gösterilere vb. dönüştürerek düzenin sınırları içinde tutma çabalarına girişmelerine benziyor. Nasıl sendika ağaları ile patronlar arasında *görünüşte* bir çekişme, *gerçekte ise* zımni bir anlaşma mevcutsa; emperyalistler ve İran'ın egemen sınıflarıyla Humeyni ve Sencabi arasında da böyle bir anlaşma mevcuttur. Düne kadar Şah'a karşı başarı şansını zayıf gördükleri için Humeyni'den uzak duran ve halk yığınlarına açıktan açığa "alçaklar", "baldırı çıplaklar", "maceracılar" diye küfreden emperyalistler ve egemen sınıflar; bugün mevcut düzenin ayakta kalmasını ve istikrara kavuşmasını sağlayabilecek tek güç olan Humeyni ve çevresini "halkın önderi" olarak lanse etmekte ve onu desteklemekte (tabi, halka ve devrime karşı), birbirleriyle yarışıyorlar. İşte Amerikan emperyalistlerinin, işte Sovyet sosyal-emperyalistlerinin, işte Çin sosyal-emperyalistlerinin işte İran egemen sınıfları ve ordu generallerinin tavrı. Elbette bunların TUDEH, MHP, TİKP vb. gibi her yerdeki uşaklarının tavrı da bundan farklı değil, Aralarındaki fark, her birinin karşısındakini Humeyni'ye karşı olmakla suçlamasıdır. Bunun karşısında Humeyni'den istenen tek bir şey var; ufak-tefek tavizler pahasına da olsa, halk ayaklanmasını yatıştırmak, halkın elindeki silahları toplamak ve yarı-sömürge, yarı-feodal düzeni kurtarmak. Humeyni ve Sencabi'nin bütün güçleriyle yapmaya çalıştıkları da budur.

Bu durum, İran komünistleri ve devrimcilerinin en acil görevini belirliyor: devrimi geliştirebilmek için Humeyni ve çevresinin yığınlar üstündeki etkisini yok etmek, bu çevreyi teşhir ve tecrit etmek. Bugün İran'da bu gerçeğe gözlerini kapayan ve devrimin itici gücünü teşkil eden halk ayaklanması ile, onu boğmaya çalışan bu sahte "önderlik" arasında ayrım yapmayan hiçbir tahlil, bırakın Marksist-Leninist olmayı, devrimci bile değildir. Bugün, bu gerçeği karartmaya ve sözde büyük emperyalist güçlerin (Rus sosyal-emperyalistlerinin uşaklarına göre, ABD, Amerikan ve Çin emperyalistlerinin MHP-TİKP vb. uşaklarına göre ise Sovyetler Birliği), Humeyni'ye nasıl karşı olduğunu ispatlamaya çalışanlar faşist, reformist ve revizyonist akımlardır. Gerçek bunun tam tersidir ve bugün İran'da devrimci olmanın ya da olmamanın kıstası, Humeyni'yi destekleyip, desteklememektir.

Tabii ki bu, İran komünistlerinin ve devrimcilerinin Humeyni'ye karşı bir ayaklanmayı *hemen* başlatmaları anlamına gelmez. Önemli olan, halk yığınlarını *kendi* tecrübeleriyle eğitmek ve bu gerici önderliğin etkisinden kurtarmak ve bu yolda doğru taktikler geliştirmektir.

Bütün bu söylenenler, devrimin gelişmesinde sübjektif etkenin (komünist ve devrimci örgütlenme ve bilincin) hayati rolünü ortaya koyuyor. İran'da da bugün devrimin kaderi, proletaryayı ve yığınları, kimin etkileyeceği ve örgütleyeceği noktasında düğümlenmiş bulunmaktadır.

İRAN DENEYİ VE FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN YIKILMASI

İran'daki devrimin güçlü dalgası, Şah'ın faşist feodal rejimini şimdiden silip süpürmüştür. Ama şimdilik kurulacak yeni rejimin niteliği tam olarak belli olmuş değildir. Emperyalistler ve iç gericilik, (uzlaşmacı milli burjuvazi dahil), giderek Humeyni'nin arkasında toplanmakta ve mevcut düzenin ve devlet cihazının onarılarak korunmasından yana güçlü bir eğilim oluşturmaktadırlar. Ama bu eğilimin karşısında hiç de ondan daha az güçlü olmayan bir başka eğilim bulunmaktadır: Proletarya ve halkın gittikçe daha fazla ondan yana ağırlığını koyduğu demokratik cumhuriyet eğilimi.

İran'daki devrimde subjektif etkenin zayıflığını daha önce belirtmiştik şimdi şunu da eklemeliyiz ki, fırtına gibi esen bir devrim rüzgarının ortasında sonsuz zenginlikte deneylerle birlikte yaşanan *her gün* kitlelere, barışçıl mücadele biçimlerinin egemen olduğu *her yıldan* çok daha fazla şey öğretmekte ve kitleler, kendi menfaatlerinin bilincine her geçen gün daha fazla ulaşmaktadırlar. Bu durum, komünist ve devrimci-demokrat akımların güçlenmesinde, Humeyni taraftarları arasındaki hizipleşme ve parçalanmalarda açıkça görülmektedir. Humeyni'nin halka yönelttiği "silahları teslim et" çağrısı tamamen etkisiz kalmıştır ve yığınlar, her geçen gün daha fazla silahlanarak daha ileri gitmek yolundaki isteklerini açıkça ortaya koymaktadırlar.

İşte İran'da mevcut devlet cihazının parçalanmadan ve yıkılmadan ayakta kalıp kalamayacağını veya ayakta kalırsa, hangi biçimlere bürüneceğini tayin edecek olan bu mücadeledir.

Bugünkü durumda, halk yığınlarının faşist tipte bir diktatörlüğe rıza göstermeyecekleri ve egemen sınıflardan koparıp alarak bugün fiilen kullanmakta oldukları siyasi özgürlükleri ellerinden bırakmayacakları açıktır. Bugün İran'da halk yığınları zorla ezilmeden yeniden faşist bir rejim kurulamaz. Bu durumu değerlendiren egemen sınıfların bugün İran'da asıl yapmaya çalıştıkları şey, siyasi özgürlükler konusunda taviz vererek, halkı yatıştırmak ve böylece devleti ve düzeni korumaktır. Eğer onlar bu hesaplarında başarıya ulaşırlarsa, İran'da emperyalistler ve egemen sınıflar, hakimiyetlerini korurken aynı zamanda islami renkler taşıyan "burjuva demokratik" bir rejim kurulacaktır.

Bilindiği gibi Marksist-Leninist hareket, hakim sınıfların bu tür manevralarını uzun zamandan beri teşhir etmektedir.

"Faşizm ve Sosyal-Faşizm Üzerine" adlı broşürümüzde şunları yazmıştık:

"... Faşizm, herhangi bir ülkede, bir egemenlik sistemi olarak ortaya çıktıktan sonra, ancak anti-faşist bir sınıfın önderliğinde bir devrimle veya egemen sınıflarla ezilen sınıflar arasında bir dizi boğuşma sonunda yıkılabilir.

"Daha açık bir ifadeyle, -örneğin- sömürge, yarı-sömürge ülkelerde, faşist diktatörlük, birinci olarak proletarya önderliğinde ulusal-sosyal bir devrimle, ikinci olarak orta burjuvazi önderliğinde bir ulusal devrimle ve üçüncü olarak sosyal dönüşümü sağlayacak bir devrimle sonuçlanmasa bile, anti-faşist sınıfların ortak ve aktif mücadelesi ile yıkılabilir." (agb, s.37)

"... halk yığınlarının devrimci-demokratik mücadelesinin yükselmesine ve hakim sınıfların faşist zorbalıkların bu mücadele karşısında iflas etmesine bağlı olarak; emperyalistler, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının "eskisi gibi' yönetemez duruma düşmeleri, devlet mekanizması üzerindeki kontrollerini bir ölçüde kaybetmeleri ve özellikle de kitlelerin geri bilinçli yığınlarını, devrimci-demokratik mücadeleyi, sonuna kadar götürerek devrimi gerçekleştirmeye çalışan kararlı öncü güçlerden tecrit etmek ve sözde burjuva-demokratik hak ve özgürlükleri tanıyarak devleti 'burjuva - demokratik bir rejimle yönetmeye bir süre için 'katlanmaları' en azından bunu denemeleri de mümkündür."(agb. s. 32)

İran devrimi, Marksist-Leninist hareketin bu görüşlerini kelimesi, kelimesine doğrulamıştır.

Faşist diktatörlüğü şu ya da bu "demokrat" emperyalistler, ya da komprador burjuvazi ve toprak ağalarının "liberal" keşimine tasfiye ettirmeye çalışan Aydınlık-TİKP, Halkın Birliği vb. gibi akımlar ise, İran deneyi karşısında görüşlerini bile savunamaz duruma düşmüşlerdir. Bunun yanı sıra, emperyalizmin egemenliği altında feodalizm tasfiye edilmeden, halkın mücadelesi sonucu bile siyasi demokrasinin gerçekleşemeyeceğini ve devletin "burjuva demokratik" bir biçime bürünemeyeceğini, siyasi demokrasinin ancak halk demokrasisi altında var olabileceğini savunan sözde 'solcu' (gerçekte koyu birer sağcıdır) "Partizan", "Halkın Yolu,"Devrimci Yol" vb. akımların teorileri de İran Devriminin deneyleri karşısında iflas etmektedir.

İRAN DEVRİMİNİN GELİŞME DOĞRULTUSU

Bir devrimin gelişme doğrultusunu ve onun kaderini belirleyecek olan şey, son tahlilde bu devrime katılan yığınların genişliği, devrimci hareketin genişliği ve mücadele eden sınıfların bilinç, örgütlenme seviyeleri ve mücadele azimleridir.

Bugün İran'da devrime katılan yığınlar, durmadan genişlemekte, devrimci demokratik talepler, artan ölçülerde yığınlara malolmakta ve kitleler son derece yüksek bir morale ve mücadele azmine sahip bulunmaktadır. Bu durumda, olumsuz etkenler olan bilinç ve örgütlenme seviyesindeki düşüklük ve devrimin geniş köylü yığınlarını kapsayan güçlü bir toprak devrimi hareketiyle henüz birleşmemiş olması gibi etkenlerin geçici olacağını ve İran devriminin bu güçlükleri aşarak ileri doğru gelişmesine devam edeceğini söyleyebiliriz.

Günümüzde emperyalistler arası çelişmelerin giderek derinleşmesi ve İran egemen sınıflarının tam bir siyasi birlik halinde olmayışları, bu ilerleyişi kolaylaştırmaktadır.

İran Devrimi, tüm dünyada olduğu gibi, özellikle Ortadoğu ve Türkiye'de devrim dalgasının yükselmesinde çok önemli bir etken durumundadır. Ve dünya çapında kapitalizmin krizinin derinleşmesine katkıda bulunmaktadır.

İran proletaryası ve halkına selam olsun.

Emperyalist

Baş.ta.sa.1'de

kalan son petrol yataklarını korumak amacıyla hareket etmiştir. Bilindiği gibi İngiltere, İkinci Dünya Savaşından önce bu bölgedeki petrol yataklarının hemen hemen tümünü kontrolü altında bulunduruyordu. İkinci Dünya Savaşından sonra bu kârlı petrol bölgesinden çekilmek zorunda kalmış, bunları ya kendi zararına olarak başta ABD olmak üzere diğer emperyalistlere terk etmiş ya da halkların milli çıkarlarını koruması ve bunlara sahip çıkması sonucu elindekilerin bir kısmını da bu şekilde kaybetmek zorunda kalmıştır.

Ama İngiliz emperyalizmi Ortadoğu'da hâlâ hatırı sayılır ölçüde çıkarlara sahiptir. Örneğin yakın zamana kadar İran petrollerini işleten emperyalist petrol konsorsiyumu içinde İngiliz petrol şirketlerinin payı % 40'ın üzerindeydi. İran'da yeni iktidarın petrolleri tıpkı 1950 başlarında olduğu gibi millileştirme girişimleri sözkonusu olunca İngiliz emperyalistleri yeniden bölgedeki durumlarını gözden geçirmek ve sağlamlaştırmak için faaliyete girişmişlerdir.

Basra Körfezi ülkelerinde de büyük çıkarlara sahip olan İngiliz emperyalistleri bu çıkarların bekçi köpekliğini yapan iktidarlara yeniden güvence vermişler ve onları destekleyeceklerini ifade etmişlerdir. İngiliz kraliçesi ile birlikte bu geziye katılan Dışişleri Bakanı David Venn amaçlarını hiçbir şüpheye yer vermeyecek kadar açıkça ortaya koymuştur.

ABD'NİN ORTADOĞU'DAKİ GERİCİ REJİMLERE GÜVENCE VERME GİRİŞİMİ

Kraliçe Elizabeth'in hemen ardından Ortadoğu ülkeleri, ABD Savunma Bakanı Harold Brown'ı karşılamışlardır. Brown sırasıyla Suudi Arabistan, Ürdün, Mısır ve İsrail'i ziyaret etmiş ve her şeyden önce bu ülkelere İran olaylarının başka bir ülkede tekrarlanmayacağına dair söz vermiştir.

Bilindiği gibi Ortadoğu'daki Amerikan yanlısı gerici iktidarların tümü ABD'yi İran'daki devrim hareketini önlemek için yeterli çaba göstermediği için eleştirmişlerdi. TIME dergisinin bildirdiğine göre, bizzat ABD Savunma Bakanı, bu ziyaretinin amacının "ABD'nin bu bölgenin stratejik önemini kavradığımızı yeniden bütün dünyaya göstermeye çalışmak ve Ortadoğu'daki dostlara iç ve dış düşmanlarına karşı mücadelede güvence vermek" olduğunu belirtmiştir. Brown Suudi Arabistan'a yaptığı gezi sırasında bu ülkeye verilen 10 milyarlık askeri yardımın % 30 oranında artırılacağını da açıklamıştır.

CAMP DAVİD VE ORTADOĞU'DA YENİ JANDARMA

Suudi Arabistan'dan sonra Ürdün, Mısır ve İsrail'i ziyaret eden Harold Brown, bu ülkelere Ortadoğu konusundaki Amerikancı çözüm yolunu benimsetmeye aşırı biri çaba sarfetmiştir. İsrail ve Mısır Dışişleri Bakanlarının Camp David'te biraraya gelmelerinden sonra Enver Sedat ve Begin'in de son anlaşmayı imzalamaları için baskı yapan Brown, bu noktada oldukça başarı sağlamıştır. Mart ayı içinde iki ülke başbakanlarının yeniden Camp Davit'de buluşmaları için anlaşmaya varıldığı bildirilmektedir.

Brown, aynı konuda Ürdün ve Suudi Arabistan'ı da razı etmeye çalışmış, ve bu ülkelerin Mısır'ı desteklemeleri için onlara baskı yapmıştır. Zaten bu ülkelerin gerici iktidarlarının tümü İran olaylarından sonra büyük bir endişeye kapılmışlardır. Brown'ın gezisi sırasında Enver Sedat "İran'da olanlardan sonra İsrail'le barışın artık büyük bir sorumluluk olduğunu açıklamıştır. Özellikle İran'daki yeni iktidarın Filistin Kurtuluş Örgütü ile yakın ilişki içine girmesi üzerine gelişmeleri endişe ile izleyen İsrail, gerici Arap rejimleri ile kısa bir süre içinde anlaşma yolları arayarak devrimin bütün Ortadoğu'ya yayılmasını önlemek düşüncesindedirler. İsrail Savunma Bakanı Veizmann bu konudaki düşüncelerini şöyle ifade etmektedir: "Mısırla İsrail'in geleceği ortaktır. İran'da olanlardan sonra fazla zaman kaybedemeyiz."

Amerikan emperyalizmi, şimdilik İran'ı elinden kaçırdığı için Ortadoğu'da İsrail'in yanına kendisine hizmet edecek daha güçlü müttefikler bulma çabasını da yoğunlaştırmıştır. Amerika'nın bu iş için en büyük adayı şimdilik Mısır'dır. ABD yetkilileri Ortadoğu'da jandarmalık için Mısır'ı seçebileceklerini açıkça belirtmişlerdir. Şah'tan sonra yeni adamları Enver Sedat'a ilişkileri daha da sıkılaştırma önerisini götüren Brown bu görev için Mısır'a yeni çıkarlar da teklif etmiştir. Enver Sedat, ABD'nin yeni önerisini bazı şartlar gerçekleşirse kabul edebileceğini söylemiştir. Enver Sedat'ın istekleri arasında çok sayıda yeni silah ve büyük miktarda yeni kredi vardır.

TİTO, ABD EMPERYALİSTLERİNİN AYAK İZİNDE

Emperyalist elebaşılar birbiri ardına Ortadoğu ülkelerini ziyaret ederken, Tito da birçok Ortadoğu ülkesini içine alan bir gezi yapmıştır. Kuveyt, Ürdün, Irak ve Suriye'yi içine alan gezide Tito, ziyaret ettiği Arap ülkeleri yöneticilerine, Ortadoğu için önerilen Amerikan planını kabul etmelerini önermiş ve Mısır'a destek olunmasını söylemiştir. Bu gezi sırasında bir açıklama yapan Yugoslav revizyonist Tito, Mısır-İsrail arasındaki Amerikan çıkarlarına uygun olarak ve Filistin halkının bütün haklarını ayaklar altına alan anlaşmayı desteklediğini, bu anlaşmanın diğer Arap ülkeleri tarafından da desteklenmesi gerektiğini vurgulamıştır. Tito, Arap ülkelerinin yöneticilerine Enver Sedat'ı yalnız bırakmamaları için çağrıda bulunmuştur. Tito, Ortadoğu gezisi sırasında bir kez daha batılı emperyalistlerin özel bir birliği olduğunu göstermiştir.

TÜRKİYE'NİN ARTAN ÖNEMİ

İran olaylarından sonra emperyalistler için yeni bir endişe kaynağı olan Ortadoğu içinde Türkiye, batılılar için özel bir önem taşımaktadır. Batılı emperyalistler, bir yandan Türkiye'deki çıkarlarını korumak için yeni önlemlere başvurmaya çaba harcarken, öte yandan Türkiye'nin batılı emperyalistlerin bu bölgedeki çıkarlarını savunması için yeni çözümler üstünde durmaktadırlar. Batılı emperyalistlerin değerlendirmelerine göre yeniden dünyanın bellibaşlı 'hasta adamlarından' biri olan Türkiye için kaygılananların başında ABD gelmektedir.

NATO'nun Amerikalı Baş komutanı General Haig, bu kaygıları en kısa ifadeyle şöyle açıklamıştır: "Türkiye'nin içinde bulunduğu durum İran'daki son gelişmelerden sonra daha vahim bir hal almıştır. Acilen Türkiye meselesi ele alınmalıdır."

Türkiye'nin içinde bulunduğu çıkmazlardan kurtulmasının emperyalist usulü bulunan çözümlerinin yanı sıra batılı emperyalistler özellikle İran'da kaybettikleri çıkarlarını Türkiye'de kazanmak için yeni planlar yapmaktadırlar. Bunların içinde İran'da bulunan askeri tesislerin yeniden Türkiye'ye taşınması emperyalistlerin bellibaşlı planlarından biri olmuştur. Bu amaçla Amerika, Türkiye'ye yeniden 200 milyon doları askeri amaçlı toplam 300 milyon dolarlık yeni bir kredi vermeye hazırlanmaktadır.

Emperyalist akbabaların Ortadoğu'ya üşüşmesi yeni çatışmalara ve halklara yeni boyunduruklar vurmaya yöneliktir. Ortadoğu emperyalist menfaatlerin bölüşülme masası haline çevrilmiştir; akbabalar ise bu masadan en yağlı payı almak için üşüşüyorlar Ortadoğu'ya.

Emperyalistler

Baş.ta.sa.1'de

şusu olan Güney ve Kuzey Yemen karşılıklı saldırı suçlamalarıyla birlikte silahlı çatışmayı başlatmışlardır. Güney Yemen kısa bir süre önce bir askeri darbe sonucu bütünüyle Sovyetler Birliği'nin etki alanı içine girmişti. Öte yandan Kuzey Yemen'de ise Amerikan yanlısı bir iktidar vardı. Ayrıca Kuzey Yemen bugüne kadar Suudi Arabistan'dan da her türlü yardımı görüyordu.

İki Arap ülkesi arasında başlayan savaşta Güney Yemen birliklerinin Sovyet, Doğu Alman ve Kübalı askeri danışmanlar tarafından yönetildiği belirlenirken, ABD, Kuzey Yemen'e 100 milyon dolarlık silah yardımı yapmıştır. Suudi Arabistan da Kuzey Yemen'e askeri yardım göndermek amacıyla Lübnan'da Arap Barış Gücü içinde bulunan birlikleri ni geri çekmiş ve bunları Kuzey Yemen'e göndereceğini açıklamıştır.

TANZANYA-UGANDA SAVAŞI

Tanzanya ile Uganda arasında aylardır süren sınır sürtüşmeleri giderek kanlı bir savaş görünümü kazanmıştır. Dört ay kadar önce Uganda'nın Tanzanya'ya saldırısı ile başlayan savaş, Tanzanya'nın bu saldırıyı püskürtmesi ve karşı saldırıya geçmesi ile şiddetlenmiştir.

Sınır sürtüşmeleri biçımında başlayan çatışma süper devletlerin kışkırtmaları sonucu kanlı bir biçim almıştır.

Bilindiği gibi Sovyetler Birliği, uzun bir süredir Uganda'da etkinlik kurmuş bulunmaktadır. Uganda ordusu, Sovyet danışmanları tarafından eğitilmekte ve Sovyet silahları ile desteklenmektedir. Çin revizyonistleri, ise 60'lı yıllardan bu yana Tanzanya ile sıkı ilişkiler içindedir.

RODEZYA-ZAMBİYA-ANGOLA

Rodezya Hava Yollarına ait bir uçağın Zambiya sınırı yakınlarında düşürülmesi üzerine Rodezya birlikleri, tıpkı Çin'in Vietnam'a saldırısına bulduğu gerekçe gibi "ders vermek" amacıyla Zambiya'ya saldırmıştır. Irkçı Rodezya yönetimi, Zambiya'da bulunan gerilla kamplarını tahrip etmek için bu saldırıyı başlatmıştır. Aynı günlerde Rodezya birlikleri, Angola sınırında yeni bir askeri harekata girişmişlerdir.

Birleşmiş Milletler kararına rağmen, Amerika ve İngiltere ırkçı Rodezya yönetimine her türlü yardımı sağlamaya devam etmektedir. Öte yandan bu savaşta da Angola'nın arkasına geçen Sovyetler Birliği, Angola'yı silah ve askeri malzemeyle desteklemektedir. Ayrıca bu ülkede binlerce Kübalı asker ve danışmanın bulunduğu bilinmektedir.

Sıkıyönetime

Baş.ta.sa.1'de

gençliğin merkezi anti-faşist kitle örgütü olan YDGF'yi kapatmışlar, kitle gösterilerini, seminer ve toplantıları yasaklamışlar, afiş asan ve bildiri dağıtan devrimci ve yurtseverleri gözaltına almışlar, bütün sıkıyönetim bölgelerindeki arama taramaları yoğunlaştırmışlar, gazetemizin de içinde bulunduğu birçok yayın organının sıkıyönetim bölgelerine girmesini yasaklamışlar, gazetemizin bir çok sayısına el koymuşlar, kitap ve basımevleri üzerindeki baskıları yoğunlaştırmışlardır. vb...

Ve hepsinden önemlisi egemen sınıflar CHP reformist hükümeti eli ile silahların gölgesinde sıkıyönetimsiz sıkıyönetim hazırlığı yapmaya başlamışlardır. Bunun için bir yandan ekonomik buhranın bütün yükü işçi ve emekçi kitlelerin sırtına bindirilmeye çalışılırken, bir yandan da yeni baskı tedbirleri yasa tasarısı yasalaştırılmaya çalışılmaktadır.

Önümüzdeki dönemde egemen sınıflar, sıkıyönetim aracılığıyla yürüttükleri ekonomik ve siyasi saldırılarını daha da artıracaklardır.

Elbette ki onların bu konudaki en büyük yardımcıları, her zaman olduğu gibi gene her türden sendika ağaları, reformist ve revizyonist siyasi hareketler olacaktır. Onlar geçtiğimiz iki aylık uygulamada da görüldüğü gibi gene sıkıyönetim ve sivil faşist çeteler hakkında sahte hayaller yayarak, işçi sınıfını ve emekçi kitleleri egemen sınıfların ve onların koltuk değneği CHP reformistlerinin peşine takarak, düzene karşı yaygınlaşan memnuniyetsizliği yumuşatmaya, işçi sınıfının, köylülüğün, şehir küçük burjuvazisinin ve öğrenci gençliğin mücadelesini pasifize etmeye ve engellemeye çalışacaklardır. Emekçi tabakalara, düzenin uysal köleleri olarak kalmaları için öğütlerde bulunacaklardır. Celladın bıçağını daha çok bilemesi için yardım ellerini uzatacaklardır.

Fakat ne faşist diktatörlüğün sıkıyönetim gibi paslanmış baskı aletleri, ne sıkıyönetimsiz sıkıyönetim "düzeni" yaratma çabaları ve ne de reformist ve revizyonistlerin sınıf güçlerini bölücü ve sınıf mücadelesini engelleyici politikaları işçi sınıfının ve emekçi halkın bağımsızlık-demokrasi ve sosyalizm mücadelesini durduramayacaktır, halkın demokrasi mücadelesini yok edemeyecektir.

Proleter devrimciler, bu dönemde de, işçi sınıfı ve emekçi halkı örgütlemeye devam edecekler ve bütün sahte hayalleri emekçiler arasından söküp atarak, halkın faşist diktatörlüğe ve onun yeni aleti sıkıyönetime karşı Halkın Kurtuluşu'nun eylem platformu temelinde halkın anti-faşist demokrasi mücadelesine önderlik edeceklerdir.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın çıkarı, bütün anti-faşist siyasi hareketlerin anti-faşist demokrasi mücadelesinde güçlerini birleştirmeleridir. Bugün bütün devrimcilerin, demokratların ve yurtseverlerin bir eylem cephesinde ve devrimci bir platform temelinde birleşmesi daha da acil-lik kazanmıştır.

Proleter devrimciler, bugün böyle bir devrimci eylem platformunu ortaya koymuşlardır.

Bütün devrimcileri, demokratları ve yurtseverleri, egemen sınıfların sıkıyönetim silahını da kullanarak yoğunlaştırdıkları baskılara ve saldırılara karşı çıkmaya, proleter devrimcilerin ortaya koyduğu devrimci platform temelinde biraraya gelmeye, ve emekçi halkın mücadelesinin yanında olmaya çağırıyoruz.

Sıkıyönetim

Baş.ta.sa.1'de

bir bildiri ile, emekçi halkı birbirine ihbar etmeye çağırmıştır.

-İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı, dernek kapatmalara ek olarak geçtiğimiz hafta içinde yayınladığı bir bildiri ile derneklere üye olanların, ve dernek yöneticilerinin ev adreslerini komutanlığa bildirmelerini istemiştir.

-Sıkıyönetim bölgelerinde geçtiğimiz haftalar da da onlarca kişi polis ve jandarma tarafından gözaltına alınmıştır.

-Mimarlar Odasının İstanbul'da yapılmak istenen genel kuruluna, Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından izin verilmedi.

Üçüncü

Baş.ta.sa.1'de

na gelenlerin herkese ders olmasını söylemekte, ve açıkça Amerikan emperyalistleriyle yakın ilişkilerin sürdürülmesinin propagandası yapılmaktadır. Aynı gerekçeye TİKP revizyonistlerinin siyasi tezlerinde de artık daha sıkça rastlanıyor. TİKP çetesi de tıpkı faşistler gibi batılı emperyalistlere bağımlılıkla çerçevelenen bugünkü statükonun korunmasının Türkiye'nin temel meselesi olduğuna ilişkin ateşli söylevlerle süper devletlerin dışında başka bir çözüm yolu olmadığına bütün halkı inandırmaya çalışmaktadırlar.

Ortadoğu'da karışıklığın arttığı, bütün emperyalistlerin bu bölgede yeni çıkarlar için mücadeleye atıldığı bir dönemde faşistlerin ve "Üç Dünyacı"ların Amerikancı çözümleri karşısına sosyal-faşistler sözde yeni çözümle çıkmakta ve Türkiye halkına Sovyet sosyal emperyalizminin pençelerine giden yolu göstermektedirler.

Bütün bu gerici kaynakların temel hedefi bugün dünyada yalnızca iki büyük gücün ABD ve SSCB'nin her şeye muktedir olduğunu göstermektir. Onlar halkımızı bu iki süper devletten birine bel bağlamanın zorunluluğuna inandırmaya çalışıyorlar.

İki süper devletin dışında halkımız için başka çözümler vardır ve olacaktır. Türkiye halkı bütün zorluklara, tehdit ve tehlikelere karşı tek güvencenin bağımsızlık olduğunu bilmektedir. Halkımızı emperyalistlerin kölesi olmaya razı etmeye çalışan güçler mutlaka yıkılacaktır.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ: TEOMAN GÜRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ OSMAN TAŞ * YÖNETİM YERİ: 2. BEYLER 848. SOKAK, NO: 90/213 KONAK-İZMİR * YAZIŞMA ADRESİ: TEOMAN GÜRAL PK. 71 KONAK-İZMİR * ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ: 6 AYLIK 125 TL, YILLIK 250 TL. YURT DIŞI İKİ KATIDIR
BASILDIĞI YER: S.S.TUKEL— Gazetecilik ve Matbaacılık: Gazi Bulvarı No. 18 İZMİR

HALKIN KURTULUŞU yolunda

GENÇLİK

Gençlik hareketinin temelini işçi ve köylü gençliğin teşkil etmesi gerektiğini unutmayınız. Bu sizin dayanacağınız geniş kitlelerdir.

Adana'da iki YDGD üyesi katledildi

Ahmet Sadullah Kaya

Adana Yabancı Diller Yüksek Okulu öğrencisi ve Adana YDGD üyesi Ahmet Sadullah Kaya arkadaş, 16 Şubat günü ÜGD'li Yunus Uzun ve Fethi adındaki faşistlerce katledildi. Ahmet arkadaş, gerek okulunda, gerekse mahallesinde yürüttüğü mücadele sonucunda kitlenin sevgisini ve saygısını kazanmıştı. Ahmet arkadaşın katledildiği haberi duyulur duyulmaz yurtseverler, devrimciler Ahmet arkadaşın evinin önünde toplanmaya başladı. Polis ve jandarma mahalleye dolarak toplanan kitleyi dağıtmak için çeşitli engellemelere girişti. Devrimciler, polis ve jandarmanın engellemelerine rağmen konuşmalar yaparak, bildiri dağıtarak, yazılama yaparak Ahmet arkadaşın yaşamını ve mücadelesini anlattılar. Daha sonra cenaze, evden alınarak mezarlığa götürüldü. Yine mezarlıkta konuşmalar yapıldı. Saygı duruşunda bulunulup, devrim andı içerek dağılındı. Daha sonraki günlerde devrimciler tekrar Ahmet arkadaşın ailesini ziyaret ederek, oraya gelen diğer ziyaretçilere Ahmet arkadaşın yaşamını ve mücadelesini anlattılar.

Ahmet Demirtaş

19 Şubat Pazartesi günü Adana Mühendislik Yüksek Okulu Akşam Bölümü I. sınıf öğrencisi Ahmet Demirtaş ve Özcan Savaş arkadaşlar, okuldan eve giderken, faşist katillerce kurşunlandı. Ahmet Demirtaş arkadaş öldü. Özcan Savaş arkadaş ise ağır yaralandı. Adana YDGD üyesi Ahmet arkadaşın öldürülmesi, Özcan arkadaşın yaralanması, Adana gençliğince nefretle karşılandı. Mühendislik Yüksek Okulu öğrencileri, cenazeyi almak için sabah 7'de hastaneye gittiler. Jandarma ve polis, hastaneye doluşarak öğrencileri dağıtmaya çalışıp, tehditler savurdu. Bunun üzerine öğrenciler bir yürüyüş yaptılar. Yine Borsa ve Anafartalar Lisesi öğrencileri, Ahmet Demirtaş arkadaşın katledilmesini düzenledikleri forumlarla protesto ettiler.

Temsilcilik seçimleri

ANKARA EĞİTİM ENSTİTÜSÜ TEMSİLCİLİK SEÇİMLERİ:

Ankara iki yıllık Eğitim Enstitüsündeki YDGD taraftarları, faşistleri okuldan atmak, faşist-feodal eğitime karşı mücadeleyi yükseltmek için yoğun bir çalışma yürütmektedirler. YDGD taraftarları daha okul açılmadan önce bir komite oluşturarak anti faşist kitlenin birliğini sağlamak için diğer anti-faşist siyasetlere ittifak çağrısı yapıp, bir öğrenci birliğinin kurulmasını önerdiler. Okuldaki DY taraftarları bu çağrılara kulak tıkayarak kendi başlarına dernek kurdular. [illegible] kendi başlarına temsilcilik seçimleri yaptılar. YDGD taraftarlarının önderliğinde öğrenciler bu seçimleri kabul etmeyerek yeniden seçim yaptılar. Yapılan seçim sonunda YDGD taraftarları 22, DY taraftarları 11, KSD taraftarları 3, Partizan taraftarları 2, DHB taraftarları ise 1 temsilcilik kazandı.

Öğrenciler bir yandan kendi içlerindeki örgütlenme faaliyetlerini yoğunlaştırırlarken, diğer yandan da faşistlerin etkinliği altında kalmış öğrencileri de saflarına kazanmak için çalışmaktadırlar. Bunun sonucu her gün daha geniş kitleyi etkilemekte ve saflarına katmaktadırlar. Faşistler öğrencilerin mücadelesini kırmak için öğrencilere azgınca saldırılar düzenlemektedir. Nitekim 8 Şubat günü sivil ve resmi faşistler öğrencilere saldırdı. Devrimci öğrenciler direnerek saldırıyı püskürttü. Polis daha sonra öğrencilerden habersiz 2 öğrenciyi gözaltına aldı. 2 bin öğrenci, arkadaşlarının serbest bırakılması için Konya yolunu trafiğe kapatarak direnişe geçti. Yüzlerce jandarma ve polis, öğrencileri gözaltına lalarak 43'ünü tutukladı.

LİSE ÖĞRENCİ BİRLİKLERİ SEÇİMLERİ

ÇINARLI MESLEK LİSESİ: İzLB taraftarı öğrencilerin önderliğinde yürütülen mücadele sonucu, öğrenci birim örgütü kuruldu. Yönetime İzLB taraftarları seçildi. Birim örgütü öğrencilerin diğer taleplerinin yanı sıra öğrenciler üzerindeki sömürüye karşı da mücadeleyi yükseltecektir.

EŞREFPAŞA LİSESİ: İzLB taraftarı öğrencilerin önderliğinde öğrenci temsilciliği uğruna yürütülen mücadele sonuçlandı. Böylelikle idarenin tüm engelleme çabaları da aşılmış oldu. Temsilcilik seçimini İzLB taraftarları ezici çoğunlukla kazandı.

OKUL AİLE BİRLİĞİ SEÇİMİ DE YAPILDI: Öğrenci temsilciliğinin yanı sıra Okul Aile Birliği seçimi de yapıldı. Veliler, yönetim kuruluna yurtsever, demokrat bir veliyi seçtiler. Bu, Eşrefpaşa Lisesinde öğrenci-öğretmen-veli dayanışmasını güçlendirecektir.

BUCA TİCARET LİSESİ: Yapılan öğrenci temsilcilik seçimini İzLB taraftarı öğrenciler kazandı. Öğrencilerin örgütlü mücadelesi başarı sağlayacaktır.

YURTSEVER, DEMOKRAT BİR VELİ, OKUL AİLE BİRLİĞİ BAŞKANLIĞINA SEÇİLDİ: Ayrıca Okul Aile Birliği Yönetim Kurulu seçimi de yapıldı. Başkanlığa yurtsever, demokrat bir veli seçildi.

Ulaş Bardakçı eylemlerle anıldı

Ceyhan Ticaret Lisesi'nde Ulaş Bardakçı'yı anma forumu.

19 Şubat 1972 tarihinde 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü tarafından alçakça katledilen ve o dönemin gençlik önderlerinden olan ULAŞ BARDAKÇI çeşitli eylemlerle anıldı.

ANKARA'da Anıttepe Ticaret, Anıttepe, Cumhuriyet, Opera Ticaret, Mimar Kemal, İncirli, Yapı Meslek, Anafartalar Akşam, Gülveren, Gazi, Kimya Meslek, Ulus Sanat, 50. Yıl ve Kız Liselerinde, Cumhuriyet Yurdu'nda ve Turizm Otelcilik Yüksek Okulunda, İZMİR'de İnciraltı Yurdu ve Buca Eğitim Enstitüsünde, İSTANBUL'da birçok lise ve yüksek okulda; ADANA'da Nadir Uğurluel Lisesi ve Eğitim Enstitüsünde CEYHAN'da Ticaret Lisesi, Endüstri Meslek ve Ceyhan Lisesinde ve Meslek Yüksek Okulunda ve daha birçok yerde forumlar, toplantılar ve boykotlar yapıldı. Bu eylemlerin hemen hepsine sıkıyönetim saldırdı. Ama gençlik, kararlılıkla bu saldırıları göğüsledi. Onlar faşist diktatörlüğün katliamlarını lanetlediklerini, geçmiş gençlik mücadelesinin kararlılığına sahip çıktıklarını ve sürdürdüklerini, bugün uygulanan sıkıyönetimin de sökmeyeceğini, mücadelelerini durduramacağını gösterdiler.

D. Yol bu eylemler sırasında sekter ve grupçu tavırlarıyla teşhir oldu. Birçok yerde diğer devrimcilerin propagandalarını kısıtlamaya kalkıştı, eylemleri böldü, hatta işi silah çekmeye ve kitle üzerine ateş etmeye kadar bile vardırdı. Ama Halkın Kurtuluşu taraftarları kararlı ve bilinçli tavırlarıyla bunlara karşı çıktılar ve boşa çıkardılar.

Sosyal-faşist saldırılar sıkıyönetimle iç içe

Karşı-devrim, halka ve gençliğe topyekun saldırıyor. Sıkıyönetimle birlikte İGD'li sosyal-faşistlerin saldırıları da yoğunlaşıyor. Son günlerde sosyal-faşistler, İzmir, İskenderun, Eskişehir İstanbul ve Ankara'da bir dizi yeni saldırı düzenlediler.

Faşist diktatörlüğün paslı silahı sıkıyönetimle halka ve gençliğe azgınca saldırdığı bu dönemde sosyal-faşist saldırıların artması oldukça dikkat çekicidir. Saldırılardaki bu artış, bize neyi göstermektedir? En başta karşı-devrimcilerin halkın ve gençliğin demokrasi mücadelesini ezmek için birlikte giriştikleri saldırıların yoğunluğunu göstermektedir. Sosyal-faşist saldırılar, sıkıyönetimle birlikte artmakta ve sıkıyönetimin saldırıyla bir paralellik taşımaktadır. Sıkıyönetim saldırılarının hedefi olan demokrasi mücadelesi ve bu mücadelenin önderliğinin ezilmesi, sosyal-faşist saldırıların da hedefi olmaktadır.

Aynı zamanda sosyal-faşist saldırılar, sıkıyönetimle iç içe yürümektedir. Sosyal-faşistlerin proleter devrimcilere ve onların etkinliğindeki mevzilere yönelik saldırıları arkasından sıkıyönetimin saldırılarını da getirmektedir. Sosyal-faşistler, saldırılarından sonra mücadele önderlerini sıkıyönetime ihbar etmekte, tutuklattırmaktadır. Sosyal-faşistler, bugüne kadar barınamadıkları yerlere girmek için sıkıyönetimi bir umut olarak görmekte ve buralara sıkıyönetim gölgesinde girmeye çalışmaktadır. Buralara polis ve jandarmayı açıkça davet etmektedirler.

İGD'li sosyal-faşistlerin aynı şeyi İTÜ, Şişli Siyasal, Ankara SBF vb. yerlerde yapmaya çalışan ÜGD'li faşistlerden bir farkı var mıdır? ÜGD'li faşistler de buralara sıkıyönetim paşalarının gölgesinde girmeye çalışmakta, öğrencilere saldırmakta ve devrimcileri sıkıyönetime ihbar etmektedir. ÜGD'li faşistlerin olmadığı yerde, onların görevini İGD'li sosyal faşistler yapmaktadır. Hatta bu ortak görevleri gereği onlar, devrimcilere birlikte saldırmakta ve ortak tavır almaktadırlar.

SOSYAL-FAŞİSTLERİN VE SIKIYÖNETİMİN HEDEFİ: DEMOKRASİ MÜCADELESİ VE ÖNDERLERİ

Sosyal-faşistlerin yoğunlaştırdıkları saldırılarla ÜGD'li faşistler sıkıyönetimle birlikte gençliğin demokrasi mücadelesini ezmeye çalışmaktadırlar. İGD'li sosyal-faşistlerin saldırıları, proleter devrimciler önderliğinde, gençlik kitlelerinin faşist diktatörlüğe ve sıkıyönetime karşı yükselttikleri demokrasi mücadelesine yöneliktir. Son günlerde, İzmir, Eskişehir Eskişehir, İstanbul ve Ankara'da yapılan saldırılar bunu açıkça göstermektedir.

İzmir'de Ege Üniversitesi'nde proleter devrimci önderlik altında birleşen ve demokratik-özerk üniversite mücadelesini yükselten öğrenciler, karşılarında polis ve jandarma desteğinde kendilerine saldıran İGD'li sosyal-faşistleri bulmaktadır. Saldırılarla mücadeleyi kıramayan sosyal-faşistler, ardından sadece proleter devrimcileri değil, mücadelenin tüm devrimci önderlerini ihbar etmekte, tutuklattırmaktadır. Son olarak Ege Üniversitesine dışardan düzenledikleri silahlı saldırıyla bu saldırılarını daha da yoğunlaştırmışlardır.

Eskişehir'de bu saldırılar, gençlik güçlerinin birliğini de hedeflemektedir. Eskişehir Site Yurdu Komitesini YDGD ve D. Yol taraftarlarının ortak listesinin kazanmasından sonra İGD'li sosyal-faşistlerin azgın saldırısı başlamıştır. Bu saldırılar sonucu, birçok devrimci yurttan atılmış, öğrenciler üzerinde idare ve polis baskısı daha da artırılmıştır.

İstanbul'da Site Yurdunda polisin yurttan atılması, yurdun demokratik bir mevzi haline gelmesi için mücadele eden öğrencilere, sosyal-faşistler, planlı bir şekilde saldırmışlardır. İTÜ'de sıkıyönetimle birlikte okula gelmeye çalışan faşistleri okula almamak için mücadele eden ve sıkıyönetime karşı direnen öğrenciler, İGD'li sosyal faşistler tarafından sıkıyönetime ihbar edilmişlerdir.

Ankara'da Dışkapı bölgesi ve Ziraat Fakültesinden faşistler sürülüp atılırken, ortada gözükmeyen sosyal-faşistler, buraların demokratik birer mevzi olmasından sonra bu mevzilere girmeye çalışmaktadırlar. Bu mevzilere girebilmek için silahlı saldırılar düzenlemişler, dışardan getirdikleri güçle yaptıkları saldırıda bir devrimciyi yaralamışlardır. 50. Yıl Lisesinde ise okulda hiçbir güçleri olmadığı halde, sosyal-faşistler, okulda öğrenci temsilciliği seçimlerinin yapıldığı, öğrencilerin mücadeleyle kazandıkları demokratik haklarını kullandığı bir sırada dışardan getirdikleri beslemelerle öğrencilere saldırmışlardır. Hacettepe Sağlık Kolejinde de, İGD'li sosyal-faşistler, kendilerine tavır alan öğrencileri okul idaresi ile birlikte sıkıyönetime ihbar etmişler, 4 öğrenci bir hafta sıkıyönetimde tutulmuş, öğrenciler üzerinde baskılar daha da artırılmıştır.

Yine Ankara'da bir grup sosyal-faşist, Mamak Askeri Cezaevinde kaldıkları süre içinde karşı-devrimci yüzlerini daha açık göstermişlerdir. Sıkıyönetim zindanlarında sıkıyönetime ve aynı koğuşta bulunan ÜGD'li faşistlere karşı mücadeleyi yükselten devrimciler, İGD'li sosyal-faşistler tarafından sıkıyönetime ihbar edilmişlerdir. Sosyal faşistler bununla da kalmamış, ÜGD'li faşistlerle birleşerek devrimcilere karşı ortak tavır almışlar, beraber oturup kalkmışlardır. Onları böyle açıkça devrimcilere karşı birleştiren, devrime düşman ortak faşist karakterleridir.

Tüm bu örnekler, sosyal-faşistlerin, sıkıyönetimle yoğunlaşan saldırılarının altındaki gerçeği daha da açık göstermektedir. Karşı devrimin topyekun saldırılarını artırdığı, sıkıyönetimin halka ve gençliğe azgınca saldırdığı bu dönemde sosyal-faşistler de karşı-devrimci görevlerini yerine getirmekte, saldırılarını yoğunlaştırmaktadır. Onlar sıkıyönetimle iç içe halka, gençliğe ve devrimcilere daha da fazla saldırmaktadırlar.

SOSYAL-FAŞİSTLER, SIKIYÖNETİME KARŞI DEĞİLDİR.

Fakat, sosyal-faşistlerin, sıkıyönetimle iç içe halkın ve gençliğin demokrasi mücadelesine saldırdığı bu kadar açıkken, "İlerici Yurtsever Gençlik", "Savaş Yolu" vb. paçavralarda "sıkıyönetime karşı olduklarını" yazmaları nasıl açıklanmalıdır. Bu tam da sosyal-faşisterin, tüm faşistlere ait olan, yalan, demagoji ve sahtekarlık nitelikleriyle açıklanabilir. Onlar sıkıyönetime karşı değildir. Onlar, sıkıyönetimin halka ve gençliğe saldırılarını desteklemekte, sadece sıkıyönetim ve faşist diktatörlüğün kendi ellerine geçmesini istemektedirler. Zaten onların, sıkıyönetime karşı aldıkları çeşitli tavırlar da bunu göstermektedir. Sosyal-faşistler önce sıkıyönetime sessiz kalmışlar, daha sonra da "sıkıyönetimi sağa ve Maoculara vurdurmaya" çalışmışlardır. Fakat gerek sıkıyönetimin gerçek yüzünün halk ve gençlik tarafından açıkça görülmesi gerekse başta TİKP-Aydınlık revizyonistleri olmak üzere sıkıyönetimin sağa vuracağını yayanların uğradığı iflas, onları sıkıyönetime karşı sözde tavır almaya itmiştir. Fakat bu sahtekarlık, pratikte sıkıyönetimle iç içe yapılan saldırılarda açıkça ortaya çıkmıştır. Çünkü demokrasi mücadelesinden duydukları korku, onları sıkıyönetimle birlikte halka, gençliğe ve devrimcilere saldırıları yoğunlaştırmayı getirmektedir.

Öte yandan durum, bu kadar açıkken, demokrasi mücadelesini yükseltmenin yolu, bu mücadeleye, sıkıyönetimle birlikte saldıran İGD'li sosyal-faşistlere karşı mücadeleden geçerken, başta DY olmak üzere ortayolcu siyasetler, sosyal-faşistlere omuz vermeyi sürdürmektedirler. Onların saldırılar karşısındaki ortayolcu tavrı, hatta bazı saldırılara koltuk çıkması, gençlik güçlerinin birliği ve demokrasi mücadelesinin önüne dikilmekten başka anlama gelmemektedir.

Oysa yapılacak olan açıktır. Bugün kitlelerden tecrit oldukça daha da saldırganlaşan sosyal-faşistlerin saldırıları boşa çıkmaktadır. Proleter devrimciler, sosyal-faşistleri kitlelerden tecrit etmekte ve onlara gerekli cevapları vermektedir. Sosyal-faşistleri bundan sıkıyönetim de kurtaramamaktadır.

Faşist diktatörlüğe ve sıkıyönetime karşı demokrasi mücadelesini yükselten gençlik, sıkıyönetimle birlikte karşılarına dikilen sosyal-faşist çeteleri de ezip geçecektir.

● Sıkıyönetim gençliği durduramadı, durduramayacak

Sıkıyönetim uzatıldı

Sıkıyönetim iki ay daha uzatıldı. Sıkıyönetimin henüz amacına ulaşamadığı, bu nedenle de uzatılması gerektiği çeşitli gerici ve faşist mihraklarca savunuldu.

İki aylık uygulama, sıkıyönetimin amacının ne olduğunu açık bir şekilde ortaya koydu. Yaşanan gerçekler, sıkıyönetimin faşistlere yöneleceği şeklindeki tüm demagoji ve yalanları yerle bir etti. Bugün hakim sınıfların, tüm karşı-devrimci mihrakların ve hükümetin aralarında tartıştıkları şey, sıkıyönetimin halka mı yoksa devrimcilere mi yöneleceği değil, halka karşı girişilen saldırının yoğunluğu konusundadır. T'K'P ve TİKP hainleri de karşı devrim safındaki yerlerini aldılar ve sıkıyönetime, devrimcilere saldırması için yol göstermeye giriştiler.

Hakim sınıflar, sıkıyönetimle birlikte ekonomik ve siyasal alanda yeni yeni saldırılara giriştiler. Emperyalistlerle ilişkiler daha da geliştirilmeye başlandı. Yeni zamlar yapıldı. Ürün taban fiyatları alabildiğine düşük tutuldu. Her türlü demokratik hak ve özgürlüğü ortadan kaldırmak için saldırılara girişildi. Sıkıyönetim, en önce örgütlenme, propaganda ve gösteri özgürlüklerine saldırdı. Gençlik örgütlerinin çalışmaları yasaklandı; birçoğu basılarak üyeleri tutuklandı. En son olarak Türkiye halk gençliğinin merkezi örgütü YDGF gerekçesiz olarak kapatıldı. Sıkıyönetim, devrimci basını susturmayı baş hedeflerinden biri olarak seçti. Başta Halkın Kurtuluşu olmak üzere bütün ilerici, devrimci yayınların basılmasını, okunmasını, taşınmasını yasakladı. Her türlü eylem ve gösteriyi yasakladı. Grevleri yasakladı. Yapılan gösterilere azgınca saldırarak yüzlerce kişiyi tutukladı ve çeşitli operasyonlara girişti. Binlerce kişiyi sudan bahanelerle tutukladı, günlerce zindanlarda tuttu, işkence yaptı, okulları sınıflarına kadar polis ve jandarmayla doldurdu. Öğrencilerin üzerine olmadık baskılar uyguladı, beraber dolaşmalarına bile karşı çıktı. Haklarını almak için ve baskılara karşı giriştikleri her harekete azgınca saldırdı. Faşist disiplin yönetmeliğinin başını kaldıran herkese uygulanması için emirler çıkardı. Öğrencilerin zorlu mücadelelerle okullarından attıkları faşist katilleri tekrar okullara sokmak için çabalara girişti... Bunlara daha nicelerini eklemek mümkündür.

Bütün bu azgınca saldırılara rağmen, gençliğin mücadelesi durmadı. Gençlik, hak ve özgürlükleri için verdiği haklı mücadelesini sürdürüyor. Faşist diktatörlüğün bütün saldırılarına karşı olduğu gibi sıkıyönetim saldırısına karşı da direniyor. Gençliğin mücadelesi gün geçtikçe daha da toparlanmakta ve güçlenmektedir.

Bugün gençlik mücadelesinin sıkıyönetime rağmen kararlılıkla sürmesinde ve giderek daha da güçlenmesinde proleter devrimci gençlik hareketinin belirleyici bir yeri vardır. O, sıkıyönetim karşısında tutarlı ve kararlı bir tavır aldı ve doğru bir çizgi izledi. Çeşitli devrimci gençlik gruplarının takındığı teslimiyetçi tavırlara ve sıkıyönetim konusunda besledikleri hayallere karşı mücadele etti.

Bugün devrim mücadelesinin güçlenmesi faşist diktatörlüğün çeşitli saldırılarının ve sıkıyönetim saldırısının geri püskürtülmesi, yeni demokratik mevziler kazanılması için doğru bir anlayışa sahip olmak ve doğru bir eylem çizgisi izlemek gereklidir. Çeşitli devrimci gençlik grupları -proleter devrimcilerin bütün uyarılarına rağmen- ya sıkıyönetimin faşistlere yöneleceği, en azından devrimcilere yönelmeyeceği şeklinde hayaller besliyorlar ya da faşist diktatörlüğün bu saldırısını abartıyorlar. Bunun sonucu olarak da sıkıyönetime karşı çıkmamak, geri çekilmek, sinmek gibi çizgiler izlemekte ya da bütün mücadeleyi sıkıyönetime karşı mücadeleyle sınırlandırmaktadırlar. Bu yanlış çizgilerin hepsi de sonuçta doğal olarak devrimci mücadeleye zararlar vermektedir. Hatta, bu çizgileri, onları, mücadeleyi kararlılıkla sürdürmeye çalışan devrimcilere saldırmaya kadar vardırmaktadır.

Bugün yapılması gereken, kararlılıkla demokrasi mücadelesini yükseltmektir. Faşist diktatörlüğün sıkıyönetimle daha da yoğunlaştırdığı tüm saldırılara karşı kararlılıkla mücadele etmektir. Faşist diktatörlüğün sıkıyönetim şartlarında yeni faşist baskı yasalarını geçirme ve faşist disiplin yönetmeliklerini uygulama çabalarına karşı mücadeleyi yükseltmektir. Bütün demokrasi talepleri uğruna mücadele etmektir. Bu mücadeleyi güçlü kılabilmek için gençlik, her düzeyde örgütlenmesini daha sağlam, güçlü ve yaygın bir hale getirmek, birliğini daha da güçlendirmek zorundadır.

Bütün bu görevlere ve gerçeklere daha sıkıyönetimin başında dikkat çekmiş, kararlılıkla mücadeleyi yükseltmenin önemini vurgulamış, sıkıyönetim hakkında boş hayaller beslenmemesi gerektiğini belirtmiştik. Bu tespitler, iki aylık uygulamanın pratiğinde bugün daha da güçlenmiştir. Olaylar reformistlerin, faşistlerin, sosyal-faşistlerin ve TİKP karşı-devrimcilerinin demagojilerini açığa çıkarmıştır. Gençliğin önünde faşist diktatörlüğün bu saldırılarını püskürtmek için kararlılıkla mücadele etmekten başka yol yoktur. Faşist diktatörlüğün hiçbir saldırısı gençliğin mücadelesini durduramayacaktır. Sıkıyönetim de sökmeyecektir.

Gençlik faşist diktatörlüğe karşı mücadele ediyor

Aktepe'de faşist baskılar

Aktepe halkı ve gençliği üzerinde özellikle sıkıyönetimden sonra baskılar iyice yoğunlaştı.

Jandarma ve polis, Aktepe YDGD'yi basarak, dışardan getirdikleri 18 yaşından küçük çocukları ve Halkın Kurtuluşu gazetesinin 145. sayısından 25-30 tanesini dernekte bulunmuş gibi gösterip, dernekte bulunan devrimcileri tutukladı. Baskı ve saldırılarına aralıksız devam eden jandarma ve polis, yine 16 Şubat günü tek tek tüm evleri gezerek duvardaki sloganları silmeleri için halka baskı yapıp, tehditler savurdu. Yazıları silmeyenlere işkence yaptı. Lisede Halkın Kurtuluşu gazetesi satan 3 devrimciyi gözaltına aldı. Evlere baskınlar yapılarak, devrimciler yakalanmaya çalışıldı. Evde bulamadıkları devrimcilerin ailelerine dayak atıldı. Halka ve gençliğe, özellikle de çocuklara baskı yaparak devrimcileri ihbar etmeleri için zorlamakta, ihbar etmeyen kimseler karakola götürülüp, işkence edilmekte ve tutuklanmaktadır.

BUCA SAĞLIK KOLEJİ: Öğrenciler 12. LB taraftarlarının önderliğinde Faşist Disiplin Yönetmeliğinin kaldırılması ve faşist baskılara son verilmesi için mücadele yürütüyorlardı. Son olarak okulda bir öğretmenin sürülmesi, bir öğrencinin ise atılması üzerine öğrenciler, öğretmenin ve öğrencinin geri alınması, faşist müdürenin atılması, cumartesi günleri ders yapılmaması, faşist Disiplin Yönetmeliğinin kaldırılması için topluca direnişe geçtiler. Öğrencilerin direnişe geçmesini engelleyebilmek için okul idaresi, polisi okula çağırdı. Gelen polisler, kız öğrencilere sarkıntılık edip, küfürler savurdular. Öğrenciler, polisin saldırıları karşısında gerilemeyince, okul idaresi, kurtuluşu okulu kapatmakta buldu ve okulu süresiz kapattı.

BAHÇELİEVLER AKŞAM TİCARET LİSESİ:

Öğrenciler, 16 Şubat günü sıkıyönetimi, Adana'daki 5 yurtsever demokratın katledilmesini protesto etmek amacıyla forum düzenlediler. Tüm okul kitlesinin katıldığı forumda yapılan konuşmalarla sıkıyönetim, katliamlar protesto edilerek sıkıyönetime ve katliamlara karşı mücadele çağrıları yapıldı.

● AYAĞA KALKAN YIĞINLARIN GÜCÜ ÖNÜNDE TÜM GERİCİ SINIFLAR VE ONLARIN BASKI CİHAZLARI ÇÖKMEYE MAHKUMDUR

● İRAN DEVRİMİ, BUGÜNKÜ GELİŞME DOĞRULTUSUNUN TERSİNE, EMPERYALİSTLERLE UZLAŞMADIĞI SÜRECE KAZANACAKTIR

İran Devriminin dersleri üzerine

Gazetemizde bugüne kadar İran Devrimi ile ilgili bazı değerlendirme yazıları yayınladık. Fakat elimizdeki bilgi ve kaynakların yetersizliğinden dolayı, bugüne kadar yayınladığımız yazılar İran Devrimi ve mücadeleye yön veren güçler hakkında toplu ve bütünlüklü bir değerlendirme konusunda bazı eksiklikler taşıyordu.

İran Devrimi ile ilgili toplu ve bütünlüklü bir değerlendirmeye gazetemizin bu sayısında yer veriyoruz.

Konu, bu temel üzerinde ele alınmalıdır.

Devrim: Çözümü gündeme gelmiş bir sorun

Emperyalizm, bütün özellikleriyle, dünya çapında proleter devrim için koşulları hazırlamış bulunmaktadır. Emperyalizm, çağını doldurmuş, çürüyen kapitalizm olarak tüm kapitalist dünyanın çelişmelerini son haddine kadar keskinleştirmiş ve içinden çıkamayacağı bir krize, kapitalizmin genel krizi olarak adlandırılan evrensel bir krizin içine yuvarlanmıştır. Lenin ve Stalin tarafından birinci emperyalist paylaşım savaşı ve Ekim Devriminden sonra yapılan bu tespit, tüm çağımız (emperyalizm ve proleter devrimleri çağı) boyunca defalarca doğrulanmıştır ve doğrulanmaktadır.

1960'ların sonlarında patlak vermiş ve tüm 70'li yıllar boyunca genişleyip derinleşerek tüm kapitalist dünyayı kapsamış bulunan bugünkü ekonomik buhran, kapitalizmin bu periyodik aşırı üretim buhranı tamamen kapitalizmin genel krizinin bir parçasıdır ve bu krizi günümüzde daha da derinleştirmektedir. O, Enver hoca yoldaşın belirttiği gibi İkinci Dünya Savaşından bu yana görülegelmiş olan buhranların en şiddetlisi, en yaygını ve en uzun süreli olanıdır. Bu niteliğiyle o, salt ekonomik değil, aynı zamanda siyasi, ideolojik, askeri ve kültürel bir buhrandır.

Lenin'in belirttiği gibi her buhran derinliklerde gizlenmiş bulunan çelişmeleri şiddetlendirerek açığa çıkarır ve kutuplaşmaya yol açar. Bugünkü derin buhran patlak vermeden önce kapitalizm istikrar içinde imiş gibi görünüyor ve tüm burjuva revizyonist ideologlar kapitalizmin kendini aşması, kapitalizmin kendini yenilemesi, çelişmelerin üstesinden gelmeyi başarması üzerine yığınla teori imal ediyorlardı. Günümüzdeki buhran, burjuva-revizyonist dünyayı öylesine sarsmış, ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel vb. alandaki çelişmeleri öylesine keskinleştirmiştir ki, bugün bu "teorilere" kulak verenlerin sayısı gittikçe azalıyor ve emekçi yığınlar burjuva - revizyonist dünyayı sarmış bulunan yangında kavrulmak yerine, bu sisteme karşı ayağa kalkıyor ve mücadele yolunu tutuyor.

Kriz, yükleriyle birlikte gelmektedir. Ve burjuvazi dünyanın her yerinde bu yükleri emekçilerin sırtına yüklemeye çalışırken, yangını körüklemekte, mücadeleyi yeni yeni alanlara yaymaktan ve sonunu yaklaştırmaktan başka bir şey yapamamaktadır.

Çağımızda esas akım devrimdir. Ve bugün devrim, her yerde dalgalar halinde kabarmakta, hemen her yerde devrimci durumlar oluşmakta ya da oluşmuş bulunmaktadır.

Ama elbette bu, tek yanlı bir oluşum değildir; devrim, kendi karşıtını, karşı-devrimi de güçlendirerek gelişmekte, bu oluşumların limitine ulaştığı her yerde emperyalizm ve her türden gericilikle proletarya ve halklar arasında kesin bir hesaplaşma gündeme gelmektedir. Devrimle karşı-devrim arasındaki çatışma çok yönlüdür ve hayatın her alanını kapsamaktadır: Ekonomik, siyasi, ideolojik, kültürel, askeri vb. tüm tarihi boyunca hakim olmuş sömürücü sınıfların tecrübe ve geleneklerine sahip olan emperyalist burjuvazi ve diğer gericiler, hiçbir yerde sahneden kolayca çekilmemekte, içine düştükleri buhrandan sağ-salim çıkabilmek için bütün bu alanlarda çok değişik silahlar kullanarak kendilerine geniş bir manevra alanı yaratmaya çalışmakta ve çoğu zaman bunu başarmaktadırlar.

Bir devrimin gerçekleşmesi için salt devrimci bir durumun varlığı yeterli değildir; bunun yanı sıra mücadele eden kitlelerin örgütlenme ve bilinç seviyesi de yeterli olmalı ve kendilerine doğru bir strateji ve taktiğe sahip devrimci bir parti tarafından önderlik edilmelidir. Bu gerçeğin farkında olan yalnızca Marksist-Leninistler değildir; emperyalistler de bunun böyle olduğunun bilincindedirler ve bu yüzden oklarını en başta çağımızın sonuna kadar devrimci olan tek sınıfı proletaryaya, onun dünya görüşü Marksizm - Leninizme ve onun öncüsü Marksist-Leninist partilere yöneltmişlerdir. Emperyalizm ve gericilik, proletarya ve halklara yalnızca şiddet yoluyla saldırmıyor, aynı zamanda onu uyuşturmak pasifize etmek, bilincini çarpıtmak ve düzene bağlamak için son derece çeşitli araçlara da başvuruyor. Burjuva reformcu-revizyonist akımlar ve ideolojiler, işçi aristokrasisi ve sendika bürokrasisi, demagoji ve aldatma, zorunlu kalındıkça verilen tavizler yoluyla kararsız unsurların ayartılması vb. burjuvazinin bu işte kullandığı araçların bir kısmıdır. Özellikle komünist partiler içinde gizlenmiş bulunan küçük-burjuva unsurların yardımı, bir dizi sosyalist ülkede kapitalizme geri dönüş ve yalpalayan kararsız, bocalayan unsurların önderliği ele geçirmesi nedeniyle yozlaşan birçok devrim, emperyalist burjuvaziye eşi bulunmaz bir destek olarak ortaya çıkmaktadır.

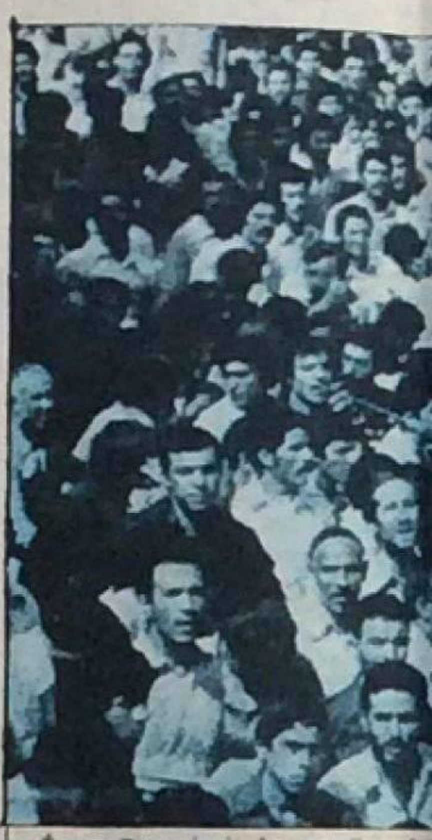
Bütün bunlar, dünyanın tüm ülkelerindeki gerçek Marksist-Leninistlerin omuzlarına yüklenmiş bulunan görevin ne derece güç, ama aynı ölçüde de yüce ve şanlı bir görev olduğunu ortaya koyuyor. Her şeye rağmen, günümüzde devrim esas akım olmaya devam ediyor ve son tahlilde proletarya ve halklar her şey; emperyalistler, gericiler ve dönekler ise hiçbir şeydir.

İran'da aşağı yukarı bir yıldır güçlü bir şekilde patlak vermiş ve bugün ulaştığı aşamada Şah'ı devirmiş bulunan devrim, bütün bu söylenenlerle ilgili olarak bize eşsiz dersler vermektedir.

İran Devrimi: Proletarya ve halk yığınlarının yenilmez gücünün kanıtı

İran, yaklaşık bir yıl öncesine kadar tüm gericiler için imrenilerek bakılan bir ülke durumundaydı. Kapitalist dünyayı sarsan kriz, dev petrol gelirlerine sahip olan bu ülke için bir sorun yaratmıyormuş gibiydi. Şah, çeşitli manevra ve dalaveralarla işçi sınıfını düzene bağlamış, "Ak Devrim"le köylüleri yatıştırmış, Ortadoğu'nun en güçlü ordusunu yaratmış, egemen sınıfları kendi etrafında sıkıca birleştirmiş ve adeta efsanevi bir ün yaratmış olan SAVAK sayesinde tüm muhalefeti sindirmiş gibi görünüyordu.

Gerçekteyse kapitalist sistemin ve İran'da bununla birleşmiş olan feodal kalıntıların çürüyüşü İran'ın egemen sınıflarını ve onun tüm yönetim cihazını çoktandır sarmış bulunuyordu. İran'ın dev petrol gelirleri, emperyalizmin uşağı bir yönetimin elinde yalnızca, egemen sınıfların her yönden yozlaşmasının, asalaklığının artmasına neden oluyor ve halklar bu yönetim arasındaki bağları iyice koparıyordu. İran'da sermayenin ve çürümenin dünyasıyla; emeğin ve gelişmenin dünyasını birarada tutan yalnızca tarihin eşine ender rastladığı bir

İran Devriminde en önemli rolü işçi sınıfı oynamıştır. Petrol işçilerinin genel grevi, Şah rejiminin can damarına indirilmiş bir darbe oldu.

baskı ve terördü.

Kapitalizmin derinleşen krizi, uzun zamandır İran'ı da etkisi altına almıştı ve bu krizin yüklerini artan ölçüde yüklenmek zorunda kalan işçi sınıfının içinde patlayıcı maddeler giderek birikiyordu. "Ak Devrim" bir aldatmacadan başka bir şey değildi ve köylülüğün toprak ve özgürlük talebi gittikçe şiddetlenmekteydi. İran ekonomisinin içine düştüğü kriz ve bunun giderek ortaya çıkmakta olan siyasal etkileri egemen sınıflar içinde farklı çözüm yolları önerilerine yol açıyor ve Şah'ın bu durumdan kurtulmak için giriştiği ekonomik ve siyasi manevralar egemen sınıflar içindeki sürtüşmeleri ve çelişmeleri derinleştiriyordu. Örneğin "Ak Devrim" sırasında, Şah, kilise örgütlenmesine benzer örgütlenmesiyle İran'da önemli bir ekonomik ve siyasi gücü temsil eden feodal-dini çevrelerle çelişmeye düşmüş ve eskiden beri en güçlü dayanaklardan birini oluşturan bu çevrelerin desteğini kaybetmişti. Milli burjuvazinin "liberalleşme" doğrultusundaki talepleri, faşist-feodal rejimle halk arasındaki bağların iyice kopmuş bulunduğunu gören bir kısım egemen sınıf çevreleri arasında yankı uyandırıyor ve reformizmin desteğiyle bu bağları bir ölçüde olsun kurabilmek amacıyla İspanya'da, Türkiye'de vb. birçok ülkede "başarıyla" uygulanmış bulunan "liberalleşme" güldürüsü İran'da da sahneye koyarak, faşist monarşiyi, sözde demokratik birtakım kurumlarla süsleme yanlıları güç kazanmaya başlıyorlardı. En başta ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal emperyalizmi olmak üzere (Çin sosyal emperyalizminin de ucundan karıştığı) emperyalistler arası çelişmeler egemen sınıflar arasında yansıyor ve karışıklık yaratıyordu. Ordu içinde askerlerle subaylar ve subaylar içinde de özel görevlere sahip imtiyazlı askeri kastla diğerleri arasındaki çelişmeler derinleşiyordu. İşkence ve zulüm öylesine yaygınlaşmış ve şiddetlenmişti ki, ölüm, geniş halk yığınları için giderek daha az korkutucu bir şey haline gelmiş bulunuyordu.

Buhran, tüm ulusu pençesine almıştı ve yönetenler eskisi gibi yönetemez, yönetilenler de eskisi gibi yaşamayı kabullenmez durumdaydı. Devrimci durumun olgunlaşmasının öncesinde kitle mücadeleleri korkunç bir terörle bir süre dizginlendi, ama devrimci patlama da o ölçüde güçlü oldu.

Bir yıl kadar önce İran'da ilk büyük kitle gösterileri başladığında, bu, birçoklarına kısa sürede bastırılacak geçici bir olgu gibi görünmüştü. Emperyalistler, Şah'a ve onun baskı cihazına öylesine güveniyorlardı ki, onu desteklemekte birbirlerinden geri kalmamak için yarıştılar. Şah, zaten ABD emperyalizminin kuklası ve Ortadoğudaki jandarmasıydı; ama, İran

Şah'ın yerine rejimin başına geçen Şahpur Bahtiyar, "liberalleşme" masalını Şah olmadan oynamayı denedi, ama bu fırsatı bulamadı.

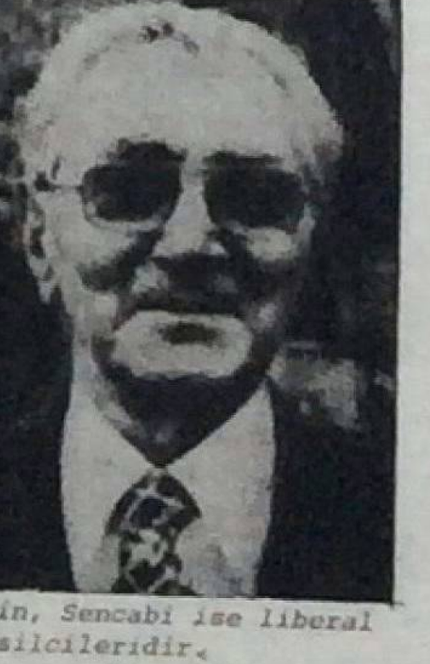
"güneşinde" kendilerine iyi bir yer kapmak isteyen Sovyet ve Çin sosyal-emperyalistleri de ABD'den geri kalmadılar. Bunlara göre de Şah "kaya gibi dimdik" ayakta duruyordu ve ona karşı başkaldıranlar "bir avuç baldırı çıplak"tan başka bir şey değildi. Ama İran'daki kitle gösterilerinin güçlü patlamaları birbiri ardından geldi ve Şah rejiminin yığınlarla bağlarının ne ölçüde kopmuş olduğu gün geçtikçe efendileri de dahil herkesin gözünde iyice açıklık kazandı. Rejimin giriştiği demagojik manevralar (İran'ın "liberalleşeceğinin" ilanı vb.) uygulanmaya konmadan çöktü ve artırdığı terörü, yalnızca daha geniş kitlelerin ayaklanmasına yol açtı. Her gün binlerce insan katlediliyor, ama ertesi gün onun yerini milyonlar alıyordu. Grevler, gösteriler, boykotlar, buhranı iyice derinleştirdi ve rejimin çıkmazı iyice belirginleşti. Bir süre öncesine kadar bütün emperyalistler için Şah'sız hiç bir çözüm alternatif değilken, giderek Şahlı bir çözüm imkansız hale geldi ve Pehleviler tası tarağı (yani milyarlara varan servetlerini) toplayarak İran'dan kaçmak zorunda kaldı. Onun yerine rejimin başına geçen Şahpur Bahtiyar, "liberalleşme" oyununu Şah olmadan oynamayı denedi. Ama, o da buna fırsat bulamadı. Nihayet, ordu parçalanırken, faşist-feodal monarşi rejimi tamamen çöktü.

Bir kere daha görüldü ki, çürüyen kapitalist sistem yığınları zorunlu olarak ayaklanmaya sevk etmektedir ve ayağa kalkan yığınların gücü önünde tüm gerici sınıflar ve onların baskı cihazları çökmeye mahkumdur.

Devrimci proletaryanın strateji ve taktiği açısından İran deneyi

Bugüne kadar İran devriminde en önemli rolü İran işçi sınıfı, özellikle petrol işçileri oynadı. Petrol işçilerinin genel grevi, Şah rejiminin can damarına indirilmiş bir darbeydi ve kitle gösterilerinin ana dayanağını işçi sınıfı oluşturuyordu.

İran ekonomisinin yarı sömürge, yarı-feodal özelliği, bu ekonominin dengesizliğini alabildiğine artırmakta ve buhranın da eşitsiz ve dengesiz bir biçimde gelişmesine yol açmaktadır. İran'da buhran önce şehirlerde olgunlaşmıştır ve oradan giderek kırlara yayılmaktadır. Bugün bile, İran devriminin en önemli güçlerinden birini teşkil eden ve proletaryanın temel yedeği durumunda olan köylülük, tam anlamıyla devrimci hareketin içine

Humeyni dinci-feodal çevrelerin, Sencabi ise liberal milli burjuva hareketinin temsilcileridir.

çekilmiş değildir ve İran kırlarında (bildiğimiz kadarıyla) güçlü bir topraklara el koyma hareketi gelişmemiştir. Ama, gelişme bu doğrultuda devam ettiği sürece, bu hareket mutlaka patlak verecektir ve bu durum köylülüğün taleplerine sahip çıkarak, onu kazanmanın İran devriminin en önemli sorunlarından birini teşkil etmesine yol açmaktadır.

İran devriminde bugüne kadar şehir küçük burjuvazisi ve orta burjuvazinin ilerici kesimleri de belirgin bir rol oynamıştır ve oynamaya devam ediyor.

İran'da halk kitlelerinin ayaklanması, aynı zamanda derin bir anti-emperyalist muhtevaya sahiptir. Bu hareket objektif olarak emperyalizme karşı yönelmiş bulunuyor. Ve aynı zamanda İran'da başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistlerin karşılıklı çıkar hesapları, çelişmeleri ve birbirlerinin müdahalelerinden çekinmeleri nedeniyle müdahalelerini ancak dolaylı bir şekilde gerçekleştirebildiklerini görüyoruz. Bugünkü aşamada ABD, İran'a fiili bir müdahalenin iç savaşa yol açmasından; bunun da bir yandan devrimi derinleştirirken, diğer yandan öbür emperyalist süper devlet Sovyetler Birliği'nin de doğrudan müdahalesine sebep olmasından korkuyor. Sovyet sosyal-emperyalistleri ise aynı şekilde ABD'yi kolluyor.

Bu durum, bize, emperyalistler arası çelişmelerden doğru bir şekilde yararlanmanın tek yolunu göstermektedir: Bir emperyaliste karşı diğerine dayanmamak ve esas darbeyi baş düşmana indirmek. İran Devrimi, bugünkü gelişme doğrultusunun tersine, emperyalistlerle uzlaşmadığı sürece kaybetmeyecek, kazanacaktır.

Yine bugün İran'da, egemen sınıflar arasındaki siyasi bölünme ve çelişmelerin devrimci mücadelenin gelişmesiyle birlikte arttığını ve bunun gericiliğin güçlerini bölerken, devrimin gelişmesi için olumlu bir durum yarattığını görüyoruz. Kuşkusuz bu mücadele aynı zamanda onları birleşmeye götüren bir eğilimi de doğurmaktadır; ama bugün egemen olan siyasi parçalanmadır ve bu duruma yol açan en büyük etken de, devrimi bastırmanın yöntemi konusundaki görüş ayrılıklarıdır.

İran'da gelişen devrimin somut koşulları, bu koşullara uygun mücadele, ve örgütlenme biçimlerini (taktikleri) gerektirmektedir.

Bu ilkenin doğru bir şekilde uygulanması, devrimin zaferi açısından hayati bir öneme sahiptir ve bu yüzden tüm oportünistler ve revizyonistler Marksizm-Leninizmin bu ilkesine saldırarak onu çarpıtmaya çalışmaktadırlar.

İran deneyi, kitlelerin ayaklanmasını ve devrimini reddeden, onu şu ya da bu emperyaliste dayanarak "kapitalist olmayan", "barışçıl-parlamenter" vb. yollara sokmaya çalışan; ya da egemen sınıflarla birlikte "milli savunma" halkasını kavrayarak "üçüncü-bloksuz" dünya ile birleşmeyi öneren revizyonistlerin safsatalarını ve demagojilerini yerle bir etmiştir. Ancak bu kadarla kalmamış, sözde devrimi reddetmeyen ama onu şu ya da bu kalıba sokarak mekanik bir süreç haline getiren kitlelerin özellikle de proletaryanın devrimci gücünü inkar eden küçük-burjuva maceracıların "teorileri" de bu deney karşısında iflas etmiştir.

Yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olan İran'da silahlı mücadelenin yalnızca ve yalnızca kırlardan şehirlere doğru yayılabileceğini, kitlesel ayaklanmaları reddeden bir gerilla mücadelesini, devrim durumunun yalnızca belli koşulların biraraya gelmesiyle oluşabileceği gerçeğinin inkar edilmesini; böyle bir ülkede iktidarın şehirlerde gerçekleştirilen bir ayaklanmayla ele geçirilmesinin imkansız ve bunu kabul etmenin revizyonizm olduğunu; işçi sınıfının şu ya da bu mülk sahibi sınıf tarafından "kurtarılması" gerektiğini savunan bir yığın küçük-burjuva "teorisyen" İran Devriminin gelişmesi karşısında şaşırıp kalmıştır.

İran'da kriz önce şehirlerde olgunlaşmış, mücadelenin ana dayanağını işçi sınıfı oluşturmuş, yoğun kitle mücadeleleri sonucu devlet mekanizması felce uğramış, ordu bölünmüş, halk silahlanmış ve iktidarın bir ayaklanmayla ele geçirilmesinin objektif koşulları oluşmuştur. Elbette ki, böyle bir durumda subjektif koşulları da tamamlayarak, iktidarı ele geçirecek olan Marksist-Leninist bir parti, devrimi mutlaka kırlarda da geliştirmek ve köylülüğü yanına çekmek zorundadır. Aksi takdirde ayakta duramaz ve yıkılırdı.

Bilindiği gibi Marksist-Leninist hareket, platformunda, UDHD yazısında ve İ.Kaypakkaya eleştilerinde bizimki gibi ülkelerde de, iktidarın şehirlerde ayaklanma yoluyla bir hamlede ele geçirilmesinin muhtemel olduğunu, bu yolun reddedilmemesi gerektiğini ve gerilla mücadesiyle kitlesel ayaklanmaların karşı karşıya konamayacağını savunmuştu. Bu görüşler, "Devrimci Yol", "Partizan" ve 'Üç Dünyacı" benzeri akımlar tarafından "halk savaş nı reddetmek" olarak nitelendirildi. Aynı "eleştiriler" Çin revizyonizminin dogmalarını teşhir eden AEP'ye de yöneltilmektedir. Şimdi İran deneyi bütün bu bu safsataları mahkum etmektedir.

Devrim; uzun süreli ve buhranın önce kırsal bölgelerde olgunlaştığı bir seyir de izleyebilir; tersine, buhranın önce şehirlerde olgunlaştığı, kısa süreli ve iktidarın doğrudan doğruya bir ayaklanma sonucu elde edilerek, kırsal bölgelere buradan yayıldığı bir seyir de... Bu, somut şartlara bağlıdır.

UDHD yazısında belirttiğimiz gibi: "Savaşlar ve ayaklanmalar somut olgulardır ve şartları ortaya çıkmadan, kitle mücadelesinin boyutları, gericiliğin güçleriyle devrimcilerin güçleri arasındaki güç ilişkileri vs. gibi şartlardan soyutlanmadan en küçük ayrıntılarına kadar tahlil edilmeye çalışılmalıdır. . Devrimci mücadelenin alabileceği karmaşık ve girift biçimleri, devrimci ve gerici güçler arasında değişebilecek güç ilişkileri göz önüne alınmalı ve tahliller somut olmalıdır. ... Merkezi iktidarı bir hamlede devirme imkanı doğarsa, bu fırsat elbet kaçırılmamalıdır..... ve devrimci iktidarın kurulup ülke çapında yaygınlaştırılmasının yolu olarak halk savaşı, ancak proletarya önderliğinde işçi-köylü ittifakına dayanan bir savaş olabilir" (Bkz. UDHD, sf. 139 ve 143)

Bunun yanı sıra İran devriminin deneyi, devrimci bir partinin daha henüz barışçıl mücadele biçimlerinin geçerli olduğu dönemlerde işçi sınıfı, köylülük, gençlik, kadın-

Dev.Sa.6.Sü.6'da

Kitleler, "Şah'a Ölüm" sloganıyla ayağa kalkarak, devrimin önündeki engellerden birini oluşturan faşist-feodal diktatörlüğü yıkmışlardır.